

Celebră autoare de bestseller-uri
Recunoscută de **New York Times**

**SANDRA
BROWN**

*Copilul
născut
joi*

Thursday's Child
by Sandra Brown

© copyright 1985 by Sandra Brown

© *copyright 1994 by Editura MIRON*

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii *Miron*.

© copyright grafică Editura MIRON.

SANDRA
BROWN
*Copilul
născut joi*

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON

București - 1994

SANDRA
BROWN

*Copilul
născut joi*

SBN 973-95056-0-7

Unu

– Ți-ai pierdut mințile?

– Dar e o idee nemaipomenită.

– E o idee cât se poate de prostească. N-am mai făcut așa ceva de când eram mici.

– Și întotdeauna a mers.

Allison Leamon își privi sora exasperată. Dacă n-ar fi fost expresia – a lui Ann era visătoare – s-ar fi putut crede că Allison se uita la propria imagine.

Ann stătea turcește în mijlocul patului surorii sale. Allison îi întoarse spatele și începu să își

scoată acele de păr din coc, scuturându-și părul bogat și roșcat care îi căzu pe umeri în valuri groase identice cu ale surorii ei.

– Bette Davis a jucat în vreo două filme rolul unor surori gemene care făceau schimb de locuri. Întotdeauna s-a întâmplat ceva îngrozitor.

– Acelea erau filme; asta-i realitate.

– Arta nu imită viața?

Ann oftă supărată.

– Haide, Allison. Vrei sau nu?

– Nu. În primul rînd nu-mi vine să cred că vorbești serios în privința acestei operații, spuse eaperiindu-și părul.

– N-am chef să trăiesc toată viața fără sîni.

– Dar nu poți spune că n-avem, zise Allison privindu-se în oglindă.

– Dar nici nu sîntem excesiv de înzestrate.

– Cine vrea să fie? Peste cîțiva ani or să atîrne și atunci o să-ți dorești să nu-i fi avut, spuse Allison și, după ce puse peria pe mîsuța de toaletă, se întoarse spre sora ei. Te rog să te mai gîndești, Annie. Nu face asta.

Ann începu să ridă.

– Întotdeauna ești atît de prudentă și de realistă. Nu-ți trece niciodată prin cap un gînd frivol? Uită-te la tine acum, că ți-ai lăsat părul liber. Arăți superb. Nu vrei să fii așa?

– Nu sînt deloc superbă. Și, nu, nu vreau

neapărat să fiu. Nu înfățișarea contează.

Ann își duse mîna la inimă și își ridică privirea spre tavan.

– Știu, spuse ea teatral, contează numai cum ești în interior.

– Poți să rîzi de mine cît vrei, dar așa simt. Prefer să fiu considerată inteligentă decît o superbitate.

Ann se încruntă supărată. Sora ei era imposibilă. Lui Allison nu îi păsa decît de laboratorul ei – de microscopul ei electronic, de arzătorul Bunsen și de microorganismele ei!

– Vrei să-mi faci acest serviciu sau nu?

– Nu. Nu vreau să mă bag în așa ceva. De ce Davis nu trebuie să știe nimic?

– Pentru că vreau să-i fac o surpriză.

– Dar te place așa cum ești. Altfel de ce s-ar însura cu tine?

– Știi tu vreun bărbat căruia să nu-i placă o femeie cu sîni mari?

Dar, chiar în clipa cînd rosti întrebarea, Ann începu să scuture din cap.

– Las-o baltă. Îmi retrag întrebarea. Tu nu cunoști nici un bărbat.

– Ba cunosc destui, spuse Allison cu trufie.

– Toți deștepți și ciudați! zise Ann.

– Sînt oameni de știință.

– Exact așa cum am spus, deștepți și ciudați,

Sandra Brown

mormăi Ann smulgînd un fir din cuvertura de pe patul lui Allison.

Momentul de supărare dură numai cîteva clipe, după care Ann își pierde răbdarea.

– Vreau o mărire a sînilor. E pentru propria mea părere față de mine. Davis o să fie, pur și simplu, încîntat cînd o să vadă îmbunătățirea. O rog pe sora mea geamănă să mă ajute puțin și ea face mare caz.

Văzîndu-i privirea fulgerătoare, Allison se mai înmuie puțin.

– Nu-mi ceri deloc să te ajut „puțin”. Îmi ceri să mă prefac că sînt tu în timp ce vei suporta operația.

– Numai cîteva zile, pînă îmi scot bandajele.

Allison își acoperă sîinii cu mîinile, cutremurîndu-se. Ideea aceea o făcea să se înfioare, dar era treaba lui Ann. Voia numai să nu o amestece și pe ea.

– Și serviciul?

– Îmi iau concediu o săptămînă. Acolo nu-i nici o problemă. Te vei putea duce la lucru, ca de obicei. Numai seara va trebui să stai cu Davis.

– Și tu ce-o să faci, o să stai ascunsă în dormitor?

– O să stau la clinică. E scumpă, dar prefer să stau acolo decît acasă.

Allison se îndepărtă de măsuta de toaletă și

Copilul născut joi

începu să măsoare încăperea în lung și-n lat.

– Annie, e o nebunie. Tu și Davis... ei bine, n-o să se aștepte la anumite, știi...

– Te referi la privilegiile de dormitor? Întrebă Ann și Allison roși, ceea ce o făcu pe sora ei să ridă. Am găsit o soluție și pentru asta. I-am spus că ginecologul mi-a schimbat rețeta de anticoncepționale și că nu trebuie să facem dragoste trei săptămîni pînă nu ne dăm seama ce efect vor avea cele noi.

– Dar e absurd!

– Ca biolog în genetică știi asta și eu, ca femeie, o știu, dar Davis nu are cum să știe. A făcut scandal, dar, în cele din urmă, a acceptat. Așa că nu va trebui să te temi că va încerca să se culce cu tine. Și totul nu va dura decît trei sau patru zile!

Allison își frîngea mîinile nervoasă. Întotdeauna reușise Ann să îi facă așa ceva, să o convingă de ceva împotriva rațiunii ei.

– Schimbarea locurilor a fost un joc amuzant cu mama și cu tata, chiar și cu profesorii, dar am o presimțire că se va întîmpla ceva îngrozitor.

– Ești o fatalistă. Nu o să se întîmple absolut nimic.

– Și vrei să mă mut în apartamentul tău?

– Ar fi cel mai convenabil. Davis mă va putea găsi oricînd sau, mă rog, te va găsi.

Ceea ce rămânea nerostit, dar era de la sine înțeles, era faptul că absența lui Allison din propriul apartament avea să treacă neobservată. Pe ea nu avea cine să o caute seara.

– Ar trebui să mă îmbrac cu lucrurile tale, spuse ea, lipsită de entuziasm.

– Ceea ce va însemna o îmbunătățire în comparație cu garderoba ta, zise Ann, privindu-i fusta bleumarin și bluza albă cu un vădit dezgust.

– Ar trebui să port lentilele de contact tot timpul și îmi dau dureri de cap.

– Mai bine o durere de cap decât ochelarii ăia pe care-i porți.

– Și părul...

– Încetează odată! Părul arată superb când îl lași liber în loc să-l strângi în cocul ăla de fată bătrână, spuse Ann și sări jos din pat, așezându-se în fața lui Allison cu ambele mâini în șolduri. Deci, vrei sau nu? Te rog, Allison. Este foarte important pentru mine.

Totul era foarte important pentru Ann. Trăia de la o criză la alta. Nu făcea nimic pe jumătate. Se arunca direct în mijlocul unui eveniment critic, trăgând-o după ea de obicei pe sora ei, căreia îi cam lipsea spiritul de aventură.

Allison se întoarse spre oglindă și se privi. Putea, oare, să se dea drept Ann? Ann care

niciodată nu cunoștea un străin, ci un posibil prieten? Ann care se simțea în largul ei în orice situație? Ann cu personalitatea ei efervescentă și cu mai mult farmec în degetul mic decât avea Allison în întregul trup?

Ann veni lângă ea. Din moment ce Allison nu avea ochelarii și părul îi curgea liber pe umeri ca și al lui Ann, erau absolut identice.

Și nu era decât pentru câteva zile. Iar Ann era sora ei geamănă, singura ei rudă. Și, în plus, la obiceiurile de o viață nu se putea renunța.

Allison zîmbi melancolic.

– Ți dai seama că, tot restul vieții noastre, oamenii vor trebui să se uite la sinii noștri ca să ne poată deosebi?

– Ah, Allison. Ești de acord? Întrebă Ann și, răsucind-o pe Allison, o îmbrățișă. Știam eu că mă pot bizui pe tine. Uite inelul meu de logodnă, adăugă ea și, scoțându-l de pe deget, îl puse pe degetul lui Allison. Nu cumva să-l pierzi. Acum, hai să-ți spun ce o să faci diseară.

– Diseară?

– Davis și cu mine ne întâlnim cu cel mai bun prieten al lui la cină. Au crescut împreună, sînt frați de sînge, chestii de-astea. Eu nu l-am văzut niciodată și Davis vrea să mă prezinte.

– Ah, Annie, se plînsese Allison.

- Așteaptă numai s-o vezi, Spencer. E extraordinară. Absolut extraordinară. E dulce și isteată. Are un corp superb. Și fața! Dumnezeu, fața ei. E nemaipomenit de frumoasă.

- Așa sună, zise Spencer Raft, făcându-i cu ochiul prietenului său.

Davis păru dintr-odată întristat.

- Vorbesc cumva prea mult despre ea?

Spencer îl bătu ușor pe umăr.

- Ești doar un bărbat îndrăgostit. E firesc să vorbești despre ea. Cît o să dureze această logodnă?

Davis se duse să îl aștepte pe Spencer la aeroportul din Atlanta și acum se aflau pe autostradă, îndreptându-se spre restaurantul unde trebuiau să ia cina împreună cu Ann. Era o după-amiază înăbușitoare și mașinile înaintau cu o încetineală potrivită umezelii.

- Nu prea mult, slavă Domnului. Ultima săptămână din iunie. Aș vrea să-mi fi cavalier de onoare. O să fi pe aici sau pleci din nou curînd?

- O să stau pe aici. Doar n-o să-mi las cel mai bun prieten să se însoare fără să-i acord sprijinul.

Davis îl privi pe bărbatul de lîngă el.

- Știi, dacă n-ar fi Ann, te-aș invidia. Să

navighezi tot timpul în jurul lumii cu iahtul ăla al tău, cu cîte o femeie în fiecare port, aventuri, nici o obligație care să te ținuiască. Trebuie să fie o viață excelentă, adăugă el oftînd.

Spencer privea grav apusul întunecat de nori.

- Nu-i chiar atît de excelent pe cît crezi, spuse el gînditor.

- La naiba, omule, împărtășește vechiului tău prieten cîteva amănunte senzaționale. Nici măcar nu știi cu ce te ocupi.

Spencer zîmbi enigmatic.

- E secret.

- Cîștigi o grămadă de bani, lucrezi independent și numai cînd vrei, călătorești prin toată lumea. Ești mercenar, nu-i așa?

- Am încheiat subiectul, Davis.

Acesta fluieră ușor.

- Probabil că lucrezi pentru CIA sau ceva de genul ăsta, nu? Nu, lasă, înțeleg că-i un subiect încheiat. Numai asigură-mă de un lucru.

- Ce anume?

- Că orice ai face e legal. Că nu-i vorba de droguri, contrabandă cu arme sau alte chestii din astea.

Spencer rîse.

- N-o să intru la închisoare pentru ce fac, de asta să fii sigur.

- Nu prea mă liniștește. Ai putea să fii prea

deștept pentru a fi prins.

– Lucrez în limitele legii.

Davis oftă.

– Bine. Din când în când te invidiez pentru stilul tău de viață.

– N-o face, spuse Spencer încet. Eu îți invidiez fericirea alături de Ann.

– Ei bine, o să te înverzești de invidie, pentru că iat-o. Nu ți-am spus că e ceva cu totul deosebit?

În clipa când o zări dînd colțul pe lingă clădire frînă în fața restaurantului. Sări din decapotabilă și o strigă.

Ea își ridică privirea, mai făcu un pas, dar se împiedică și căzu cu fața în jos.

La naiba!

Se sprijini în mîini, dar impactul fu atît de dur, încît făcu să i se lovească dinții unii de alții. Palmele i se zgîriasera și o usturau îngrozitor. Cel puțin trei straturi de piele rămăseseră pe trotuar. Încercă să își amortizeze căderea proptindu-se într-un genunchi și grătarul de fier i se întipărise pe rotulă. Avea să-i rămînă semn o lună întreagă.

Părul îi atîrna de ambele părți ale feței ca o

cortină roșie. Șezutul îi era ridicat în aer și îi fu foarte greu să își limpezească privirea.

Ca și cum n-ar fi fost de ajuns toate acele probleme fizice, se mai făcuse și de rîs. Îi auzea pe trecători făcînd tot felul de speculații cu privire la ce drog o fi luînd. Davis și prietenul său veniră repede în timp ce ea încerca să se ridice.

Naiba să le ia de tocuri! Nu purtase așa ceva niciodată, dar Ann purta. Sandalele cu barete erau fatale. Dar ce altceva ar fi putut încălța cu rochia aceea transparentă din șifon pe care Ann îi spusese să o îmbrace? Balerinii ei?

– Ann, scumpa mea, te-ai lovit?

Ea se sprijini pe piciorul care mai era încălțat. Tocul celeilalte sandale era înfipt în grătarul de fier, iar piciorul ei desculț atîrna fără vlagă la cîțiva centimetri deasupra trotuarului.

– Nu, nu, n-am pățit nimic, murmură ea ținînd capul în jos.

Ceva era în neregulă, dar nu își dădea seama ce anume. Lumea nu arăta normal. Își lăsă toată greutatea pe piciorul lovit, dar acesta nu o putu susține încă și ea se trezi din nou gata-gata să cadă.

– Ann! strigă Davis și se repezi să o prindă.

Dar o altă pereche de brațe o cuprinsă oprind-o din cădere și strîngînd-o lingă un piept lat și dur ca un zid. Ea se lăsă o clipă pe el,

blestemînd influența pe care soră-sa o avea asupra ei și propria-i vinovăție. De ce nu se afla acum acasă citind un roman bun?

– Draga mea, te-ai lovit! exclamă Davis.

– Nu, n-am nimic. Sînt doar...

Își ridică privirea. Acela nu era Davis. El avea părul de un castaniu deschis, iar ea avea impresia că vede unul negru. Sprîncene întunecate. O haină sport din mătase groasă și o cravată bleumarin. Vedea totul ca prin ceață. Clipi des, încercînd să limpezească imaginea, dar nu se putea concentra.

„Dumnezeule! Mi-am pierdut o lentilă!”

– Ah, sandaia mea, zise ea eliberîndu-se din brațele puternice și lăsîndu-se din nou în genunchi, pîrînd să bijbîie după sanda, dar rugîndu-se ca, printr-o minune, să găsească cealaltă lentilă de contact care trebuia să-i fi sîrit cînd cîzuse.

– Uite-ți poșeta, draga mea, spuse Davis, dîndu-i poșeta cu perle a lui Ann.

– Îi iau eu sandaia.

Vocea aceasta era groasă, mult mai puțin răsunătoare decît a lui Davis. Bietul Davis, își spuse Allison. Trebuie să fie îngrozit de stîngăcia neobișnuită a lui „Ann”. Ce impresie extraordinară trebuie să-i fi făcut logodnica lui prietenului său celui mai bun!

Dar nu se putea gîndi la așa ceva acum, ci la cum va rezista toată seara fără să vadă bine.

Gemu cînd o mîna caldă i se strînsese în jurul gleznei vîrîndu-i piciorul în sandaia care se înțepenise în grătar făcînd-o să cadă.

– Iartă-mă. Te-am lovit?

Îi atinse gamba grijuliu.

– Nu, doar că...

Nu știu ce să mai spună. „Nu, doar că nu sînt obișnuită ca un bărbat să mă ajute să mă încălzesc”. Excelent, Allison. Ai face un început nemaipomenit. Mai bine nu mai spunea nimic.

El se îndreptă. Părea să fie foarte înalt. Ea își scutură părul pe spate nefiind obișnuită să îl simtă pe umeri și în jurul feței și cu mult mai puțin obișnuită să simtă mîna unui bărbat pe gleznă și pe gambă. Spera ca acea grimasă pe care o simțea pe buze să arate a zîmbet.

– Mă simt atît de stîngace.

– Păi, să știi că așa și pari, spuse Davis punîndu-i afectuos un braț pe după umeri și sărutînd-o pe tîmplă. Ești sigură că te simți bine?

– Bineînțeles, spuse ea veselă încercînd cu disperare să își limpezească privirea. El este prietenul tău? Spencer?

Se întoarse spre silueta masivă din fața ei și întinse mîna, care îi atinse mîneca.

– Spencer Raft, ea este Ann Leamon, logod-

nica mea, spuse Davis.

- Îți sîngerează mîna.
- Ah, iartă-mă, îngăimă ea. Te-am murdărit?
- Nu-i nimic. Stai puțin.

Mîna îi fu cuprinsă de aceleași degete calde și sigure care îi ținuseră glezna. Era o mînă puternică. Puternică, dar sensibilă. Simți ceva moale apăsător ușor pe palme și, privind în jos, desluși o batistă albă.

- Cred că ar trebui să o ducem acasă, Davis, spuse Spencer calm.

- Nu, nu, protestă ea, căci Ann ar fi omorît-o dacă i-ar fi stricat seara lui Davis. Mă simt bine, serios. După ce o să mă duc la toaletă să repar ce e de reparat, totul o să fie în regulă.

Și, poate că providența îmi va scoate în cale vreun baston sau vreun cîine, își spuse ea.

- Ești sigură? Întrebă Davis.

- Da, bineînțeles.

- Atunci, hai să mergem, draga mea, spuse Davis și ținînd-o pe după umeri, o conduse spre intrarea în restaurant.

Îl auzi pe Spencer venind în urma lor.

De cum intrară în elegantul restaurant, ea se scuză și se duse la toaletă. Spera ca șchiopătatul să ascundă ezitarea pașilor în drumul ei prin holul slab luminat. După ce intră în camera de toaletă, își scoase și cealaltă lentilă și își puse ochelarii, pe

care îi purta în poșetă.

Privindu-se în oglindă, văzu că lucrurile nu stăteau chiar atît de rău. După ce îl perie de cîteva ori, părul i se așeză la loc. Se spălă cu apă rece pe mîini și apoi se șterse tamponîndu-și palmele. Zgîrieturile nu erau chiar atît de grave cum își închipuisese. Avea o gaură în ciorap în dreptul genunchiului cu care atinsese grătarul și un fir se dusesse de-a lungul piciorului, dar în această privință nu avea ce să facă.

Grație coafurii, machiajului și hainelor, cea care o privea din oglindă era Ann. Fusesse îngrozită cînd probase rochia de un verde marin din șifon. Imediat pusese mîna pe telefon și sunase la clinica unde Ann fusese deja internată.

- Mi-au luat sînge și peste cîteva minute îmi vor face o radiografie a pieptului. După aceea mă culc. Operația e programată pentru mîine dimineață devreme.

Oricît ar fi fost de îngrijorată pentru sora ei, Allison o întrebă:

- Ann, unde este sutienul pe care îl porți cu rochia asta? Toate cele pe care le-am încercat se vîd.

- Dar cu rochia aia nu se poartă sutien, prostujo.

- Bine, dar... sînt atît de dezbrăcată.

- Așa și trebuie.

– O să mă îmbrac cu altceva. Ce zici de...

– Nu. E rochia preferată a lui Davis. Mi-a cerut să o îmbrac în seara asta.

Incidentul de pe trotuar o făcuse să nu se mai gîndească la rochie, dar acum, cînd se privi în oglindă, își reaminti cît era de sumară. Pe umeri nu avea decît două breteluțe foarte subțiri și decolteul era adînc. Nu își putea da seama de ce voia Ann să albă niște forme mai generoase decît erau deja. Avea senzația că se revărsa din rochie, dar nici în această privință nu era nimic de făcut.

Cu regret își scoase ochelarii și îi virî la loc în poșetă, după care trase adînc aer în piept și ieși. Dacă nu ar fi fost șeful de sală, nu i-ar fi descoperit niciodată pe Davis și pe Spencer în salonul acela slab luminat. Se ridicară amîndoi cînd o văzură apropiindu-se.

– Totul e în regulă? o întrebă Davis îngrijorat trăgîndu-i scaunul pentru a se așeza.

– În afară de un fir dus la ciorap.

– Asta nu contează. Arăți minunat, spuse Davis sărutînd-o ușor pe buze.

Ea trebui să se concentreze foarte mult pentru a nu se trage înapoi brusc.

– Îți mulțumesc. Îmi pare rău că m-am făcut de rîs. Pur și simplu, nu-mi dau seama ce s-a întîmplat. Am ridicat privirea cînd m-ai strigat și în clipa următoare mă adunam de pe trotuar.

Îi părea rău pentru Davis. Ea nu îl plăcea în mod deosebit pe Davis Lundstrum, dar Ann îl adora. Arăta bine într-un sens pur american: era generos, plăcut, cumpătat și se bucura de succes în domeniul lui, ceva în legătură cu computerele. I-ar fi părut extrem de rău să îl facă pe viitorul ei cumnat să se simtă stînjenit.

– A fost un accident, spuse el pe un ton prietenos, punîndu-i mîna pe genunchi pe sub masă.

Cînd tresări, o întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

– E genunchiul lovit.

– Ah, iartă-mă, scumpo.

Își retrase mîna și Allison se liniști.

– Mă bucur că n-ai pățit nimic, zise Spencer.

Ea se întoarse și fu ușor dezamăgită pentru că nu îi putea distinge cu claritate trăsăturile. Avea un glas atrăgător, tulburător și profund. Știa că este înalt. Cînd se rezemase de el, capul nu îi atinsese bărbia. Trebuia să fie musculos. Nu se cuibărise ea la pieptul lui și mai rămăsese loc liber?

– Davis te aștepta cu nerăbdare.

– Și eu muream de curiozitate să te cunosc. Davis mi-a vorbit de tine tot drumul de la aeroport pînă aici, spuse el rîzînd. Dar nici cele mai bune descrieri făcute de el nu te-au ilustrat așa cum

ești în realitate. Ești foarte frumoasă și îmi felicit prietenul că și-a ales o asemenea mireasă.

– Mu... mulțumesc, se blîbi ea.

Rareori se întîmpla să primească un compliment din partea unui bărbat. Ann s-ar fi descurcat foarte bine, dînd o replică încîntătoare și spirituală. Dar Ann Allison stătea acolo cu genunchiul și palmele încă pulsînd și cu limba lipită de cerul gurii numai pentru că un bărbat avea o voce ca un violoncel bine acordat, fără să poată spune nimic, nici încîntător, nici spiritual, nicidecum.

Cum avea să mînince fără să verse jumătate din mîncare în poală? Cînd o va prinde pe Ann între patru ochi...

Spencer Raft se uita cumva la sinii ei? Era extrem de conștientă că erau complet goi pe sub rochie și că ieșiseră prea mult din corsajul sumar. Ciudat, dar nu se întrebă dacă Davis se uită la ea sau nu.

– Au sosit băuturile, spuse Davis. Ți-am comandat ca de obicei.

Allison bea de obicei *Perrier* cu lămie. Îi era teamă să afle ce bea Ann de obicei. Metabolismul ei era mult mai tolerant față de alcool decît al lui Allison.

– Două? întrebă ea.

Sau, Doamne ferește, vedea cumva dublu?

– E o ocazie deosebită, îi explică Davis ridicîndu-și paharul. Pentru vechile prietenii. Mă bucur foarte mult să te văd, Spencer.

– Și eu, Davis, zise Spencer ridicînd paharul.

Allison blîbi și ea după al ei, pe care izbuti să îl ia și să-l ridice fără să facă vreo gafă.

– Pentru bunii prieteni, spuse ea.

Vodcă *Coolins*, își spuse ea după ce sorbi puțin. Jumătate dintr-un pahar și sînt sub masă. Două și-mi pierd cunoștința. Dumnezeuule, cum avea să supraviețuiască, oare? De ce nu dădea totul în vileag înainte să se întîmple vreo nenorocire? Pentru că Ann n-ar mai fi vorbit niciodată cu ea, de aceea.

– Aperitivul dumneavoastră, doamnă, spuse chelnerul, așteptînd-o să își dea brațul la o parte pentru a-i pune farfuria în față.

– Am comandat *pâté de foie gras* pentru tine, draga mea, îi spuse Davis. Știam că-ți place foarte mult.

Ea înghiți în sec cînd stomacul i se întoarse pe dos. *Pâté*. Indiferent ce nume ciudat i-ar fi dat, indiferent cîte lucruri bune mai amestecau în el și indiferent cît de sublim era condimentat, era tot ficat și ea nu putea înghiți așa ceva.

– Ce drăguț din partea ta. Dar, vă rog, trebuie să gustați și voi, spuse ea și îi atinse ușor mîna lui Davis, iar el o sărută încet pe gură, ceea ce o

făcu să își spună că în seara aceea fusese sărutată mai mult decât în toată viața ei.

Chelnerul veni să ia comanda pentru cină.

– Vrei friptură de vită în sînge, nu? o întrebă Davis.

Nu putea suferi friptura în sînge și nu mîncă vită decât din cînd în cînd în *cheeseburger*.

– Mă gîndeam să încerc să mînc răci.

Davis începu să ridă crezînd că glumise.

– Sînt convins, spuse el după care se aplecă peste masă și îi zise lui Spencer pe un ton confidențial: Ultima oară cînd a mîncat crustacee a făcut intoxicație. A fost groaznic, dar mi-a făcut plăcere s-o ung cu o soluție de calamină.

– Nici nu mă îndoiesc, se auzi vocea lui groasă.

– Cînd am terminat, eu aveam pe mine mai mult decât ea.

Amîndoi bărbații începură să ridă, iar Allison se înroși pînă în virfurile urechilor cînd Davis îi sărută mîna gemînd.

– Draga mea, dacă vrei să mai jucăm jocul ăsta, spune-mi, dar n-o să te las să faci mai întîl alergie.

Ea închise meniul și rise fals.

– A fost oribil, nu-i așa?

De ce nu își amintise că Ann făcea alergie la crustacee și de ce ideea de a juca jocuri de

dormitor cu Davis i se părea atît de departe de limita ei de înțelegere?

După ce făcură comanda, Davis se scuză și se duse la toaletă. Chelnerul o întrebă dacă putea să ia farfuria cu aperitivul și Allison se bucură că i se oferea șansa să scape. Izbutise să mînce trei felii de pîine prăjită unse cu pateu și, după fiecare din ele, luase cite o înghițitură serioasă din băutură. Alcoolul îi făcea capul să bizăie și urechile să îi țiuie.

Jenant conștientă de prezența bărbatului care se afla cu ea la masă, bijbii după paharul de cocktail, găsi paiul și începu să îl rotească leneș. Spencer Raft se aplecă spre ea. Colonia lui o făcea să vrea să pornească în căutarea sursei.

– Ai căzut zdravăn. Ești sigură că te simți bine? o întrebă el încet.

Îi simți răsuflarea plutind peste o parte a gîtului și pe brațul gol.

– Bineînțeles. Mă simt foarte bine.

Chipul lui era, cu siguranță, masculin, dar ea tot nu îi putea distinge trăsăturile cu claritate. Acest lucru o supăra din motive pe care îi era greu să le definească.

– Bei din ambele pahare, șopti el și, deși nu putea să-i vadă zîmbetul, i-l simțea în glas.

– Într-adevăr? întrebă ea, după care încercă să scoată chicotitul încîntător al lui Ann. Ce prostie

din partea mea.

– Și nici n-ai mâncat tot pateul, după ce Davis a zis că-ți place la nebunie.

Ann îi spusese că vechiul prieten al lui Davis era un fel de mercenar implicat în tot soiul de afaceri care îl purtau prin toată lumea. Indiferent ce ar fi fost, nu era prost deloc și era mult mai atent decât Davis.

- Sînt nervoasă.
- De ce?
- Din cauza ta.
- Din cauza mea?
- Davis voia să fii impresionat de mine.

Ce prostie! Poate că, totuși, putea să poarte o conversație mărunță. Asta avea să-i facă plăcere, să-l măgulească, să-l facă să ridă ușor și să se rezeme de spătarul scaunului ca orice bărbat al cărui orgoliu tocmai fusese satisfăcut.

Spre spaima ei, în loc să se îndepărteze, el se apropia și mai mult.

- Atunci, liniștește-te. Sînt impresionat.

Din nou nu îi putu vedea expresia, dar i-o simți. Era acolo, potrivindu-se cu tonul vocii – sugestivă, insinuantă, sexy. Și ea era cea mîngîiată. Îi simțea privirea alunecîndu-i peste piept, oprindu-se asupra sînilor și zăbovind pe virfurile acestora, care păreau să răspundă ca niște sclave glasului său convingător.

Se bucură că Davis se întoarse în clipa aceea. Inima îi bătea cu putere și o umezeală nervoasă îi acoperea palmele zgîriate. În ciuda faptului că genunchiul o durea, puse picior peste picior și le ținu strîns.

– Povestește-mi despre nuntă, spuse Spencer, de parcă pînă atunci discutaseră despre vreme.

Acesta era un teritoriu sigur. Știa toate planurile de nuntă pentru că Ann îi relatase fiecare detaliu.

– Va fi o nuntă religioasă, dar restrînsă și nu prea formală. Din partea mea, nu va fi decât sora mea. Și, bineînțeles că tu vei fi cavalerul de onoare al lui Davis.

- Ai o soră? Întrebă el politicos.

– Da, spuse Davis și chicoti în timp ce sorbi din paharul cu whisky.

- Ce-i atît de amuzant? Întrebă Allison.

- Mă gîndeam la Allison.

- Ce-i cu ea?

– Ei, haide, iubito. Știi foarte bine că nu îmi displace, dar trebuie să recunoști că e cam ciudată.

- Ciudată? Întrebă Spencer.

Înainte ca Allison să poată răspunde, Davis se apucă să explice.

Sandra Brown

– Sînt gemene. Dacă te uiți la ele nu le poți deosebi, dar în toate celelalte privințe sînt la fel de diferite ca soarele și luna.

– Sîntem diferite, așa e, dar ce-ai vrut să spui cînd ai zis despre Allison că e ciudată?

Ea își dădea toată silința ca seara aceea să fie un succes pentru Davis și el o insulta; fără să vrea, e drept, dar era la fel de dureros.

– Păi, în felul cum se comportă, cum se îmbracă, spuse el și apoi se întoarse spre Spencer. Dacă ar fi fost să existe vreo candidată pentru poziția de fată bătrînă, ea ar fi trebuit să fie aceea. Singurele relații sexuale de care îi pasă sînt cele din laboratorul ei. Într-o zi a fost extrem de tulburată pentru că doi gîndaci dintr-o specie foarte rară se împerecheaseră.

– Erau șoareci, iar munca ei este extrem de importantă, se înflăcăra Allison.

– Nu zic că n-ar fi, dar...

– Cu ce se ocupă, de fapt? îi întrerupse Spencer.

– Cercetare genetică, îi răspunse Allison, tăios și defensiv, aproape provocîndu-l pe cel de lîngă ea să facă vreun comentariu ironic sau deplasat.

Dar Davis fu cel care spuse:

– Cui îi pasă de viețile sexuale ale gîndacilor? Umblă cu toate ființele alea scriboase și mici. Phil!

Copilul născut joi

se strîmbă el apoi cutremurîndu-se.

– Tuturor ar trebui să ne pese de munca pe care o fac..., pe care o face Allison. Este importantă pentru calitatea vieții noastre și pentru generațiile următoare. Și să știi că nu s-a ocupat niciodată de viețile sexuale ale gîndacilor încheie ea aprins.

Spencer zise pe un ton diplomatic:

– Astfel de cercetări par fascinante.

Davis îi zîmbi lui Allison ca pentru a-și cere scuze.

– Iartă-mă, iubito, poate că am fost prea exagerat. Lui Spencer s-ar putea să-i placă Allison. Și el e un tip care face carieră repede datorită inteligenței.

Allison sorbi iar din paharul de cocktail și se întrebă dacă băutura sau izbucnirea ei de autoapărare o făcea să se simtă mai bine.

– Zău?

– Da, e foarte deștept. *Phi Beta Kappa*¹. Bursier la Oxford.

Allison se uită la Spencer cu alți ochi. Se așteptase să fie genul de bărbat pe care ea îl disprețuia instantaneu, genul care le privea pe femei ca pe niște obiecte sexuale și nu considera

1. Societate onorifică a studenților americani înființată în 1776.

nimic mai important decât propria-i satisfacere fizică. Se părea că are o anumită profunzime, chiar dacă era un aventurier iresponsabil.

– Mi-ar face plăcere să-ți cunosc sora – pe Allison, spuse el. Pentru cine lucrează?

– Pentru firma *Mitchell-Burns*.

– Aha, făcu el încuviințind.

Părea să cunoască numele companiei care producea medicamente și chimicale și sponsoriza cercetările din toate domeniile, de la medicină până la conservarea energiei.

Chelnerul le servi cina. Allison se sili să mănânce carnea în sînge și să bea vin roșu, deși nici unul din aceste lucruri nu îi plăcea. Băuturile servite la temperatura camerei erau bune dacă trăiai la Polul Nord. Altfel, ea prefera gheață în orice nu era extrem de fierbinte.

Vinul combinat cu vodca nu îi îmbunătățea deloc privirea. Bijblind după un pahar cu apă, îl atinse cu mîna pe cel de vin și îl răsturnă. Conținutul se vărsă peste mîneca lui Spencer făcînd ca o pată rubinie să se întindă pe mătasea hainei.

– Vai de mine! exclamă ea, lipindu-și mîna de pieptul dezgolit. Îmi pare nespus de rău.

Ea nu plîngea niciodată. Ann fusese cea înclinată să plîngă din orice. Dar acum Allison

simțea o dorință teribilă să plîngă. Trebuia să fie îngrozitor de beată, de stînjenită sau de rănită.

De ce să se simtă, însă, rănită? În seara aceea afluase ce subiect de conversație amuzant reprezenta ea pentru sora ei și pentru Davis. Oare cîți alți oameni o considerau o fată bătrînă excentrică trăindu-și viața sexuală indirect prin animalele ei din laborator? Acel gînd o dezgustă și stomacul amenință să i se răzvrătească împotriva mîncării pe care era obligată să o digere.

– Ah, se întinde, spuse ea, încercînd în zadar să îndepărteze pata cu șervetul.

– Las-o baltă.

– Draga mea, ești sigură că te simți bine? o întrebă Davis. N-ai fost tu însăși toată seara.

În clipa aceea, oricît de mult ar fi vrut să plîngă, îi veni să rîdă.

– Mă simt foarte bine, izbuti ea să spună printre hohotele de ris isteric. Bănuiesc că încă nu mi-am revenit după cădere.

Fiind cuprinsă de un nou val de remușcări, se uită la Spencer și spuse:

– Îmi pare nespus de rău pentru haină.

– Achită-te față de mine.

– Cum?

Sandra Brown

- Dansează cu mine.
- Ea suspină instantaneu.
- Să dansez? zise cu un glas subțire.

Copilul născut joi

Doi

- Du-te, Ann, spuse Davis. Asta te va face să te simți mai bine. Îți place foarte mult să dansezi.

Era adevărat. Lui Ann îi plăcea foarte mult să danseze și o făcea cu grație și un ritm innăscute. Allison, însă, niciodată nu stăpînise această artă. Mama lor insistase ca amîndouă să ia lecții de balet și de dans. Dar chiar și cele mai mari eforturi ale lui Allison fuseseră în zadar.

- Te rog, zise Spencer, și, ridicîndu-se, îi întinse mîna. Dacă nu cumva te mai doare

genunchiul.

– Ah, nu, nu mai am nimic la genunchi.

„Cele două picioare stingace mă îngrijorează”.

Dar avea de ales? Se prăbușise în brațele acelui bărbat chiar înainte să se salute pentru prima oară. Singerase pe batista lui. Îi stricase haina care costa cel puțin trei sute de dolari. Dacă el dorea să danseze având o mîneacă pătată de vin, putea să o facă și ea avînd un fir dus la ciorap. Dacă refuza, Davis avea să se supere, fără îndoială, pe „Ann” pentru faptul că fusese nepoliticoasă cu prietenul lui. Allison nu putea face așa ceva.

Își puse șervetul pe masă și se ridică. Mîna lui i se strecură în jurul cotului, conducînd-o.

– Ne întorcem repede, dragul meu, îi spuse ea lui Davis peste umăr.

Într-un moment de panică, avu senzația că îl părăseau pentru totdeauna. Cel care o conducea spre micul ring de dans părea să aibă o nemaipomenită abilitate de a-i face pe oameni să-l asculte. Își închipui că nu putea să îi fie prea greu să conducă o femeie oriunde, chiar să o ia de sub nasul logodnicului ei.

Dacă ar fi fost, într-adevăr, Ann cea care era ținută strîns în brațe și lipită de un trup care definea masculinitatea în forma ei cea mai pură,

ar fi fost îngrijorată pentru viitorul surorii ei alături de Davis.

Dar nu era Ann.

Era Allison cea care asculta comenzile subtile ale mîinilor lui și se mișca fără nici o ezitare în brațele lui. Băuse mult peste cota ei obișnuită de alcool. Seara fusese dezastruoasă, exact așa cum prevăzuse. Se plictisise să se mai dea drept cine nu era.

De aceea se lipi de căldura lui protectoare. Ca o fetiță care vroia să se ascundă și își trăgea pătura peste cap, închipuindu-și că nimeni nu o vede, dacă ea nu vede pe nimeni. Așa simțea acum. Lumea părea neclară și încețoșată și ea se ascundea în spatele acelei imagini înnoirate. Mai tîrziu nu putea fi învinuită de rezultat.

Dar nu era ciudat că putea urma fără nici un efort pașii de dans ai lui Spencer Raft cînd ea niciodată nu putuse să danseze cu un bărbat? Chiar și pe tocure se mișca în ritmul muzicii, legănîndu-se odată cu trupul lui într-un ritm perfect.

– În ciuda celor ce spui, nu te simți bine, nu-i așa? o întrebă el plimbîndu-și buzele prin părul ei, iar ea îi simțea răsufierea proaspătă și caldă în obraz.

– Sînt amețită, recunosc ea.

Ba, mai mult decît atît, fiecare organ intern al ei

își pierduse greutatea, căutînd un nou loc unde să se așeze.

Îi cuprinse în mînă capul și i-l apăsă de pieptul lui. Apoi degetele i se scufundară în păr, începînd să îi maseze pielea. Ea închise ochii, dar imediat îi redeschise larg. Ce făcea?

– Te rog, Spencer, spuse ea opunîndu-se mîinii lui și încercînd să-și ridice capul. Eu... Davis...

– Ssst, e în regulă. Ai avut o seară grea.

Făcuse în așa fel, încît ajunseseră în partea îndepărtată a ringului de dans. Alte perechi se aflau între ei și masa unde aștepta logodnicul încrezător al lui Ann. Lumina era slabă, așa că el nu avea cum să vadă mina lui Spencer.

– N-ar trebui să mă ții așa, protestă ea slab, lăsîndu-și capul să asculte ordinele mîinii lui.

Și-l lăsă din nou pe pieptul lui. Adîncitura acestuia părea să fi fost sculptată special pentru ca obrazul ei să încapă perfect.

– Așa e, n-ar trebui. Nici eu nu sînt prea mîndru de mine, murmură el. Davis e cel mai bun prieten al meu, adăugă, strîngînd-o puțin mai tare. Dar e atît de minunat să te simt lingă mine. Știam că așa va fi.

Era, într-adevăr, minunată acea combinație perfectă a două contrarii. Nu își mai amintea să fi fost vreodată atît de conștientă de trupul ei.

Întotdeauna se lăsase condusă de rațiune. Acum corpul îi cerea să țină cont de el.

Își simțea pielea arzînd, dar căldura emana din interior. Mai fuseseră sîinii ei vreodată atît de plini și de grei cum erau acum? De ce erau sfîrcurile atît de tari și străpungeau corsajul subțire al rochiei lui Ann? Și de ce voia să și le frece de pieptul lui? Își simțea membrele prea grele pentru a și le putea mișca, iar inima îi bătea nebunește. Simțea fiecare bătaie în mijlocul feminității ei, care era caldă, neliniștită și torturată de un chin fără nume.

Și, de asemenea, nu mai fusese niciodată atît de conștientă de un alt trup omenesc. Toate simțurile îi erau acordate cu el. Lumea o considera înaltă, dar el o făcea să pară scundă. Era ca o stîncă de la umărul pe care se odihnea mina ei pînă la coapsele care se frecau de ale ei. Chiar și dacă n-ar fi fost mîinile care să îi confirme, știa că brațele și picioarele lui erau pline de mușchi.

Nu era însă tot numai mușchi. Forța fizică nu îi întrecia sensibilitatea. Era capabil de tandrețe. Chiar în clipa aceea degetul său mare desena cerculețe în palma ei dreaptă și degetele mîinii drepte îi mîngiau umărul gol.

– N-am văzut niciodată o roșcată cu o piele ca a ta. Nu toate roșcatele au pielea deschisă la

culoare?

– Noi, adică sora mea și cu mine, am moștenit tenul bunicii din partea mamei. Era spaniolă și avea o piele măslinie. Iar ochii verzi i-am moștenit tot de la ea.

– Și părul roșcat? Întrebă el plimbându-și degetele printre firele grele cu o încetineală plină de senzualitate.

– De la bunicul, care era irlandez.

– O familie foarte interesantă.

Ea rîse în cămașa lui.

– În mai multe feluri.

– De exemplu, sora ta geamănă?

Ea își ridică privirea spre el.

– Davis te-a făcut să crezi că ar fi o proastă.

Dar nu e.

El îi atinse obrazul.

– E la fel de frumoasă ca tine?

– Îți mulțumesc.

Oricît ar fi fost de tulburător să fie ținută strîns, descoperi că era și mai tulburător să îl privească în față, să îi audă vocea aceea care vrăjea și, totuși, să nu poată să îi distingă trăsăturile. Își sprijini fruntea în scobitura de sub umărul lui.

– Sîntem identice, dar foarte diferite.

– Cum așa?

– Ea nu te-ar lăsa s-o ții așa.

Foarte bine. Dă toată vina pe Ann. Nu, pe

Allison. Căci despre ea vorbeau, nu? Oh, Doamne, totul devenea atît de aiurit și de insuportabil. Nici nu mai putea gîndi. Și ultimele forțe raționale care îi mai rămăseseră dispăreau cu cît Spencer o ținea mai strîns.

– Ar fi mai bine să mă întorc la masă, spuse ea, încercînd să se elibereze.

– Nu. A început o altă melodie, zise el fără să îi dea drumul.

Ca să nu facă o scenă care să o umilească pe ea, să-l înfurie pe Davis și să amenințe o prietenie de o viață, îl lăsă să o tragă din nou lîngă el.

– De cînd sînteți logodiți?

– De aproape un an.

– Îl iubești?

– Bineînțeles! exclamă ea.

– Chiar? insistă Spencer.

Ea își coborî privirea. În comparație cu mințitul, dansa ca Ginger Rogers. Încă de cînd a fost în stare să vorbească, nu a putut minți.

– Îl iubesc foarte mult, spuse ea înțepată.

– Locuiți împreună?

– Nu.

Davis o rugase pe Ann de cîteva ori să se mute la el, dar, din respect față de părinții ei, ea refuzase.

– Dar trăiți împreună.

Obrajii ei se aprinseră de stînjeneală și furie

cînd își ridică privirea spre el.

- Asta nu te privește.
- Vreau să știu, spuse el cu încăpăținare.
- Cu aceeași încăpăținare, ea îi răspunse:
- Bineînțeles că trăim împreună.
- Viața ta sexuală este mulțumitoare?
- Minunată.
- Minți.

Uluită de îndrăzneala lui, ea încetă să mai danseze.

- Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva?
- Cum îndrăznesc? Am să-ți spun cum îndrăznesc. Dacă viața ta sexuală împreună cu Davis ar fi atît de „minunată” cum spui, trupul tău n-ar fi atît de infometat.

O trase mai aproape de el, ținînd-o atît de strîns, încît abia mai putea respira.

- Și este, într-adevăr, infometat, Ann, adăugă el și se împinse ușor în șoldurile ei, făcînd-o să geamă fără să vrea.

Furioasă pe el și rușinată de ea însăși, se desprinsese din îmbrățișare. Nu se lîvi decît de două perechi în drumul înapoi spre masă. Davis se ridică și o luă de mînă.

- Acum te simți mai bine?
- Mult mai bine, spuse ea și genunchii i se înmuiară cînd se așeză pe scaun.
- Tremura toată și se ura pentru asta.

Se purta ca o școlăriță în brațele unui bărbat pentru care seducția era un mod de a-și petrece timpul liber. Probabil că putea vorbi fluent despre erotism în șaisprezece limbi. Ann, nebunește îndrăgostită de Davis, nu s-ar fi lăsat ținută astfel și nu ar fi acceptat să i se vorbească așa, cu atîta îndrăzneală. Ar fi rîs, l-ar fi plesnit, l-ar fi lovit cu genunchii sau ar fi făcut orice, în afară de a se cuibări lingă el ca o pisicuță fără adăpost care tocmai fusese luată înăuntru într-o seară furtunoasă.

Dacă ceda farmecului lui Spencer Raft, Davis avea să fie furios, nu pe Allison, ci pe Ann. Aceasta nu avea să-i mai vorbească niciodată dacă îi primejduia relația cu Davis. Iar ea...

Ei bine, ea cu siguranță că nu avea să se lase tîrîtă într-un val de pasiune de nici un bărbat. Știa ea mai bine. Acel gen de romantism nu era pentru o femeie cu picioarele pe pămînt ca ea.

Își pierduse stăpînirea de sine atîta timp cît durase un dans. Și? Nu se întîmplase nimic rău. Orice animal, cînd era mîngîiat și alintat, torcea de mulțumire. Nu se va mai întîmpla din nou. Avea să-l evite pe omul acela ca pe un ciumat.

Tot restul serii și-a îndreptat atenția asupra lui Davis și a răspuns conversației lui Spencer doar de dragul etichetei. Îi văzuse pe Ann și pe Davis de multe ori împreună și acum imita

demonstrațiile de afecțiune ale surorii ei. Davis era convins. Se bucura enorm de evidenta dragoste a lui Ann față de el. Allison nu riscă să se uite la Spencer pentru a-i vedea reacția.

După ce ieșiră, Davis rugă portarul să oprească un taxi pentru Spencer.

– Uite adresa mea și cheia de rezervă, spuse el, dându-i oaspetelui său o foaie de hîrtie și o cheie. Eu aș vrea să o însoțesc pe Ann pînă acasă pentru a fi sigur că ajunge cu bine.

– Nu te condamni, zise Spencer, după care înaintă puțin, își puse ambele mîini pe umerii ei și o sărută ușor pe obraz. Noapte bună, Ann. Ești așa cum a spus Davis... și chiar mai mult.

Mîinile lui o părăsiră cînd el se îndepărtă, dar atingerea lor încă îi mai ardea pielea. Acel bărbat cu un glas captivant și un trup puternic și tare reprezenta un pericol pe care ea nu îl putea pricepe. Îl luă de braț pe Davis ca pentru a căuta protecție.

– Îți mulțumesc, Spencer. Noapte bună. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, în sfîrșit.

Abia după ce taxiul se îndepărtă cu Spencer Raft, ea începu să respire normal.

I-a fost greu, dar, în cele din urmă, a izbutit să își scoată lentilele de contact, să-și pună ochelarii pe furiș și să conducă pînă acasă fără ca Davis să își dea seama că îi purta. După ce opri mașina

pe aleea din fața casei lui Ann, și-i scoase. Aceștia erau la loc în poșetă cînd Davis veni lîngă ea la ușă.

Descuie și el o urmă înăuntru cu o familiaritate care o sperie și o puse în fața unei alte situații dificile căreia trebuia să îi facă față.

– Noapte bună, dragul meu, spuse ea.

– „Noapte bună, dragul meu”? Nu te-am sărutat cum trebuie toată seara.

Înainte să poată evita, el o luă în brațe și o sărută. Prima ei reacție fu de a strînge buzele, dar știa că nu avea să rezolve nimic. Așa că îi dădu voie să o sărute profund. Își ținea mîinile șovăitor pe șoldurile lui.

– Dumnezeu, Annie, îi șopti el în ureche cînd, în sfîrșit, încetă să o mai sărute. Mi-a fost dor de puțină intimitate în seara asta. Ce părere ai de Spencer?

Nu se putea gîndi la nimic, atîta timp cît mina logodnicului surorii ei aluneca de pe umăr pe sîn.

– Este în... incîntător, exact cum ai spus.

– Asta a spus și el despre tine. Îi povestisem cît de superbă și de sexy ești. A fost de acord din tot sufletul.

– Ah!

Exclamația îi scăpă fără să vrea cînd el îi trase în jos breteaua rochiei.

El tresări surprins.

Sandra Brown

- Ce este?

- N... nimic. Doar că ... m-am făcut de ris în fața prietenului tău. Mi-era teamă că vei fi supărat.

El o luă din nou în brațe și o ținu strâns.

- Recunosc că am fost dezamăgit când te-am văzut căzind pe trotuar, spuse el rîzînd. Asta a fost ceva mai degrabă în stil Allison.

După aceea, ținînd-o la depărtare de un braț, o privi din cap pînă în picioare.

- Nu te mai doare nicăieri, nu?

- Nu, zise Allison cea stîngace, Allison fata bătrînă, Allison, subiectul de conversație amuzant, aruncîndu-i un zîmbet stîns și nesincer. Mă simt foarte bine.

- Foarte bine, mormăi el și buzele îi alunecară în jos, pe gît, în timp ce mina îi masa sinul, scoțîndu-l din corsaj.

Ea intră în panică și se îndepărtă.

- Davis!

- Ce este? Întrebă el proptindu-și mîinile în șolduri și privind-o cu furia masculului nedreptățit sexual. Ce s-a întîmplat cu tine în seara asta?

Allison ar fi vrut să-i spună în termeni cît se poate de clari că nu se întîmplase absolut nimic, că era dreptul ei de a spune nu, dacă așa avea chef. Dar Ann nu ar fi făcut asta. Ce ar fi făcut Ann dacă nu ar fi avut chef de sex?

Își duse mina tremurătoare la gît.

Copilul născut joi

- Nu s-a întîmplat nimic. Doar că...

Încerca, disperată, să găsească o explicație logică. Ann spusese că el nu avea să-i ceară să se culce cu ea pentru că... De ce? Ah, da, pastilele. Se forță să arboreze unul din cele mai feminine zîmbete ale lui Ann.

- Doar că nu vreau să începem ceva ce nu putem termina, spuse ea și, pentru a fi și mai convingătoare, își plimbă mina peste buzunarul cămășii lui și îi mîngie bărbia cu degetele.

- Da, bănuiesc că ai dreptate, spuse el, trecîndu-și degetele prin păr, supărat. Cît mai trebuie?

- Nu mult, zise ea și ochii îi erau plini de promisiuni. Nu mai pot îndura prea mult.

Auzise această replică într-un film recent, dar, oare, îndrăgostiții vorbeau chiar așa?

- Nici eu, iubito, spuse el și, trăgînd-o spre el, o sărută cast.

Ei bine, aproape cast.

- Cred că ar fi bine să plec acum.

- Da.

Îl înconjură mijlocul și îl conduse spre ușă.

- Noapte bună, îi spuse ea și se ridică pe vîrfuri sărutîndu-l pe gură.

- Noapte bună, zise și el, mîngîindu-i ușor șezutul.

Ea îi zîmbi fals și îi făcu cu mina pînă cînd el se

urcă la volan și plecă.

Imediat după ce închise ușa, se rezemă de ea, închise ochii și trase adânc aer în piept, răsuflând ușurată. Supraviețuise. Cu excepția faptului că se împiedicase și căzuse pe stradă și că îl lăsase pe ușuraticul prieten al lui Davis să o țină prea strâns în timpul dansului, nu se întâmplase nimic dezastruos. Câte alte seri mai trebuia să îndure? Două? Trei? Poate că seara următoare avea să pretindă că o doare stomacul.

Cu acea posibilitate încurajatoare în gând, se duse în dormitorul lui Ann. Își adusese câteva lucruri cu ea, printre care o cămașă veche de-a tatălui ei, cu care obișnuia să se îmbrace la culcare. Fusese luată din dulapul lui cu ani în urmă. Dormea cu mânele lungi suflecate. Partea din spate îi venea până la jumătatea pulpelor.

Se demachie și se spală pe dinți. Aducându-și aminte că mai avea o lentilă de contact de rezervă în bagaj, și-o puse pentru a o încerca. Ce minunată era lumea când puteai să vezi! Oftă ușurată că, măcar, nu mai trebuia să-l sune pe oftalmolog pentru a-i cere alte lentile.

Exact când dădu să își scoată lentilele și să se bage în pat, auzi soneria. Davis? Să fi uitat; oare, ceva? Străbătu desculță camerele întunecate, tivul cămășii frecându-i-se de pulpe. Deschise ușa și privi afară, ținându-și trupul ascuns.

– Bună, Ann.

Ea scoase atunci un sunet ciudat, care era pe jumătate geamăt, pe jumătate răsuflare reținută. Era superb. Toate trăsăturile acelea neclare acum se vedeau perfect și ea fu uluită văzînd acea frumoasă combinație de duritate și farmec.

Păr negru, în mod atrăgător ciufulit. O frunte lată și inteligentă scoasă în evidență de niște sprîncene zburlite, dar expresive. Niște ochi care o străpungeau ca două lasere albastre, atît de profundă era culoarea lor, înconjuțați de gene lungi și negre.

Nasul era mai frumos decît oricare altul gravat vreodată pe o monedă. Gura... I se făcu un gol în stomac cînd văzu pentru prima oară cu claritate buzele acelea atît de senzuale, cea de jos puțin mai plină decît cea de sus.

Fiecare celulă feminină din trupul ei răspunse la pură masculinitate cu care se confrunța acum. Sinii începură să o doară; sfîrcurile o mîncău. Limbi moi de excitație îi lingeau interiorul pulpelor. Se simțea moale ca untul și maleabilă din creștet pînă în vîrfurile degetelor care acum se ascundeau în covorul gros al surorii ei. Ea, care niciodată nu pusese preț pe aspectul fizic al cuiva, reacționa în fața frumuseții lui Spencer Raft.

Spera numai ca tot acel haos dinăuntru ei să nu fie vizibil. Se ascunse și mai mult în spatele ușii.

- Davis a plecat deja.
- Știu. L-am văzut plecând.
- Atunci, ce cauți aici?
- Am venit să te văd.

Nu pe ea. Nu pe Allison. El venise să o vadă pe Ann.

- Ei bine, n-ar fi trebuit.
- Și asta știu. Dar mă aflu aici.
- Cum ai ajuns aici?
- Am închiriat o mașină și ți-am căutat adresa în cartea de telefon. După aceea i-am lăsat un mesaj lui Davis, spunându-i să nu mă aștepte decît mai tîrziu. N-ai de gînd să mă poțezi înăuntru?

- Nu.

- Atunci va trebui să intru singur, zise el și, fără să depună nici un efort, deschise ușa și păși înăuntru.

Ea nu mai avea nici o pavază decît cămașa prea mare, care se subțiasse după atîția ani de spălat frecvent. Dacă nu era orb, așa cum era ea cînd nu purta ochelarii, putea să își dea seama că pe dedesubt nu avea nimic altceva decît o pereche de bikini micuți de culoare trandafirie.

Ochii lui albaștri o studiară îndelung, oprindu-se în locuri care făceau ca trandafiriul să se aprindă și mai tare. Privirea lui părea să ardă bumbacul și să-i atingă pielea, să i-o sărute și să i-o însemne.

Îi studie fiecare trăsătură a feței mult timp.

- Ai un păr incredibil, spuse el, întinzînd mîna spre o șuviță care îi stătea pe umăr.

- Și tu ai un tupeu incredibil, zise ea, dîndu-i mîna la o parte și făcînd un pas înapoi.

Era furioasă și, în parte, furia se datora faptului că el credea că este Ann. Dacă s-ar fi dus în seara aceea la restaurant nu cu cascada ei de păr roșu și cu rochia din șifon, ci demodată ca bătrîna Allison, el ar fi fost politicos, dar nu ar fi venit acolo pentru a o dezbrăca de cămașa tatălui ei, cu privirea fierbinte și atotcunoscătoare.

- Din cauza lui Davis, vrei să spui?

- Bineînțeles că din cauza lui Davis, strigă ea. Mă îndoiesc că știe că prietenul cel mai bun îi face o vizită, în puterea nopții, logodnicei lui.

- Ai dreptate, nu știe.

- Are o părere extraordinară despre tine. De cînd îl cunosc n-am auzit decît Spencer în sus, Spencer în jos. Și acum...

- Bine, izbucni el, întrerupînd-o.

Timp de cîteva momente de încordare, el privi

podeaua dintre pantofii lui, *Bally*. Când se uită din nou la ea, în ochii albaștri i se putea citi chin și gura exprima regret.

– Crezi că am planificat să fiu atras de tine? Crezi că am plănuit ca toate astea să se întâmple?

– Nu se întâmplă absolut nimic.

Simțea o nevoie nebună să protesteze, nu numai pentru binele lui Ann, ci și pentru al ei. Căci ceva se întâmpla, într-adevăr. Și era pentru prima oară când i se întâmpla ei. Înainte de a-l cunoaște pe Spencer Raft crezuse că ideea de atracție sexuală imediată și chinuitoare era doar o momeală folosită de cei care făceau publicitate pentru a vinde parfumuri și pastă de dinți. Dar nu era așa. Era ceva real.

– Nu se întâmplă absolut nimic, repetă ea ca pentru a se convinge pe sine.

El își ridică o sprinceană, întrebător.

– Nu?

Ea își mută greutatea de pe un picior pe altul și își umezi buzele nervoasă.

– Nu.

– Iar minți, Ann. Dacă n-ai fi simțit ceva de care să te consideri vinovată, m-ai fi primit cu un zîmbet prietenos pe buze și m-ai fi invitat înăuntru, sugerîndu-mi să îl căutăm pe Davis și să

luăm o gustare, la miezul nopții, împreună.

Avea dreptate. Asta ar fi făcut Ann. Dar ea nu era Ann! De ce să nu-i spună? De ce să nu înceapă să rîdă și să spună: „Hei, n-o să-ți vină să crezi”, și pe urmă să-i povestească totul despre înscenarea pusă la cale de Ann?

Pentru că atunci ar fi trebuit să i se opună ea. Dacă nu se putea descurca cu el atîta vreme cît se prefăcea că este Ann, cum s-ar fi putut descurca ea însăși?

El îi sesiză deruta și se descurajă considerabil.

– Îți închipui tot ce-i mai rău despre mine. Îmi dai voie să-ți spun cîteva lucruri care să te facă să înțelegi că nu fac așa ceva în mod obișnuit?

– Nu cunoști și nu seduci femeii în mod obișnuit? Întrebă ea pe un ton de gheață, provocîndu-l să nege.

El zîmbi și atitudinea ei superioară se topi. Nici o femeie n-ar fi rezistat căldurii sexuale a celui zîmbet.

– Nu, nu s-o cunosc cunosc și s-o seduc pe iubita celui mai bun prieten al meu. Chiar și pentru o persoană atît de stricată și aventuroasă ca mine, acest lucru se întâmplă pentru prima dată.

Tachinările lui o enervau.

– Davis mi-a spus că te plimbi prin toată lumea cu ambarcațiunea aceea a ta. Mi-a mai spus că ești un aventurier, un mercenar. Sint sigură că joci acest joc numai ca să te amuzi, dar eu una nu consider deloc că ar fi amuzant. Acum, te rog să pleci, înainte să...

El făcu un pas spre ea.

– Înainte să ce?

Ea înghiți în sec și se dădu înapoi.

– Înainte să mă văd silită să-l sun pe Davis și să-i spun ce vrei să faci, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Ce anume vreau să fac?

– Să mă seduci.

Spatele ei se lovi de perete și nu mai avea unde să se retragă. El continuă să se apropie pînă cînd picioarele lui lungi o încadrară și minile lui se sprijiniră de perete de o parte și de alta a capului ei.

– Asta fac? întrebă el, atingîndu-i fața cu răsuflarea.

Emana o sexualitate extrem de evidentă care lovea ca niște valuri neobosite.

– Nu faci asta?

Un zîmbet i se ivi în colțul gurii.

– Asta o spui tu, nu? Eu pot să spun doar că fac tot posibilul să te seduc. Tu ești cea care

poate să spună dacă reușesc sau nu.

Ah, reușea cu siguranță. Ea se topea, lipită de perete, și mintea îi era încețoșată. Pulsul își găsea noi locuri unde să bată – locuri rușinoase, interzise și minunate.

– Cînd am dansat, ai simțit, nu-i așa? o întrebă el, plecîndu-și capul și adîlmecîndu-i partea laterală a gîtului.

Ea închise ochii. Da, simțise. Nu studiasе biologia timp de zece ani ca să nu știe totul despre părțile operative ale masculului. Și părțile lui operau excelent. Îl simțise, rigid și gros, cînd își lipise șoldurile de moliciunea ei. Cum ar fi putut să nu simtă acea dorință aprigă, o asemenea dovadă de excitare, o asemenea bărbăție nestînjinită?

Dar îi mai rămăsese puțină mindrie.

– Ce să simt? întrebă ea cu un glas răgușit, deschizînd ochii.

– Acea senzație de furnicare care începe de pe undeva de aici, spuse el apăsîndu-i abdomenul cu virful degetului arătător. Și apoi își croiește drum încet, pînă aici, continuă el făcînd cu același deget o mișcare în zig-zag printre coastele ei pînă la sîni, înconjurînd cu indolență unul. Pînă cînd o simți în adîncul gîtului, spuse el apoi, conturîndu-i adîncitura triunghiulară de la

Sandra Brown

baza gîului. După care plutește, plutește, plutește și explodează ușor undeva cam..., degetul lui alunecă mai jos de mijloc, trecînd de buric, oprindu-se la linia bikinilor, unde își desfăcu mina apăsîndu-și palma pe locul respectiv... pe aici, încheie el cu cea mai stinsă șoaptă.

Ea gemu și capul îi căzu pe pieptul lui.

– Te rog, nu.

Urmările acelei ușoare explozii o străbăteau ca niște cercuri din ce în ce mai mari pe apa unui lac care nu fusese tulburat de ani de zile.

El îi luă chipul în mîini și i-l înălță.

– Nu pot să sufăr gîndul că-l trădez pe cel mai bun prieten. Cel din urmă lucru pe care aș vrea să-l fac ar fi să-l rănesc pe Davis. Așa că, trebuie să-ți dai seama ce impact ai avut asupra mea dacă am fost gata să risc distrugerea unei prietenii de o viață, venind aici așa.

– N-ar fi trebuit s-o faci.

– Dacă mi-aș fi ascultat conștiința, n-ar fi trebuit.

– Dar n-ai ascultat-o.

– N-am auzit-o din cauza bătăilor puternice ale inimii.

– Este imposibil.

– Zău? Hai să aflăm.

Simți pe buze mai întii vîrfurile degetelor lui

Copilul născut joi

mari, pe care și le trecea alternativ peste buza de jos. Apoi veni rîndul răsufării lui moi și calde. Cînd îi atinse prima dată buzele cu buzele, o săgeată de plăcere o străpunse pornind din locul de contact pînă în miezul feminității ei, unde deschise porți largi unor senzații de existență cărora habar nu avea.

Acele senzații erau atît de noi și de zguduitoare, încît, alarmată, ea îi strigă numele.

– Spencer!

– Ah, da, șopti el înainte să o înconjoare cu brațele, eliminînd astfel spațiul dintre ei.

Un braț i se opri la baza șirei spinării și celălalt în jurul umerilor. O trase spre el posesiv. Capul i se aplecă într-o parte și buzele le atinseră pe ale ei oblic. Apăsă mai tare, cercetînd cu limba linia lor despărțitoare.

Sub atingerea aceea umedă și catifelată, acestea se desfăcură. Era invitația de care avea nevoie. Limba lui luă din dulceața gurii ei, pe care o cerceta lacom, fără încetare și aiurea, pînă cînd fu sigur că ea îi recunoștea dreptul de a se afla acolo. Atunci începu să o vîre și să o scoată într-un ritm evocator în timp ce trupul i se freca de al ei.

Biata Ann, își spuse Allison. Avea să treacă prin viață mulțumindu-se cu sărutările insipide ale

lui Davis fără să cunoască așa ceva. Era ca și cum ar fi comparat o ploaie ușoară cu o furtună. Sărutările lui Davis erau plăcute și răcoritoare, dar nu conțineau nici un tunet, nici o sălbăticie delicioasă, nici o ferocitate tulburătoare. Sărutările lui Davis fuseseră ușor stimulatoare, în schimb a lui Spencer erau impetuoase. În sărutul său, Davis își implica numai gura. Spencer își implica întregul trup.

Îi ridică încet cămașa, își strecură mîna spre șezutul ei și, cu o forță căreia ea nu îi putu rezista, o trase în sus spre el. Se cuibări în V-ul coapselor ei și un geamăt de plăcere se rostogoli din pieptul lui într-al ei.

Cealaltă mîna îi găsi sinul pe sub cămașa din bumbac și începu să îl frămînte cu pasiune. Degetul mare îi masa ușor virful. Cînd acesta se întări, el îi rosti numele în șoaptă. Buzele lui le sorbiră pe ale ei.

– Ann, Ann. Știam că asta se va întîmpla cu noi doi.

Numele surorii ei fu ca o palmă care o scoase brusc din transă. Își dezlipi buzele de ale lui și se feri de mîngîieri. Surprins, el îi dădu drumul, iar ea se strecură pe lîngă perete, îndepărtîndu-se de el. Stînd în mijlocul living-room-ului lui Ann, cu ochii închiși de oroarea comportamentului ei atît de

necaracteristic, ea își încrucișă brațele în jurul mijlocului, încercînd să-și recapete echilibrul.

Cînd, în cele din urmă, se întoarse să îl privească, văzu că se uita la ea cu atenție. Știa că păstra distanța nu pentru că așa voia ea, ci pentru a o lăsa să-și limpezească gîndurile.

– Trebuie să pleci, Spencer, acum. Și să uiți că... acest sărut a fost alievea vreodată.

– Dacă mi-o ceri, voi pleca, dar nu voi uita acest sărut.

– Trebuie! strigă ea agitată.

El credea că este Ann. În seara aceea fusese Ann, dar a doua zi avea să fie din nou Allison cea demodată și lucidă și el nu îi va mai arunca nici măcar o privire. În plus, acest lucru care se petrecea între ei putea distruge relația dintre Ann și Davis.

– Nu pot să uit, zise el ferm. N-am intenționat să intru în restaurantul acela și să încep imediat să o doresc pe logodnica prietenului meu, dar asta s-a întîmplat. Cînd am plecat, mi-am zis că poate îmi închipuisem. Poate fusese vina luminii care te făcuse să fii cea mai atrăgătoare femeie pe care o văzusem vreodată. Sau poate că fusesem gelos pe sentimentele pe care Davis le avea față de tine.

Făcu un pas spre ea, dar cînd dădu să o

atingă, ea se feri. Pe chipul lui apăru o expresie dură și hotărâtă.

– Dar acum te-am sărutat. Și mi-am pierdut mințile. Chiar crezi că o să plec să-mi văd de drum și să uit ce s-a întâmplat? Nici gând. Eu nu sînt așa.

– Obții ceea ce vrei, nu?

– Da.

– Fără să-ți pese de urmări.

El strînse din buze făcînd un efort pentru a se stăpîni.

– În ciuda aparențelor, sînt un om de onoare. Te vreau, Ann. Și, după cum se pare, cred că și tu mă vrei. Dar trebuie să ne gîndim la Davis. Va trebui să fac ceva în privința asta, nu?

După această afirmație, ea fu cuprinsă de o panică rece ca gheața. Își trase gulerul cămășii cu niște degete ale căror încheieturi erau albe.

– Cum adică, va trebui să faci ceva în privința asta?

– Lasă totul în seama mea, mai spuse el și, făcînd trei pași mari spre ea, o sărută apăsător.

– Nu, Spencer, ascultă-mă. Nu trebuie...

O sărută din nou. După care, în timp ce ea încerca să își recapete suflarea și să reașeze lumea în jurul axei sale, el ieși.

Allison privi cîteva secunde ușa închisă.

Ducînd la gură o mină tremurătoare, spuse:

– Dumnezeu! Ce-am făcut?

Trei

A doua zi după-amiază, la ora unu, Allison trecu pe la clinică pentru a întreba de Ann.

– Se află tot la reanimare, dar vă puteți duce să o vedeți.

Asistenta îi dădu indicațiile și Allison străbătu singură culoarele îmbrăcate în faianță. Acestea nu erau martorele nici unei tragedii, ci erau decorate cu afișe frumoase, luminate puternic și ornamente cu plante luxuriante. În loc să îi compătimească pe pacienții care ocupau acele încăperi,

lumea aproape că îi invidia pentru mediul liniștit în care trăiau.

După o noapte de nesomn, Allison telefonase la clinică la șapte dimineața și i se spusese că domnișoara Leamon tocmai fusese dusă la operație, că avea să se afle sub efectul anesteziei câteva ore și să se mai intereseze în jurul prinzului.

Mai erau două paciente în salonul pos-operator și lângă amindouă se aflau asistente. Ann se afla în patul de lângă ușă. Avea ochii închiși, dar toată aparatura obișnuită fusese înlăturată. Dormea cu brațele pe lângă trup. Sub îmbrăcămintea de spital, Allison zări bandajele și se înfioră.

– Annie? șopti ea, luând mina surorii ei și stringându-i-o. Annie?

Ann se sili să deschidă ochii și clipi des pentru a o vedea pe Allison cu claritate.

– Bună.

Părea să fi rostogolit cuvântul în gură ca pe o pietricică, înainte să îl rostească.

– Ce mai faci?

– Bine. Mi-e foarte somn, zise ea și se strimă ușor când mișcă din umeri. M-aș simți chiar groaznic dacă n-aș ști cit de senzațional voi arăta de acum încolo în bikini.

Allison încercă să zimbească, dar nu reuși decît să se încrunte îngrijorată. În ciuda ameteții

Sandra Brown

ei, Ann chicoti ușor.

- Nu fi atât de îngrijorată. Mă simt bine, serios. Doctorul a spus...

Cuvintele îi deveniră neclare și pleoapele i se lăsară în jos înainte să le ridice din nou.

- ... a spus că totul e în regulă.

- Bine. Mă bucur foarte mult. Când te vor duce în salonul tău?

Capul lui Ann alunecă moale pe pernă.

- Curînd, cred, spuse ea cu greu și ochii i se închiseră din nou.

Allison se simțea neputincioasă și stînjinită. Noaptea ce trecuse nu dormise aproape deloc tot gîndindu-se în ce încurcătură se afla Ann din cauza ei. Toată dimineața se agltase, întrebîndu-se cum să rezolve lucrurile. Întîi și întîi, trebuia să îi spună lui Ann ce se întîmplase. Dar Ann nu era în stare să asculte.

- Annie? Încercă ea, scuturînd mîna surorii ei.

Cînd ochii verzi se redeschiseră, ea îi spuse:

- Lasă-mă să-l sun pe Davis. Va fi teribil de furios cînd va afla că ai suferit o operație fără ca el să fie alături de tine. El ar trebui să fie aici să te țină de mînă, nu eu. Va fi foarte supărat pe tine cînd va afla că ai ținut totul secret.

- Te rog, Allison, nu, îngăimă Ann, cu gîtul uscat. Nu încă.

- Dar ar trebui să afle.

Copilul născut joi

- Va afla. Nu vreau să mă vadă pînă nu-mi scot bandajele și nu sînt frumoasă.

- Nu contează cum arăți. Te iubește.

- Te rog, Allison, fă asta pentru mine, spuse ea și închise iar ochii, dînd impresia că a adormit.

Allison se întrebă dacă nu cumva se prefăcea că doarme. Copil fiind, Ann evitase multe neplăceri, simulînd somnul.

- O să te sun mai tîrziu, spuse Allison, făcîndu-și datoria, după care îi dădu drumul mîinii și părăsi încăperea.

Nu putea să nu fie supărată pe Ann. Ea îi aruncase în brațe această încurcătură și acum dormea liniștită, în timp ce Allison se chinuia să găsească o soluție.

Ei bine, n-o să fie vina mea dacă logodna ei se va desface, își spuse ea, împingînd ușa grea de la ieșirea din clinică și pășind în soarele de vară al Georgiei.

Dar știa că ar fi fost vina ei. Toată lumea ar fi învinuit-o de eșec, inclusiv ea însăși.

Tot drumul înapoi spre laborator încercă să se absolve de vină, dar nici unul din argumente nu era convingător. Dansase cu acel bărbat. Îl lăsase să intre în casa lui Ann. Îi permisesese libertăți pe care în mod obișnuit le-ar fi retezat cu o singură privire ucigătoare. Îi dăduse voie să o sărute.

Și îl sărutăse la rîndul ei.

Un flușturistic arogant se dădea peste cap pentru a o obține pe Ann, pe care, de fapt, nici nu o cunoștea. Avea să distrugă o relație minunată, formînd un triunghi, cînd nici unul din cei trei implicați nu știa ce se petrece cu adevărat. Ea, o persoană din afară, era de vină pentru toată încurcătura și, totuși, nu avea putere să facă nimic fără să riște să pară o fată bătrînă disperată care se dăduse drept sora ei pentru a ciștiga sărutul unui bărbat.

Problemele cu care se confrunta Bette Davis erau nimic față de acea aiureală.

„Bineînțeles, aș putea pune capăt neplăcerilor”, își spuse ea intrînd în clădirea unde se afla laboratorul. Ar fi putut să nu îl mai vadă niciodată pe Spencer Raft. Era genul de bărbat căruia îi făcea plăcere să fure un sărut de la logodnica celui mai bun prieten al său pentru propria-i satisfacție perversă, după care să pornească în căutarea unor pășuni mai verzi. Davis spusese că niciodată nu stătea prea mult într-un loc. Probabil chiar în clipa aceea se afla în drum spre Hilton Head, unde își avea ancorat iahtul, gata să navigheze spre noi orizonturi.

Allison se încruntă, amintindu-și expresia hotărîtă de pe chipul lui în clipa cînd plecase cu o seară în urmă. Nu dădea impresia unui om care să se lase în voia vînturilor destinului. Nu părea a

fi un om care să-și încredințeze soarta unor capricii. Părea un om care își dirija singur soarta. Și, dacă fura sărutări de la o femeie interzisă lui, atunci, ce altceva ar mai încerca să fure?

Acel gînd o făcu să devină atît de nervoasă, încît abia se putu concentra asupra experimentului la care lucra de luni întregi. Era un experiment important în legătură cu influența pe care o aveau ereditatea și mediul asupra inteligenței. Allison fusese dintotdeauna fascinată de teoriile contradictorii în privința factorilor care determinau gradul de inteligență. Era convinsă că exista o „cale de mijloc” între cei care considerau că I.Q.¹ avea o bază genetică – școala naturistă – și cei care erau siguri că mediul juca un rol mai important – școala educaționistă. În ziua aceea, însă, acel subiect care, de obicei, o captiva, nu reuși să o facă să nu se mai gîndească la Spencer. Abia reuși să se concentreze îndeajuns după-amiază, pentru a nota în caiet rezultatele experimentului.

– Deștept mic.

Era tîrziu. Soarele arunca umbre lungi și oblice pe podea. Auzind glasul șefului ei, Allison privi peste umăr. Doctorul Hyden se uita la un șobolan care fusese separat de ceilalți și închis într-o cușcă plină de compartimente.

1. coeficientul de inteligență

Sandra Brown

– Așa e, spuse ea cu mândrie în glas. El e Alexandru cel Mare.

– S-a născut deștept, spuse omul de știință. Ca și tine, adăugă doctorul Hyden, ciupind-o afectuos de vârful nasului.

Încă de la început, de când venise la *Mitchell-Burns*, lucrase cu doctorul Dirk Hyden, pe care îl adora. Avea un aer atrăgător și întruchipa geniul distrat. Întotdeauna își căuta ochelarii care se aflau în creștetul capului chel; mereu avea pe cravată pete de mâncare, halatul lui era întotdeauna curat, dar rareori călcat. Era, însă, un as în domeniul lor și ea avusese noroc că fusese repartizată în echipa lui. Admirația și afecțiunea lor erau reciproce.

Allison se uită la Alexandru cel Mare și își strecură degetul în cușcă pentru a-i mîngîia. Pe chipul ei apărură o expresie gînditoare.

– Nu pari foarte încîntată de faptul că experimentele tale dovedesc că ipotezele îți sînt corecte, remarcă doctorul Hyden.

– Ah, ba sînt, numai că mă gîndesc la cu totul altceva. Sora mea a fost operată azi.

Privirea doctorului Hyden se întunecă deodată.

– Nimic grav, sper.

– Nu, nu, nimic grav, îl asigură Allison. Sînt doar îngrijorată în privința ei.

Copilul născut joi

Doctorul Hyden aprecia modul în care se dedica programului, dar ar fi vrut să aibă ceva și în afara laboratorului care să îi completeze viața. O asemenea unică preocupare la o femeie tină nu era sănătoasă. În decursul anilor în care lucraseră împreună, ajunsese să țină la ea și să o considere ca pe un alt om de știință inteligent.

– De ce te vei ocupa de acum înainte?

– Vreau să cercetez mai cu atenție corelația dintre inteligență și alimentație.

– Abia aștept să citesc propunerea ta și toate precizările, spuse el, trăgîndu-și reverele și întorcîndu-se să plece. Ce păcat că nu putem împerechea și ființe umane pentru studiu, nu?

Ea rîse.

– Ar fi visul unui om de știință acela de a lua doi oameni potriviți perfect atât fizic, cît și psihic, de a-i împerechea și de a studia evoluția fătului. După aceea, după nașterea lui, să-i hrănești și trupul și mintea după un regim stabilit cu mare grijă. Cine știe, cînd ar începe școala, ar putea fi în stare să citească Shakespeare.

Doctorul Hyden își înclină capul într-o parte.

– Ai fi mama potrivită pentru un asemenea experiment. Te-ai gîndit la vreun posibil tată?

Ea rîse și, scoțîndu-și halatul, se duse să îl agațe în cuier.

– Făcînd abstracție de problema cu tatăl, nu

cred că aș fi potrivită deloc.

– De ce nu? Ești foarte inteligentă, un specimen perfect din punct de vedere fizic și cunosc câțiva tineri de pe aici care ar fi de aceeași părere.

– Bărbații de pe aici mă respectă ca om de știință. Nu mă privesc deloc ca pe un obiect sexual.

– Le oferi vreodată șansa?

Ea închise ușa dulapului metalic și se întoarse spre el.

– Dar viața dumneavoastră sexuală cum este, domnule doctor?

El roși pînă la rădăcinile celor cîtorva fire de păr pe care le mai avea.

– Îmi pare rău Am fost indiscret, spuse el și îi puse mîinile pe umeri. Muncești prea mult. Ar trebui să te mai și joci. Ieși undeva în seara asta. Bea puțin vin. Dansează.

Ea rise din nou, de data aceasta în hohote. Seara trecută ieșise, băuse vin, dansase și intrase într-o încurcătură teribilă.

– Nu sînt genul de fată care merge la petreceri. Dar vă mulțumesc că-mi purtați de grijă, spuse ea și, după ce îl bătu ușor pe obraz, plecă.

Telefonul suna cînd intră în casă.

– Alo.

– Ann, bună, iubito.

Era Davis.

– Bună.

– Unde ai umblat toată ziua?

Răspunsul automat „La lucru” îi rămase în gît. Ann era în concediu. Îi spusese lui Davis că avea să facă tot felul de cumpărături pentru nuntă.

– Am fost la cumpărături.

– Ai luat ceva?

Dacă voia să vadă ce cumpăraseră?

– Cîteva surprize pentru tine. Surprize pentru după nuntă.

Oare suna ca Ann, ca o viitoare mireasă sfioasă și afectuoasă?

– Mmmm, abia aștept, spuse el și vocea i se transformă dintr-o șoaptă amoroasă în agitație. Și eu am o surpriză pentru tine. Spencer și cu mine venim să te luăm în aproximativ cincisprezece minute.

– Surpriză?

Ultimul lucru de care avea nevoie, Spencer îi ajunsese.

– Vine și Spencer?

– Da. Eu l-am invitat. Nu te superi, nu?

– Nu, bineînțeles că nu. O să-mi facă plăcere să-l revăd.

Sandra Brown

Fără îndoială că așa ar fi spus Ann. Dar Ann n-ar fi lăsat să se întâmple ce se întâmplase cu o seară în urmă. Și nici nu i s-ar fi umezit palmele la auzul numelui său și la gândul de a-l revedea.

Își privi fusta kaki, bluza la fel de ștersă și pantofii maron cu toc jos pe care îi purtase la serviciu.

– Este ceva special sau obișnuit?

– Cît se poate de obișnuit, spuse Davis. Spencer și cu mine o să mergem să jucăm tenis după aceea.

– Bine. Voi fi gata. Cincisprezece minute?

– Exact, scumpo, zise el și îi aruncă un sărut prin telefon, după care închise.

Imaginea din oglindă nu era deloc încurajatoare. Va trebui să se grăbească dacă voia să realizeze o transformare numai în cincisprezece minute. Se dezbracă și cercetă conținutul garderobei lui Ann, care era la fel de viu colorată pe cît era a ei de sumbră. În ciuda tenului închis, Ann purta orice nuanță a curcubeului și, într-un fel, reușea să fie uluitoare.

Allison alege o pereche de sandale, care aveau biluțe viu colorate pe curele, decorîndu-i degetele descoperite. Își scoase acele din păr și îl perie pentru a-i cădea bogat pe umeri. După aceea își dădu cu rimel negru pe gene, cu fard în obraji și buzele și le coloră cu un ruj de culoarea

Copilul născut joi

piersicii. Tocmai se parfuma cu parfumul preferat al lui Ann cînd sună soneria.

– Bună, zise Davis, cînd ea deschise ușa.

Zîbind afectuos, el îi puse ambele mîini pe mijloc și o trase mai aproape. Gura i-o acoperi pe a ei cu o pasiune care o lăsă pe Allison fără suflare. Făcu un efort extraordinar să nu se sustragă din acea îmbrățișare. Dar, pentru cel care se afla în spatele lui Davis, ea îi înconjură gîtul cu brațele și își puse tot sufletul în sărut, rugîndu-se ca Dumnezeu și sora ei să înțeleagă.

Ann nu specificase ce trebuia să facă în privința sărutărilor cu gura deschisă. Ce altceva ar fi putut să facă decît să răspundă așa cum ar fi făcut și Ann? Sărutările lui Davis nu o tulburau. Nu ca... Dar nici nu se putea gândi la asta.

Cînd, în cele din urmă, el își ridică privirea, ea rîse ușor și își trecu degetele peste buzele lui pentru a îndepărta urmele de ruj.

El o trase din nou și îi gîdila urechea cu gura.

– Mi-a fost dor de tine azi, îi spuse el, plimbîndu-și mina în sus și în jos pe spatele ei. De ce ți-ai pus sutien?

Ca o persoană inteligentă ce susținea că este, își spusese că va face față oricărei situații care se va ivi în seara aceea. Totuși, acum, la nici treizeci de secunde de cînd începuse seara, ea căuta cu disperare un răspuns la întrebarea lui șoptită și

intimă.

Își lipi buzele de urechea lui.

– Pentru că aseară ți-a fost atât de greu să rezisti ispitei. Și știi foarte bine că nu putem...

– Am priceput, murmură el în obrazul ei. Dar nu-mi place.

După un alt sărut ușor, se dădu la o parte ca ea să-l poată saluta pe Spencer.

– Bună, Ann.

Era ca și cum vocea lui ajunsese înăuntrul ei, atinsese o coardă a inimii și mesajul său particular era transmis în întregul trup.

– Bună, Spencer, zise ea cu o voioșie prefăcută.

Cînd li se întîlniră privirile, genunchii ei se înmuiară. Ochiul lui erau ca două flăcări albastre nemișcate sub adăpostul răvășit al sprîncenelor. Chipul lui era foarte bun prieten cu aerul sărat, cu marea și cu soarele, dar fiecare rid îi dădea și nu îi lua un plus de frumusețe. Membrele sale erau bronzate și musculoase. Purta o pereche de pantaloni scurți albi și un tricou bleumarin tricotat care se întindea perfect pe tors. Ochelarii europeni șic fuseseră ridicați în creștetul capului și ascunși în părul negru, dezordonat.

În semn de protecție împotriva atracției lui și pentru a-și sprijini trupul care tremura, ea îl luă de braț pe Davis.

– Davis te-a ținut ocupat astăzi?

– M-a dus prin fabrica de computere, spuse Spencer amabil. E foarte interesant.

– Da. Și pe mine mă fascinează, spuse ea și strînse brațul lui Davis, avînd grijă ca Spencer să vadă acel gest plin de mîndrie.

– Davis mi-a spus că și tu lucrezi cu computere. Cu ce, mai precis?

Zîmbetul îi dispăru deodată. De ce nu ascultase, oare, cu mai multă atenție cînd Ann îi tot vorbise despre munca ei?

– Eu...

– E prea modestă ca să-ți spună că e programator pentru întreaga companie.

Allison îi aruncă lui Davis un zîmbet drăgăstos real. O salvase.

– Eh, sînt în concediu săptămîna asta și nu vreau să discut despre slujba mea. Care este surpriza?

Davis îi zîmbi conspirativ lui Spencer.

– S-o mai ținem puțin în suspans?

– Să nu cumva să îndrăznești! exclamă Allison, exact cum ar fi făcut Ann, și îi dădu un pumn în stomac în glumă.

Stomacul lui nu era la fel de plat și tare ca al lui Spencer, în care n-ar fi pătruns nici tîmăcopul.

– Am găsit astăzi o casă pe care aș vrea s-o vezi și tu. Cred că e exact ceea ce căutăm.

Sandra Brown

– Dragul meu, dar e minunat, spuse ea, aruncându-i-se de gît.

Ann și Davis căutau o casă de luni întregi. Allison știa că Ann ar fi fost extrem de entuziasmată.

– Unde e? Ne-o putem permite? Cum arată?

Davis rîse de ea încîntat.

– Vîno s-o vezi.

Se așeză pe locul din față lîngă Davis, dar era permanent conștientă de Spencer care stătea în spatele lor ca o gardă de corp. Ea își ținea mina pe genunchiul lui Davis.

Comparațiile dintre cei doi nu erau deloc relevante, dar nu se putea abține să nu le facă. Picioarele lui Davis nu fuseseră expuse la soare la fel de mult ca ale lui Spencer și păreau palide și poroase. Lui Allison îi era silă să îl atingă și degetele o dureau de dorința de a trece prin părul ondulat de pe pielea arămie a lui Spencer și de a testa tăria mușchilor lui.

Totuși, aceste gînduri erau undeva în subconștient, în timp ce se concentra să îi acorde lui Davis atenție și afecțiune și se felicită pentru faptul că o făcea chiar foarte bine.

Fu, însă, dezamăgită cînd Davis opri în fața casei pe care era nerăbdător să i-o arate. Lui Ann i-ar fi plăcut foarte mult. Dar lui Allison îi dispăcea total.

Copilul născut joi

Avea un singur nivel, era joasă și avea o formă aerodinamică. Nu avea nici acoperiș abrupt și nici ferestre cu frontoane sub adăpostul streșinilor. Era extrem de nouă, dar nu avea personalitate.

– Ah, Davis, făcu ea, sperînd să nă pară atît de dezamăgită cum se simțea.

Chiar și curtea părea artificială. Toate tufele erau uniforme și aliniat cu precizia unui regiment de armată. Totuși, Allison se entuziasmă în legătură cu peisajul în vreme ce Davis o conducea pentru a i-l prezenta pe agentul imobiliar îmbrăcat într-un costum din poliester, care le deschise ușa de la intrare.

Înăuntru mirosea a zugrăveală și a pastă de tapet, nu a lemn vechi și pline proaspătă. Majoritatea încăperilor erau perfect pătrate, fără nici o nișă interesantă în care să poată fi instalată o bibliotecă sau o masă englezească de ceai. Șemineul din living-room părea prea nefuncțional pentru a găzdui vreodată un foc. Nu te invita să stai ghemuit în fața lui cu o pernă uriașă și un roman de spionaj. Bucătăria era mai curată chiar decît laboratorul lui Allison. Nu își putea închipui deloc acele dulapuri imaculate acoperite cu făină sau ceva condimentat și delicios clocotind și dînd pe afară în locul acela septic.

– Stai să vezi baia cea mare, se entuziasmă Davis, trăgînd-o prin holurile înguste și albe care îi

aminteau de un spital de nebuni.

Baia conținea o cadă din marmură îngropată în podea și chiuvete încastate. Întotdeauna ea își dorise o cadă cu picioare în formă de labe și o chiuvetă cu piedestal și robinete de aramă.

– Nu vorbești prea mult, zise Davis, îngrijorat.

Allison se răsuci iute și îi puse o mână liniștitoare pe braț.

– Sînt copleșită.

Oricît de mult ar fi detestat casa, știa că lui Ann avea să-i placă. De nenumărate ori îi spusese ce își dorea, iar această casă i se potrivea perfect.

– Pur și simplu, nu știu ce să spun. Este... este...

– Nu vreau să te influențez. Îți place, într-adevăr? o întrebă el, privind-o în ochi.

– Bineînțeles. Îmi place nespus de mult. Știi doar, spuse ea, îmbrățișându-l, pentru ca el să nu i se mai uite în ochi, căci i-ar fi putut observa lentilele de contact, sau, și mai rău, ar fi sesizat minciuna.

– Domnule Lundstrum, aș vrea să vă arăt atelierul din garaj, spuse agentul imobiliar.

Davis o mîngie ușor sub bărbie și îl urmă tulburat pe agent, lăsînd-o singură cu Spencer în baie. De cînd intraseră în casă, el îi urmăse dintr-o cameră în alta, dar nu făcuse nici un comentariu

decît cînd fusese întrebare.

– Nu-ți place, nu-i așa?

Ea se răsuci brusc, iritată și supărată că o putea ghici atît de bine.

– Îmi place foarte mult. Doar ai auzit cînd l-am spus lui Davis.

– Da, spuse el, micșorînd distanța dintre ei. Am auzit că asta i-ai spus lui Davis, dar minți.

– Ba nu mint!

– Știam că această casă nu-i pentru tine. Ți-ar plăcea ceva cald și intim, cu jaluzele la ferestre, cel puțin una din ele stil vitraliu. O scară în spirală cu stîlpi. Camere ciudate, pline de personalitate. Podele care să scîrție.

– Parcă ai vorbi de o casă bîntuită de fantome.

Un alt pas îl aduse și mai aproape, pînă cînd fu nevoită să își dea capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi.

– M-ai chinuit azi-noapte. N-am putut să dorm nici un pic. Tu ai putut?

– Ca un prunc.

El ridică mîna și îi atinse ușor umbra violetă de sub ochi.

– Nu-i adevărat. Ai stat în pat și te-ai gîndit la sărutul nostru, așa cum am făcut și eu. Și, cînd te-ai trezit azi-dimineață, tot nu-ți dispăruse din minte. Te-am obsedat toată ziua. Nu-i așa?

– Nu, șopti ea.

Exista o undă de disperare în glasul ei, pe care pînă și ea o putea sesiza.

– Te-ai gîndit la cît de instantanee a fost atracția noastră.

– Nu, nu m-am gîndit la...

– Și la felul cum gurile noastre se uneau.

– Nu mai vorbi...

– Și la felul cum sinul tău îmi încăpea în mină.

La cît de perfect ne potrivim în toate privințele.

– Încetează! Dacă aude Davis...

– De ce faci asta, Ann?

– Ce anume?

– De ce te prefaci că-l iubești pe Davis?

– Dar nu mă prefac. Chiar îl iubesc.

– Poate, dar nu suficient pentru a te căsători cu el.

– Mă voi căsători cu el.

– Din datorie? De ce? Te simți vinovată pentru faptul că el te iubește mai mult decît tu pe el? De ce te îngropi într-o căsnicie nefericită? Asta nu înseamnă că-i faci un serviciu lui Davis: Mai devreme sau mai tîrziu își va da seama ce simți cu adevărat.

– Nu vreau să mai ascult nimic, spuse ea, dînd să treacă pe lîngă el, dar Spencer îl prinse brațul cu degetele lui puternice.

– Știu ce crezi despre mine și știu și de ce. Davis mi-a caracterizat viața în mod greșit. M-a

descriș ca pe un playboy bogat, care se plimbă cu iahtul prin toată lumea și are cîte o iubită în fiecare seară.

– Și nu-i adevărat?

El îi aruncă zîmbetul acela care îi înmuia oasele.

– Nu prea. Muncesc foarte mult în meseria pe care o am.

– Care este?

– Care este fără importanță. Recunosc că, la început, după ce am cumpărat iahtul și am început să călătoresc, a fost extrem de distractiv. Aventuri în diverse țări, cu diferite culturi și diferite femei.

– Scutește-mă de asemenea detalii.

– Asta am de gînd să și fac. Vreau să spun că m-am maturizat. M-am săturat să trăiesc numai pentru mine. Am tot căutat ceva. Dar numai aseară, cînd te-am ținut în brațe, mi-am dat seama ce anume.

– Să nu spui...

– Ascultă-mă, îi ordonă el, zgîlțînd-o ușor. Nici eu nu m-am așteptat la asemenea lovitură. Știu că ești la fel de șocată ca și mine. Urăsc extraordinar de mult faptul că-i aparții lui Davis. Este cel mai bun prieten al meu. Ne iubim ca frații. Dar în nici un caz n-o să las trei oameni să devină insuportabil de nefericiți.

Sandra Brown

Allison văzu în fața ochilor chipul lui Ann. Expresia ei era acuzatoare. Avea să stea acolo să asculte tot felul de vorbe și să-i distrugă viața surorii ei? Se luptă să se elibereze din pînza de romantism pe care el o țesea în jur.

– Nu sînt nefericită. Îl iubesc pe Davis.

– Faci gesturile care trebuie, spuse el încet, aproape compătimitor, de parcă ar fi înțeles imensul sacrificiu pe care îl făcea. Îl săruți și îl atingi. Dar îți simt reținerea.

O apucă de umeri și o lipi de el.

– Nu exista nici un fel de reținere în trupul tău lipit de al meu aseară, nu? Și știi la fel de bine ca mine că, atunci cînd te-am sărutat, n-a fost vorba numai de un simplu sărut, ci de un adevărat act sexual.

Pentru a o dovedi, repetă.

Gura lui o acoperi pe a ei cu tandrețe. Îi șopti cuvinte de iubire pe buze, făcîndu-i promisiuni pe care limba lui le îndeplinea strecurîndu-se în căldura primitoare a gurii ei. Se afundă și mai mult, în căutarea limbii ei și o mîngîie pînă cînd o învălu în dorință. Se lăsă moale și îl înconjură cu brațele.

Allison Leamon nu crezuse niciodată că vrea o astfel de iubire. În viața ei nu era loc pentru așa ceva. Era ceva superficial și efemer și numai proștii credeau în autenticitatea unor astfel de

Copilul născut joi

lucruri.

Nu știa ea, oare, că sexul era ceva mecanic? Era pur biologic și fizic și nu avea decît foarte puțin sau nimic comun cu emoțiile. Orice creaturi ale aceleiași specii se puteau împerechea. Pentru acest lucru nu era nevoie din partea lor decît de niște organe de reproducere funcționale.

Dar iată-o, nu mai era omul de știință pragmatic, ci o femeie capturată în îmbrățișarea unui bărbat, cu adrenalina curgîndu-i năvalnic prin vene și inima bătîndu-i cu putere. Trupul îi ardea de dorință să se apropie și mai mult, să aibă și mai mult. Simțurile ei cereau toate stimulentele pe care i le transmitea el.

Conștiința faptului că nu era singura excitată îi dădea un sentiment de putere. Buzele lui erau lacome. Limba devastatoare. Trupul tare de dorință pentru ea.

Pentru ea?

El nu o săruta pe ea, ci pe Ann. Dacă acea Ann din brațele lui s-ar fi transformat printr-o vrajă înapoi în Allison, dorința lui s-ar fi evaporat rapid. Săruta o roșcată care purta pantaloni portocalii și sandale cu biluțe pe degete. Care putea bea două pahare de cocktail fără să se amețească. Căreia îi plăceau mîncărurile sofisticate, ca *pâté de foie gras*, și casele cu pajiști artificiale.

Și care, cu siguranță, avea înțelepciunea de a

nu-l lăsa pe cel mai bun prieten al logodnicului ei să o sărute cu o intimitate provocatoare.

Îl dădu la o parte. Pieptul i se înălța și-i cobora, buzele îi erau roșii și umede, datorită sărutului, și ochii îi sclipeau.

– Nu mai putem să facem așa ceva, Spencer.

– Știu.

Se îndepărtă de ea și privi peste umăr, auzindu-i pe Davis și pe agentul imobiliar întorcându-se.

– Afta timp cât ai asta, spuse el arătând spre inelul cu diamant de pe degetul mîinii stîngi, nu te mai pot atinge. Pentru că este contrar tuturor principiilor mele faptul că-l trădez pe cel mai bun prieten. Va trebui să-i spun lui Davis ce simt. O să mă ocup eu cumva de asta.

Ea îl apucă repede de bicepșii tari ca piatra.

– Nu o să te ocupi de nimic. Nu-i vei spune lui Davis absolut nimic. Auzi? îi șopti ea agitată cînd îl auzi pe Davis apropiindu-se. Mă mărît cu Davis și gata.

Îl văzu cum își încheștează maxilarul hotărît și își dădu seama că nu avea să rezolve nimic. Viitorul lui Ann era în prag de dezastru și numai ea era vinovată. În ciuda umilinței care se va abate asupra ei, trebuia să-i spună adevărul.

– Ascultă, Spencer, trebuie să-ți spun ceva. Eu nu simt...

– Hei, ar trebui să vedeți garajul, spuse Davis înapoiindu-se. Putem parca ambele mașini în el, iubito, și tot mai rămîne spațiu.

Pierduse ocazia. Șarada trebuia, deci, să continue.

Allison se repezi în brațele lui Davis.

– Îmi place foarte mult casa, dragul meu. Dar nu la fel de mult cît te iubesc.

Imediat ce ajunse în siguranță în apartamentul lui Ann, se repezi la telefon. Davis și Spencer se duseseră să joace tenis și, mai tîrziu, urmau să la masa cu niște prieteni ai lui Davis.

– Nu te superi dacă iau cina cu băieții, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu, dragul meu.

Dacă ar fi știut el cît de bucuroasă era. Dar se bosumflă așa cum o văzuse pe Ann făcînd și îi atinse pieptul ușor.

– Numai să nu se întîmple prea des.

El îi dădu atunci un sărut profund, care ar fi putut fi luat drept o strîngere de mînă după impactul avut asupra ei. Despărțirea păru să dureze o veșnicie. Allison abia aștepta să închidă ușa în urma lui.

După al doilea apel, Ann ridică receptorul din salonul ei. Vocea îi mai suna încă înfundat datorită anesteziei.

– Annie, trebuie să-ți vorbesc și te rog foarte mult să mă asculți cu atenție.

– Bună, Allison.

Îngrijorată deodată de lipsa ei de interes, o întreabă:

– Cum te simți?

– Doar puțin incomod din cauza bandajelor. Anestezia mi-a provocat greață.

– Îmi pare rău, dar...

– Tu ce mai faci? Cum merge lucrul?

– Lucrul?

„Lucrul?” Nu avea chef să discute despre profesia ei când avea senzația că un munte era gata să se prăbușească peste ea.

– La lucru e bine. Annie...

– Ce-ai făcut azi?

Allison oftă și își frecă tâmpla unde un demon bătea cu ciocanul.

– Lucrez la legătura dintre ereditate și inteligență.

Risul lui Ann era silit.

– Ar trebui să ai un copil. Gîndește-te ce geniu ar fi.

Acum demonul bătea în ambele temple.

– Da, asta a spus și doctorul Hyden. Problema e să găsec un tată la fel de deștept. Ascultă, Ann, nu te-am sunat să vorbim despre munca mea. A apărut o adevărată problemă. Davis m-a dus azi să văd o casă. Îi place foarte mult și cred că și ție ți-ar plăcea. Dar cum putem fi siguri? Nu pot să iau o asemenea hotărîre în locul tău.

– Liniștește-te, Allison. O să mă duc să văd casa imediat după ce o să ies de aici.

– Nu înțelegi că e vorba de ceva urgent? Agentul imobiliar îl presează pe Davis să semneze un contract. Eu am ezitat spunînd că mai trebuie să mă gîndesc. Lui Davis i-am zis că sper să mai scadă din preț dacă nu ne hotărîm, dar... Annie, mă auzi? Mai ești trează?

– Da, spuse ea amețită. Cum arată casa?

Allison i-o descrie.

– Cred că e exact ceea ce vrei.

– Am încredere în părerea ta. Spune că ești de acord cu semnarea contractului.

– Nu. În nici un caz. Dacă n-o să-ți placă, vei fi obligată să locuiești în ea și eu voi fi vinovată.

– Bine, atunci ține-i pe loc, spuse Ann, obosită.

– Dar nu pot! strigă Allison.

Davis putea fi ținut pe loc. Spencer, nu. În cele câteva ore de cînd îl cunoscuse, un aspect al

Sandra Brown

personalității lui devenise extrem de clar. Când se hotăra asupra unui lucru, nu îl mai putea opri nimic. Ar fi putut face ceva groaznic înainte ca adevărul să iasă la iveală.

– Mîine dimineață îl aduc pe Davis la spital, spuse Allison.

Davis și Ann aveau să fie iar împreună, iar Spencer va vedea cît de mult se iubesc. Va pleca sau va rămîne să lupte pentru ea. Dar, în orice caz, Allison va ieși din joc.

– Ah, nu, te rog, nu, spuse Ann într-o izbucnire de energie. Allison, mi-ai promis.

– Dar înnebunesc prefăcîndu-mă că sînt tu. Pune-te în locul meu. Tu ai putea să faci treaba asta, chiar și pentru puțin timp?

Tăcerea îndelungată a lui Ann fu foarte semnificativă.

– Nu, n-aș putea. Dar n-aș dori ca Davis să afle încă. Doar o zi sau două. Te rog.

Allison strînse din dinți neputincioasă. Folosind o altă tactică, își coborî glasul și spuse pe un ton confidențial:

– Annie, știi cît de afectiv e Davis. Mă sărută tot timpul. Exact cum te sărută pe tine.

Tăcu cîteva secunde pentru a-i da timp să înțeleagă, după care adăugă:

– Știi ce vreau să spun?

Copilul născut joi

– Știu ce încerci să faci, dar n-o să-ți meargă. Nu sînt geloasă pe tine, Allison. Știu ce părere ai despre bărbați și, oricît de mult l-ai iubi pe Davis, care îți e aproape cumnat, nu te preface că ești excitată în mod rușinos de sărutările lui. E nevoie de ceva mai mult decît de cîteva sărutări pentru a-ți pune în funcțiune motorul.

„Vrei să punem pariu?” Dacă ar fi văzut-o Ann în brațele lui Spencer, nu și-ar mai fi recunoscut sora, acea fată bătrînă cu motorul rece. Nici nu era nevoie de un sărut. O singură privire din partea lui și se aprindea ca o rachetă.

– Nu te-am jignit, nu? întrebă Ann.

– Nu.

– Știi că te consider foarte atrăgătoare. N-am vrut să spun decît că nu mă poți șantaja pentru a te lăsa să-i spui lui Davis de operație, zise ea, rîzînd ușor. Sărută-l cît vrei. Practica o să-ți prindă bine.

Ignorîndu-i ultima remarcă, Allison oftă resemnată. Încercase. Încercase să îi spună lui Spencer, dar fusese întreruptă. Încercase să o convingă pe Ann, dar eșuase.

– Bine, Ann. Voi continua să-ți țin locul încă o zi, dar s-ar putea să existe unele consecințe. Sper că ești pregătită să le faci față.

– Nu va fi nici o consecință. Când Davis va afla,

Sandra Brown

vom ride cu toții și el va fi încântat de ce-am făcut.

Da, dar Spencer? Nu voia să pomenească de el. Era mai bine ca Ann să nu afle niciodată ce simțea ea față de cel mai bun prieten al lui Davis.

– Noapte bună. Odihnă plăcută. O să încerc să trec pe acolo mâine pe la prînz.

– Noapte bună, Allison. Și mulțumesc. Știu că nu ți-e deloc ușor.

Era adevărul secolului.

Stătea aplecată deasupra unui microscop studiind o plăcuță. Ochiul îi erau atât de obosiți după încă o noapte de insomnie, încît lentilele de contact păreau niște vătraie încinse. Le scoase, în sfîrșit, și își puse ochelarii. Părul îi era strîns într-un coc la spate. Pe sub halat purta o rochie de un verde măsliniu. Pantofii erau pe cît de urîți, pe atît de comozi. Nu purta nici un fel de bijuterii în laborator, dar avea un creion proptit după ureche.

Era ceva foarte diferit de pantofii portocalii și sandalele cu biluțe.

– Domnișoară Leamon? Allison Leamon?

Ridică brusc capul și se întoarce iute cînd auzi vocea aceea atît de familiară. Încremeni cînd îl

Copilul născut joi

văzu intrînd în lumea ei, invadînd-o, modificînd-o, umplînd-o și zguduînd-o.

– Da? spuse ea cu un glas răgușit.

– Numele meu este Spencer Raft.

Patru

În mod reflex ea făcu un pas înapoi. Baza șirei spinării i se lipi de masa acoperită cu marmură, unde rămase ca ținută de un magnet. Uimirea o lăsă fără glas și fără forța de a mai face vreo mișcare.

Cu un zimbet deschis și prietenos, el înaintă. Când ajunse la câțiva pași de ea o măsură din cap pînă în picioare.

- Incredibil, șopti el. Sînteți, într-adevăr, identice.

În cele din urmă, clătină din cap ușor, își lărgi zimbetul și spuse:

- Mă iertați că vă privesc atît de intens. Așa cum am mai spus, mă numesc Spencer Raft.

Fără îndoială că aștepta ca ea să-i întindă mina, dar nu se putea mișca. Cu atît mai puțin să-l atingă cu minile acelea care mai purtau încă urmele vagi ale zgîrierurilor. Și, după săruturile pe care le împărțiseră, o stringere de mină n-ar fi fost puțin ridicolă?

- Allison Leamon.

La jumătatea numelui, vocea ei se schimbă de la joasă la înaltă ca a unui adolescent.

- De curînd am cunoscut-o pe sora dumneavoastră. Asemănarea este izbitoare. Dacă facem abstracție de ochelari, semănați perfect.

Nu mai putea continua să stea acolo ca o statuie. Trebuia să îi vorbească.

- Ann mi-a pomenit numele dumneavoastră. Sînteți prietenul lui Davis, nu?

- Da.

Îi studie chipul încă puțin, după care își roti privirile prin laborator. Perfect în largul său, începu să se plimbe printre cuștile cu animale în care se aflau șobolani și șoareci, o familie de maimuțe și cîteva generații de iepuri.

- Ann mi-a povestit cîte ceva despre munca

dumneavoastră. Sună fascinant.

Era, oare, politicoș sau chiar credea acest lucru?

– Eu una, așa consider.

Ei se întoarse, uimit de tonul ei înțepat, aproape ostil.

– Sper că nu vă deranjez într-un moment foarte important, nu?

– Nu.

Rușinată de impolitețea ei, se sili să se îndepărteze de siguranța mesei.

– Făceam numai niște pregătiri pentru un experiment de care am de gând să mă apuc în curând.

Își umezi buzele și încercă să se relaxeze. Nu era deloc ușor. Era ultima persoană pe care s-ar fi așteptat s-o vadă intrând pe ușa laboratorului. Acum, când se afla acolo, sentimentele în legătură cu apariția lui erau neclare. Pe de o parte, se temea să nu-și dea seama de înșelătorie, pe de alta, era ușor dezamăgită că nu o recunoscuse instantaneu.

Într-un scenariu melodramatic închipuit de mintea ei îl vedea venind repede spre ea și spunând: „Draga mea, crezi că nu te-aș fi recunoscut?” Îi scotea acele din păr și acesta îi cădea în valuri peste degete. Îi înclina capul peste

brațul lui și o săruta apăsător. Mîinile lui nerăbdătoare îi descheiau nasturii rochiei și el își cufunda buzele în adîncitura dintre sîni, declarîndu-și dragostea și pasiunea în șoapte înflăcărâte.

„Ce proastă sînt!” își spuse ea. Nu avea să permită nici unui bărbat să se poarte astfel cu ea.

– Despre ce va fi următorul experiment? întrebă Spencer.

Era o întrebare cît se poate de politicoasă; el nu era cituș de puțin cuprins de pasiune. Și cu siguranță că în ochii lui nu se zărea nici o sclipire de recunoaștere.

Ea își împinse ochelarii mai sus pe nas.

– Voi studia diferența pe care o poate provoca un regim echilibrat asupra intelectului cuiva.

– Poate?

– Ce anume să poată?

– Poate un regim echilibrat să provoace o diferență în intelectul cuiva?

– Alte experimente au dovedit acest lucru. Eu vreau să văd în ce măsură.

– Înțeleg. Continuați.

Aceea era cea dintîi conversație pe care o purtau fără să se refere la ei înșiși. Dacă o făcea numai din politețe, era un actor teribil, căci părea cu adevărat interesat.

Se duse unde se afla el, lângă cuști, și îi explică pe scurt cum lucra inițial cu șoarecii. Își ridică privirea pentru a vedea dacă își pierduse interesul deja. Nu și-l pierduse. Privirea lui era îndreptată asupra ei.

– Și pe urmă? Întrebă el.

– Pe urmă fac același lucru cu primatele.

Își strecură un deget în cușca maimuțelor. Cea mai tinăra veni repede și i-l prinse în joacă.

– El e Oscar. E nemaipomenit de răsfățat.

Scoase din buzunar o alună pe care i-o dădu puiului de maimuță și acesta începu să o roadă cu poftă.

Auzind risul gros al lui Spencer, simți un gol în stomac și îl privi din nou.

– Munca dumneavoastră pare foarte interesantă, spuse el.

– Uneori, da. În mare parte este rutină, e plictisitoare și necesită extrem de multă răbdare. Natura nu lucrează repede. Oscar mîncase alună și acum trăgea de degetul lui Spencer, pe care el îl virise printre zăbrelele cuștii.

– Animalele de laborator sînt scumpe?

– Da. Dar, din moment ce noi nu facem cercetări în privința bolilor, ale noastre au o durată de viață mai lungă. Le creștem pentru experimente. Așa că, de fapt, reușim două lucruri.

– Sîntezi o pețitoare.

Ea se aventură atunci să-i mai arunce o privire. Probabil că Dumnezeu pierduse tiparul după ce-l crease pe Spencer, căci nu mai exista un asemenea specimen.

– De obicei, împerecherea se face clinic.

– Fecundare artificială?

– Da.

Aruncă o privire scurtă spre părinții lui Oscar și îi zîmbi masculului cu compătimire.

– Asta nu mi se mai pare drept.

Cînd o privi din nou pe Allison, ochii îi străluceau de neastîmpăr.

Ea înghiți în sec și întrebă, evitîndu-i privirea:

– Doriți puțină cafea, domnule Raft?

Fără să aștepte, însă, vreun răspuns, se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii unde, pe o masă, se aflau un filtru de cafea și cîteva căni clobote, alături de mai multe tipuri de edulcoranți.

– Mulțumesc, da, neagră, spuse el, urmînd-o. Și te rog să-mi spui Spencer.

Fără să fie poftit, se așeză pe un scaun înalt și își propti tocul pantofului în cea de a doua treaptă. Poziția aceea făcea ca pantalonii gri să i se întindă pe pulpe.

Din nou Allison simți nevoia să înghită în sec. Mîinile îi tremurau atît de tare, încît abia putu să

toarne cafeaua. Într-un efort disperat de a-și ascunde nervozitatea, spuse:

– Îmi face mare plăcere să arăt cuiva laboratorul, dar nu cred că acesta este motivul vizitei tale.

Îi dădu ceașca cu cafea și, după ce o luă, el îi întinse privirea susținându-i-o cîteva clipe.

– Ai dreptate, Allison. Am venit să vorbim despre Ann.

Luîndu-și, la rîndul ei, ceașca cu cafea, ea se rezemă de o altă masă înaltă.

– Despre Ann? Ce-i cu ea?

– Aș vrea să mă culc cu ea.

Allison își stropi cu cafea fierbinte halatul și partea din față a cămășii lui tip sport *Perry Ellis* în valoare de vreo sută de dolari. Tusea dură parcă o veșnicie, în timp ce ochii îi lăcrimau și încerca să nu se sufoce.

Spencer îi puse o mîină pe umăr, în vreme ce cu cealaltă o bătea ușor pe spate.

– Așa. Acum e mai bine? o întrebă el după ce trecură cîteva secunde fără ca ea să mai tușească.

– Da, mai bine, spuse ea șuierat.

– Nu vrei puțină apă?

– Te rog.

Se duse cu o ceașcă goală la una din

chiuvetele adînci, o umplu cu apă de la robinet și după aceea se întoarse. Ea gustă mai întîi șovăitor, neștiind încă dacă toate canalele erau redeschise. După ce bău toată apa, își tamponă ochii cu poalele halatului. Spencer îi dădu o batistă, a doua în patruzeci și opt de ore, dar el nu avea de unde să știe.

– Mulțumesc, spuse ea, dîndu-i-o înapoi. Îmi pare rău că ți-am pătat cămașa.

El se uită la petele umede, care începuseră să se usuce deja.

– Vor ieși la spălat. Ești sigură că ți-e bine?

– Da. Numai că... Ce ai spus adineauri...că...

– Ar trebui să-mi cer scuze. N-am vrut să fiu atît de brutal, dar am crezut că, fiind gemene, vă destăinuîți una alteia.

– Ah, sîntem foarte apropiate, dar nu mă așteptam să vii aici să spui ce-ai spus.

El zîmbi fermecător.

– Sinceritatea este unul din defectele mele, mă tem. Nu-mi pierd timpul luînd-o pe ocolite.

– Da, știu, mormăi ea.

– Poftim? zise el, aplecîndu-se înainte pe scaunul său.

Ea tresări.

– Nimic. Am spus doar că vei fi dezamăgit. Ann se va mărita cu Davis peste cîteva săptămîni.

Îl iubește foarte mult.

– Într-adevăr?

– Da.

– Ești convinsă de asta?

Era convinsă. Ann îl iubea pe Davis.

– Da. Numai despre el vorbește tot timpul.

Încercă să schițeze un zîmbet încrezător, dar leși unul stins. Simțea cit de stins era acel zîmbet.

El se ridică iute de pe scaun și începu să măsoare încăperea în lung și în lat. Întorcîndu-i spatele, își infundă mîinile în buzunarele pantalonilor. De data aceasta se întinseră peste șezut. Privirea lui Allison căzu asupra șoldurilor lui tari. Oare devenea obsedată? Posedată? Nu își amintea să se mai fi uitat vreodată la fesele unui bărbat. Ce se întîmplase cu ea în ultima vreme? Dacă nu era chipul lui care să-i facă stomacul să plutească ușor ca un fulg, era partea din față a pantalonilor, sau, ca acum, partea din spate.

– Nu sînt de acord cu tine, Allison, spuse el, întorcîndu-se brusc și ea îi privi din nou chipul. Nu cred că Ann îl iubește pe Davis așa cum susține.

– De... de ce spui asta?

– Pentru că am sărutat-o și nu cred că o femeie care iubește un bărbat suficient de mult pentru a se mărita cu el ar răspunde sărutărilor unui alt bărbat, așa cum mi-a răspuns ea mie.

– Ah, ai sărutat-o, spuse ea încet.

– Te rog să înțelegi că n-am fost niciodată genul de bărbat care să se laude cu aventurile lui. N-am discutat niciodată despre viața mea sexuală nici cu „băieții”, nici cu nimeni altcineva. Este vorba de o excepție, adăugă el, trecîndu-și mina prin păr. Ann este o excepție.

Ea își scosese ochelarii cînd o apucase tusea. Acum și-i puse la loc pentru a-și ascunde tulburarea din privire. Știa că e la fel de ușor de deslușit ca inscripția de pe o pancartă și el era extrem de inteligent.

– O excepție? Cum adică e o excepție?

El își ridică spre ea ochii ca niște giuvaeruri, creîndu-i senzația că genunchii nu aveau s-o mai susțină.

– Nu știu cum să spun. O doresc așa cum n-am dorit în viața mea o femeie. Nu-i vorba doar de poftă trupească. Asta aș putea-o potoli cu orice altă femeie. Este... fir-ar să fie, nu știu. Mă simt ca un idiot așa, stînd aici, și spunîndu-ți toate astea. Știi doar ce ființă captivantă e sora ta.

Captivantă? Ea? Știa, oare, cine e ea, de fapt? Își bătea joc de ea?

– Ann mi-a spus că te-a cunoscut și că s-a făcut de rîs.

El rîse ușor și se așeză din nou pe scaun. Nu

mai era atât de încordat. Oasele și mușchii îi erau relaxați, acum, când se aplecă puțin. Își întinse picioarele lungi și își împreună minile între pulpe.

– Da, a fost un început cam nefericit.

Allison luă un șervețel pentru a-și șterge petele de cafea de pe halat. Dar, în realitate, o făcea pentru a avea un aer nonșalant.

– Dacă s-a purtat atât de stângaci și neîndemnic, cum e posibil ca tu, un bărbat atât de urban și atrăgător și sofisticat, un bărbat care le dă gata pe toate femeile din lume, cum se poate să fi fost atras față de mi... ăăă, Ann?

El își ridică o sprinceană și o privi printr-o pădure de gene negre. Într-un colț al gurii i se ivi un zîmbet leneș.

– Cine a spus că sînt urban, atrăgător și sofisticat? Ann? Ți-a vorbit de mine?

– Puțin, spuse ea evaziv, aruncînd șervețelul care devenise un ghemotoc rupt și umed în mina ei asudată.

– Bănuiesc că n-ar fi politicos să te întreb ce-a spus, zise el sperînd.

– Nu pot să spun ce mi-a destăinuit sora mea.

El își dădu capul pe spate și oftă.

– Eh, trebuie să respect acest lucru. Dar ca răspuns la întrebarea ta, Ann m-a atras întîi și întîi prin frumusețea ei, spuse el zîbind cu dragoste.

A fost atât de curajoasă după căderea aceea care pe multe femei le-ar fi făcut să plîngă. N-am mai văzut niciodată o femeie cu un caracter atât de ferm. Ținea mult ca seara aceea să decurgă bine de dragul lui Davis. Aș putea spune că era foarte important pentru ea să îi facă lui plăcere și mie o impresie bună. Lipsită de egoism, s-a adunat și a rezistat vitejește tot restul serii. Trebuie neapărat să cunosc mai bine o astfel de femeie.

Ea și-ar fi dorit să se bucure de complimentele adresate caracterului ei, dar nu își putea permite. Era vrăjit de aspectul lui Ann, nu de al lui Allison. Se agăță de un lucru pe care îl spusese el și îl folosi pentru a-l convinge de dragostea lui Ann față de Davis.

– Ai spus că era ferm hotărîtă să facă din seara aceea un succes de dragul lui Davis. Firește că acest lucru demonstrează cît de mult îl iubește.

El se ridică și neputința îi făcu umerii să se aplece cînd își virî din nou minile în buzunare. La naibai! Cît de mult își dorea să nu mai facă așa.

– Se prefăce că e îndrăgostită de el. Cred că-l iubește, dar ca pe un prieten.

– Îl iubește în toate privințele, spuse Allison.

El o înfruntă arțăgos.

– Atunci de ce se dă înapoi cînd el vrea să o

îmbrățișeze?

- Nu-i adevărat.

- Ba da. Uită-te mai bine la ei data viitoare când îi vezi. Este ceva de o clipă și inconștient. Trupul ei nu se îndreaptă spre al lui ca al unei iubite, ci se retrage. Crezi că e normal? Nu. Eu unul cred că o face din datorie. El i-a comandat cina, dar ei nu i-a plăcut. S-a prefăcut doar că-i place, de dragul lui. S-a prefăcut că-i place casa pe care el o alesese, dar nu i-a plăcut.

Allison tresări.

- Lui Ann i-a plăcut casa foarte mult. Mi-a spus-o cu gura ei.

- Atunci te-a mințit și pe tine și s-a mințit și pe sine. Dacă ai fi fost acolo, ai fi înțeles ce vreau să spun.

Allison își frînse mâinile și își mușcă buza de jos. Aceasta era șansa de a-l convinge că Ann era teribil de îndrăgostită de logodnicul ei, dar el îi doboră fiecare argument. Pentru că, în ultimele câteva zile, el o observase pe ea și nu pe Ann, nu avea prea multă muniție. Toate observațiile lui erau exacte.

- Îi lasă să-i comande mîncarea pentru a-l face să se simtă bine, știi? Pentru a-l face să se simtă important și esențial în viața ei.

El o privi cu gura căscată, nevenindu-i să

creadă.

- Pentru a-l face să se simtă bine? Ca o soție demodată care-și joacă rolul? Bărbatul dominant și femeia supusă care nu ia niciodată o hotărîre de capul ei?

Ea ridică din umeri nervoasă.

- Cam așa ceva.

El își plesni fruntea cu podul palmei.

- Nu-mi vine să cred! Ann e mult mai deșteaptă. Vrei să spui că s-ar chinui să locuiască într-o casă care nu-i place numai pentru a nu-i răni sentimentele și orgoliul?

- E treaba lor, nu a mea sau a ta.

- Ba e și a mea, spuse el aproape strigînd. Eu unul nu cred într-un asemenea gen de ipocrizie, tu crezi?

Privirile li se întîlniră. Cum a lui cerea adevărul, ea îi răspunse, nu cum ar fi făcut Ann, ci cum simțea ea, Allison:

- Nu, nu cred.

- Și, după părerea mea, nici Ann nu crede. Nu cu adevărat. A intrat doar într-o situație din care nu mai știe cum să iasă.

- Poate că-i place această situație. Te-ai gîndit la asta?

- Poate i-a plăcut pînă acum câteva zile.

- Pînă te-a cunoscut pe tine? Îl provocă

Allison.

– Ei bine, da. Oricît de îngîmfat aş părea, cred că începe să vadă că nu trebuie să aibă o relație falsă cu un bărbat.

– Nu crezi că tot falsitate este și faptul că ai spus că vrei să te culci cu ea? Îl întrebă ea, furioasă.

El avu bunul simț de a părea autocritic.

– Sînt vinovat, spuse el ridicîndu-și mîinile cu palmele în afară, dar și ea dorește să facă dragoste cu mine.

Iritarea lui Allison dispăru făcînd loc stînjeneții. Îl era foarte cald.

– Pe ce te bazezi?

– Pe felul cum mi-a răspuns de fiecare dată cînd am ținut-o în brațe. Nu trebuie să-ți explic ție, care ești biolog, care sînt simptomele fizice ale excitației. Ca bărbat, le cunosc foarte bine la o femeie.

Ea încercă să își dreagă glasul.

– Nu, nu trebuie să-mi explici nimic, spuse ea și, luîndu-și ceașca cu cafea, roti lichidul, uitîndu-se înăuntru. Dacă Ann ar rupe logodna cu Davis și... ar veni la tine, ce ai avea de gînd?

– Ce am de gînd?

Deși era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată, își ridică, totuși, privirea spre el. Dar și-o

feri imediat, de teamă ca el să nu vadă cumva că acea curiozitate nu era indiferentă.

– După... după...

– După ce ați deveni amantî?

Îl privi din nou. Dar, după ce se delectă cu roșeața care îi amintea foarte mult de Ann, el deveni serios. Se încruntă perplex.

– Nu știu, Allison. N-aș face niciodată promisiuni unei femei pe care nu'am de gînd să mi le țin, dar, de asemenea, nu cred că este vorba de un capriciu trecător. Mă intrigă. Cred că mi-ar trebui foarte mult timp să aflu tot ce mă interesează la ea.

Oftă și își ridică din nou mîinile, lăsîndu-le apoi să cadă.

– Mai sincer de atît nu pot să fiu.

– Îți apreciez sinceritatea, spuse ea, posomorîtă, privindu-și vîrfurile picioarelor. Ca soră a lui Ann, se grăbi ea să adauge.

În ultimele cîteva minute aproape că uitase că vorbeau despre Ann, nu despre ea. Adunîndu-se, spuse:

– Sigur că, dacă simți ceva pentru Ann, nu i-ai putea cere să sacrifice siguranța căsniciei și a unui cămin pentru o aventură cu tine.

– Nu i-aș face niciodată rău.

– Ba i-ai face! Dacă l-ar părăsi pe Davis pentru

tine, ar putea să sufere teribil de mult mai târziu.

– Cum?

– Când tu ai pleca cu iahtul lăsând-o complet singură, așa.

– Dar n-ar fi prinsă în ghearele unei căsnicii nefericite alături de un bărbat pe care nu-l iubește.

– Îl iubește pe Davis. Și tu ai spus asta, zise ea și se opri puțin pentru a trage adânc aer în piept. Pot să-ți spun părerea mea?

El încuviință.

– Ești altfel decât toți bărbații pe care i-a cunoscut Ann. Poate că ai zăpăcit-o și e temporar amețită, zise ea și își umezi buzele, trecându-și iute limba peste ele. Dar îți jur că nu și-ar sacrifica niciodată fericirea alături de Davis pentru o aventură trecătoare alături de tine.

El îi prinse mâinile deodată, din fericire atingându-i numai degetele.

– Ești o tină ră rațională, Allison.

Rațională. Da. Purta lucruri raționale, pantofi raționali și o coafură rațională. Putea conversa rațional despre o mulțime de lucruri. Avea un cap lucid pe umeri. Dar fără capcanele feminine ale surorii ei, nu era mai mult decât o persoană rațională.

Numai că nu era nimic rațional în curenții care

vibrau prin brațele ei la atingerea mâinilor lui. Ochii ei erau lipsiți de orice urmă de rațiune când se scufundară în albastrul adânc al ochilor lui. Cu vocea aceea joasă și captivantă i-ar fi putut ordona să meargă pînă la capătul lumii și să sară de acolo, că ea l-ar fi ascultat.

Dar el o vedea pe Allison cea rațională. Nu o recunoștea în ea pe femeia care îi stîrnise pasiunea. Era uimită cît de mult o durea acest lucru.

– Spune-mi adevărul, continuă el. După tot ce ți-am spus, crezi că ceea ce simt eu pentru Ann este „trecător”? Crezi că mi-aș primejdi prietenia cu Davis pentru o aventură trecătoare? Se pare că ai o părere total greșită despre mine. Recunosc că am avut foarte multe femei, dar n-aș distruge iubirea minunată a doi oameni numai pentru propria-mi satisfacție, după care să-mi văd mai departe de drum netulburat.

Degetele lui mari îi frecau dosul degetelor. Fermeca chiar și cînd nu intenționa s-o facă și Allison se urî pentru faptul că era atît de bănuitoare.

– Chiar crezi că Ann e îndrăgostită de Davis? o întrebă el încet.

– Da, răspunse ea sincer. Știu că este.

Ofînd, el se dădu înapoi și îi eliberă mâinile. Un

timp îndelungat privi prin ferestrele largi spre pajiștea frumos îngrijită a complexului.

– Îmi pare rău, Allison. Știu că ești, probabil, mai apropiată de Ann decât oricine altcineva, dar nu sînt de acord cu tine. Mă gîndesc că ar fi trebuit să fi bărbat, să o fi ținut în brațe și să o fi sărutat, ca să înțelegi ce vreau să spun. Mă bazez pe instinctele mele. Nu m-au înșelat niciodată. Și au dreptate și de data asta.

Îi zîmbi.

– La revedere. Sînt convins că ne vom mai întîlni. Dar aș prefera să nu-i spun nimic lui Ann despre această vizită.

Dădu să plece, dar ea fugi repede după el.

– Ce ai de gînd să faci?

Cînd ajunsese la ușă, el se opri.

– Nu știu. Dar nu pot să sufăr subterfugile. Eu cred că trebuie date cărțile pe față în orice relație, fie de afaceri, fie personală.

Văzîndu-i expresia chinuită, îi aruncă un zîmbet care ar fi trebuit să-i inspire încredere.

– Nu-ți face griji, Allison. Totul se va rezolva cum va fi mai bine.

Plecă. Și ea rămase frîgîndu-și mîinile și mușcîndu-și buzele.

Spencer plecă deprimat de la *Mitchell-Burns* și se îndreptă spre locul unde își parcase mașina închiriată. Asemenea sentiment îi era cu totul străin și nu știa ce să facă.

Se așeză la volan, lăsă geamul în jos și își dădu capul pe spate să se gîndească.

Și acum? Se dusesese la sora geamănă a lui Ann, sperînd că îi va spune ceva mai mult. Dar Allison era convinsă că Ann îl iubea pe Davis.

Era dezamăgit. Furios. Și înnebunit.

Acea pierdere a încrederii în sine îl deranja mai mult decât orice. Femeile fuseseră întotdeauna pentru el o captură ușoară. Dacă vedea una pe care o vroia, o avea. Dacă existau complicații care nu meritau nici efortul, nici riscul, își punea pălăria și pleca fără să arunce măcar o privire înapoi. Nu era mare pagubă.

Acum era cu totul altceva. Dacă nu reușea să o aibă pe Ann, avea să simtă pierderea foarte multă vreme. Știa asta la fel de bine cum știa că, în ciuda opiniilor lui Allison, Ann îl vroia și ea.

Acea oscilație între a o dori și a se simți vinovat îl înnebunea. Dacă îl iubea cu adevărat pe Davis, ce altceva avea de făcut el decât să cedeze în favoarea acestuia? Davis o cunoscuse și o iubise primul. Pe de altă parte, dacă și ea se simțea atrasă față de el la fel de mult cum se

Sandra Brown

simțea el față de ea, atunci deja îi făceau rău lui Davis. Lui Spencer îi plăcuse întotdeauna să fie cinstit. De ce să nu fie toți trei sinceri unul față de celălalt, să abordeze problema deschis și să discute ca niște oameni maturi?

După ce își va fi oferit șansa de a lupta, va accepta rezultatul.

Ieși din mașină și se duse la un telefon public din fața clădirii. Răsfoi cartea de telefoane și apoi formă numărul.

– Cu domnul Lundstrum, vă rog... Sint Spencer Raft... Da, aștept.

Între timp bătea cu degetele în placa metalică de sub telefon, gândindu-se la gustul gurii lui Ann.

– Salut, Davis, ce-ar fi să ne întâlnim să bem ceva după-amiază?... Da, știu că ai întâlnire cu Ann diseară, dar aș vrea să vorbesc ceva cu tine mai întâi. Imediat cum ieși de la lucru. Nu o să dureze mult, dar e important... La cinci? Dă-mi din nou adresa. Grozav. Pe curînd, atunci.

Închise și rămase cu mîna pe receptor cîteva clipe, gînditor. Cu capul plecat, meditativ, se întoarse la mașină.

Allison ajunse acasă și își puse masca „Ann”.

Copilul născut joi

Davis sună să îi spună că avea să întîrzie puțin la cină. Trebuia să se ducă să o vadă pe Ann la spital, dar cînd o sună, aceasta îi spuse să nu se deranjeze.

– Mă simt foarte bine. Chiar minunat. Doctorul m-a examinat azi după-amiază și mi-a spus că mîine o să-mi scoată bandajele. Allison, ar trebui să mă vezi. Noli mei sîni sînt superbil!

– Felicitări, spuse Allison, formal. Asta înseamnă că mîine voi putea redeveni eu însămi?

– Da. Mîine după-amiază voi putea părăsi clinica. Dezvăluirea oficială va avea loc mîine seară.

Allison răsufli ușurată.

– Foarte bine. Ești sigură că n-ai nevoie de nimic în seara asta?

– Nu. Doar sărută-l pe Davis din partea mea.

– Foarte amuzant.

Închise, dar nu se simțea deloc mai bine. Mai avea încă douăzeci și patru de ore de îndurat și nu putea scăpa de îngrijorarea care o stăpînea de cînd primise vizita lui Spencer la laborator. Foarte multe lucruri se puteau întîmpla în douăzeci și patru de ore.

Se făcu ora nouă și Davis tot nu sosise. Se plimbă de la canapea la fereastră pînă cînd, în sfîrșit, îl văzu apărînd. Dar bucuria îi dispăru în

clipa cînd deschise ușa pentru a-l întîmpina. El se apropia clătîindu-se ca un om beat și plîngînd ca un copil.

Cînd o văzu în prag, chipul i se întristă și se aruncă în brațele ei cu atîta forță, încît fu gata să o dărîme. I se azvîrl de gît și se prăbuși greu pe pieptul ei.

– Annie, Annie, suspină el. Cum ai putut să faci așa ceva? Cum ai putut să dai cu piciorul la toată dragostea noastră pentru fustangiu ală de Spencer?

Cinci

– Oh, Doamne, gemu Allison.

Cum de îi scăpaseră lucrurile atît de mult de sub control? Sub ochii cîtorva vecini curioși, ea îl ținea în brațe pe logodnicul surorii ei, în timp ce acesta plîngea ca un copil. Cu o săptămînă în urmă nu ar fi crezut nici în ruptul capului că așa ceva ar fi fost posibil.

Datorită faptului că genunchii îi erau gata-gata să cedeze și pentru că nu voia ca reputația lui Ann să fie periclitată, îl trase pe Davis înăuntru și

se prăbuși cu el pe canapea.

– Davis, Davis, spuse ea. Ea...

Dar își înghiți cuvintele. Făcuse deja prăpăd în relația lui Ann cu Davis. Dezamăgirea nu avea să dureze decît încă o zi. De ce să nu continue pînă la sfîrșit? Între timp, poate că reușea să repare ceva.

– Davis, ascultă-mă, spuse ea cu fermitate, încercînd să îi ridice capul de pe pieptul ei.

Dar el se ținea și mai strîns.

– Annie, te iubesc, murmură el, beat. Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Cum ai putut să ne faci amîndurora una ca asta? Credeam că mă iubești.

– Dar te iubesc.

De data aceasta reuși să îi ridice capul. Dîndu-i la o parte părul umed de pe frunte, ea îi șopti:

– Te iubesc din tot sufletul, dragul meu.

Îi sărută buzele ușor și își frecă nasul de obrazul lui ud.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

El se chinui să se ridice în capul oaselor, clătîindu-se pe marginea pernelor canapelei. Cu pumnii strînși își șterse lacrimile. Allison era profund mișcată. Davis o iubea pe Ann cu adevărat.

– Zici că mă iubești? Și mai vrei să te măriți cu

mine?

– Bineînțeles.

Davis își umezi buzele și clipi din ochi nedumerit.

– Dar el a spus...

– Cine a spus?

– Spencer.

Ea strînse din buze furioasă. Ce tupeu uluitor avea individul!

– Ce ți-a spus?

– Ne-am întîlnit să bem ceva. Sînt beat mort, nu? Întrebă el apoi pocăit.

Ea îl mîngie, alunecîndu-și mîna din creștetul capului pînă la baza gîtului.

– De data asta te iert. Continuă. Ce ți-a spus Spencer?

Buzele lui începură să tremure din nou.

– Că voi doi... știi, ați fost atrași imediat unul de celălalt. Am crezut. Adică, Spencer e un bărbat frumos. Încă de cînd eram în școală, fetele roiau în jurul lui.

– Vezi, nu-i nimic grav. Am fost doar prietenoasă cu el și, ca orice obsedat, a luat totul ca pe o invitație.

– Dar a zis că l-ai sărutat de cîteva ori. E adevărat, Annie?

Spencer Raft nu avea nici inimă, nici suflet, nici conștiință. Cum i-a putut face atîta rău prietenului

său? Nevrînd să existe vreo minciună între Ann și Davis, ea îl privi în ochi și răspunse:

– Da. Dar n-a însemnat absolut nimic.

– A zis că l-ai răspuns cu mai multă pasiune decît orice altă femeie pe care a sărutat-o vreodată. Și că ar fi vrut să facă dragoste cu tine mai mult decît cu orice altă femeie.

Davis își îngropă fața în mîini, clătîinînd din cap, nenorocit.

– Nu mi-a venit să cred. După ce a plecat, am continuat să beau. Dar trebuia să te văd. Trebuia să te aud spunîndu-mi că nu mă mai iubești și că, în schimb, îl vrei pe Spencer.

Pieptul îi era atît de încordată, încît abia mai putea să respire. Un val de căldură îi inundă nu numai fața, ci întregul trup. Era cea mai pasionată femeie pe care Spencer o sărutase vreodată? O dorea mai mult decît pe oricare altă femeie? Cît de mult i-ar fi plăcut să poată visa la aceste lucruri, dar Davis arăta atît de jalnic, încît nici nu se putea gîndi ce însemnau cuvintele lui Spencer în legătură cu ea. Trebuia să pună ordine în aiureala pe care o crease.

Îl apucă pe Davis de umeri și apăsă cu toată puterea pînă cînd îl făcu să își ia mîinile de pe față și să-și ridice ochii triști spre ea.

– Spencer este, într-adevăr, fermecător și atrăgător. E adevărat că l-am sărutat. Dar pentru

mine nu a însemnat mai mult decît sărutatul unei fotografii frumoase. Omul acesta e gol, n-are substanță. N-aș putea iubi niciodată pe altcineva în afară de tine, Davis. Iartă-mă pentru această mică greșeală.

Bineînțeles că atunci cînd el va afla de inversarea gemenelor, Ann va fi absolvită de orice vină.

– Vreau să mă mărit cu tine și să trăim în casa pe care ai ales-o.

– De ce-l minți în halul ăsta, Ann?

Amîndoi tresăriră brusc la auzul acelei voci. Era moale, răgușită și guturală, dar asupra lor avu efectul unei bubuituri de tun. Allison sări de pe canapea, iar Davis, care încă nu se trezise complet, se rostogoli pe podea. Imediat se îndreptă cu atîta demnitate cîtă izbuti să adune și veni clătîinîndu-se lîngă Allison.

– Leși din casa asta, spuse ea cu răceală. Aproape că ne-ai distrus viața.

Spencer stătea lîngă ușa pe care ea uitase să o închidă cînd îl adusese înăuntru pe Davis. Părea înalt și amenințător, cu excepția buchetului de trandafiri pe care îl ținea în mînă. Sprincenele lui negre erau împreunate ca urmare a supărării provocate de declarația de dragoste și devotament a lui Ann față de Davis.

– Nu plec pînă nu se lămurește totul.

- S-a lămurit, spuse ea categoric, încercînd în același timp să îl țină pe Davis drept.

Îi era greu să stea în picioare și chiar mai greu să stea cu o anume demnitate.

- Îi iubesc pe Davis și mă voi mărita cu el și te rog să nu te mai amesteci în viața noastră particulară. Cum l-ai putut răni în halul ăsta?

- Eu cum am putut? se răsti el. Tu cum ai putut? N-a fost mai frumos din partea mea că m-am dus la el și am discutat ca de la bărbat la bărbat explicîndu-i situația, decît să mă fi prefăcut că nici sărutul de ieri, nici cel de aici din prima seară n-ar fi avut loc vreodată?

Davis se întoarse spre Allison.

- L-ai sărutat și aici? În prima seară cînd l-ai cunoscut?

Se prăbuși pe canapea, gemînd și luîndu-și din nou capul în mîini.

Ea îngenunche în fața lui.

- Davis, dragul meu, nu, te rog. Nu suport să te văd așa. Te rog, nu mai plînge.

Spencer traversă încăperea pentru a veni lîngă ea și îi puse o mînă liniștitoare pe umăr.

- Ann, lasă-l să se descarce. Îi va fi mai ușor.

Ea se ridică imediat.

- Taci odată! Ești un ticălos lipsit de inimă. Uite ce-ai făcut.

El își ridică bărbia arțăgos.

- Poate că apariția mea în scenă a provocat aiureala, dar tu ai continuat-o. Recunoaște, Ann. Trebuie să alegi între noi doi.

- Ah, Annie, Annie, gemu Davis. Cum ai putut? Nu e pentru tine.

Trupul lui Allison se îndreptă ca o bară de fier cînd deschise gura și țipă. Brațele îi erau atît de țepene de-a lungul corpului, încît ai fi zis că sînt legate cu ceva. Se întoarse și se îndepărtă de amîndoi. Ochii, dinții și pumnii erau toate încleștate într-un efort de a-și stăpîni temperamentul specific roșcatelor, care rareori izbucneau. Dar și cînd se întîmpla acest lucru, era îngrozitor.

Eforturile ei au fost zadarnice. Explodă.

Răsucindu-se, se duse drept spre Davis, care era ghemuit pe canapea. Apucîndu-l de partea din față a cămășii, îl trase în picioare. Faptul că era mai greu cu treizeci de kilograme decît ea părea să nu albească nici o importanță. Îl palmui peste ambii obraji.

- Trezește-te, acum! îi strigă ea. Și, pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu jelitul ăsta infernal. Și tu! zise ea întorcîndu-se spre Spencer care era uluit și îi împunse burta cu un deget poruncitor. Vii și tu cu noi, adăugă ea, după care își luă cheile și poșeta de pe măsua de cafea.

- Unde?

– Mișcă și taci! strigă ea, împingându-l spre ușă în timp ce ea îl trăgea pe Davis. În mașina mea, îi spuse ea lui Spencer, închizând ușa apartamentului.

Să-i la naiba pe toți vecinii curioși, își spuse ea. Era vina lui Ann de la bun început.

Îl așeză pe Davis pe locul din față și îl aruncă o privire ucigătoare lui Spencer pînă cînd acesta se urcă și el pe bancheta din spate. Fără milă, porni mașina lui Ann și își luă cu viteză pe alee. Maxilarul i se încheștă nervos tot drumul spre clinică. Pasagerii ei erau destul de inteligenți pentru a nu începe vreo conversație.

Clinica nu se afla prea departe de locuința lui Ann. Ajunseră în zece minute. Economisise cinci minute, ignorînd atît limita de viteză, cît și siguranța.

– Ce căutăm aici? mormăi Davis.

– Coboară. Mergem înăuntru.

După ce coborîră toți trei, ea îl luă pe Davis de braț și pe jumătate îl tiră, pe jumătate îl cără spre intrarea slab luminată. Îl lăsă pe Spencer să se descurce singur.

Ușa încuiată a clinicii o înfurie și mai tare. Bătu cu ambii pumni.

– Deschideți! strigă ea.

– Ann... încercă Spencer cu curaj.

– Ți-am spus să taci, îi zise ea peste umăr.

O asistentă zăpăcită veni alergînd în hol ca să vadă care era cauza acelei tulburări. Descuie și deschise ușa foarte puțin.

– Îmi pare rău, dar orele de vizită s-au încheiat. Pacienții noștri dorm. Reveniți...

– Ba o să intru chiar acum, spuse Allison, împingînd-o pe asistentă și făcîndu-și loc pe ușă, trăgîndu-l pe Davis după ea. Și ei vor veni cu mine.

– Vă rugăm să ne scuzați, zise Spencer politicos, trecînd pe lângă asistenta care rămăsese cu gura căscată. E supărată, adăugă el ca și cum asta ar fi fost o explicație.

Allison mărșăluia pînă la salonul lui Ann și deschise brusc ușa. Aprinse lumina și îl împinse pe Davis înăuntru. Acesta intră împleticindu-se exact cînd Ann se trezi și se ridică în capul oaselor, clipind de cîteva ori datorită luminii.

– Ce se întîmplă? întrebă ea. Davis? Ce cauți aici? Allison?

– Allison? rostiră amîndoi bărbații în același timp.

Davis își aținti privirile injectate asupra pacientei din spital. Recunoscuse cămașa de noapte a lui Ann.

– Annie? întrebă el cu un glas pițigăiat.

Ann se uită la Allison acuzator.

– Allison, îmi vine să te omor. Arăt îngrozitor.

Mi-ai promis doar...

- Taci din gură! Tu ești de vină pentru toate astea, se răsti Allison.

Pentru prima oară în viața lor, Ann tăcu în fața surorii ei și nu invers. Gura ei deschisă se închise cu un clic al dinților. Niciodată nu mai văzuse ochii verzi ai lui Allison atât de strălucitori și nici părul scinteind atât de puternic.

Allison arătă cu degetul spre cea care se afla în pat.

- Davis, ea e Ann. A suferit o operație de mărire a sînilor. Trebuia să fie o surpriză pentru tine. N-a vrut să știi pînă nu se termina totul, așa că m-a rugat pe mine să-i țin locul cîteva zile.

Davis se uită la Ann ca un prost.

- Mărire a sînilor? Vrei să spui...

- Da. Te bucuri? întrebă Ann cu timiditate.

Capul lui răvășit se mișcă în sus și în jos.

- Da, sigur, sînt doar...

- Abia aștept să vezi...

- Te rog, Ann, așteaptă pînă veți fi singuri, o întrerupse Allison. Doar dacă nu vrei ca Spen..., se dădu la o parte pentru ca Ann să-l poată vedea pe cel din spatele ei. Ann, el este Spencer Raft, cel mai bun prieten al lui Davis, zise ea zimbînd diabolic.

Smulgîndu-i din mînă buchetul de trandafiri care începuseră deja să se ofilească, i-l aruncă

pe pat fără ceremonie.

- Țștia sînt pentru tine. Vrea să se culce cu tine, apropo.

- Poftim? zise Ann, ridicîndu-se mai bine și sprijinîndu-se în mîini.

Cu gura căscată, Davis se uita la sînii ei, care se vedeau mai mari chiar și prin cămașa de noapte largă.

- Numai pentru că te-a sărutat de cîteva ori, crede că ești gata să rupi logodna cu Davis și să fugi cu el. Ah, apropo, ia-ți și inelul de logodnă înapoi.

- Dar eu niciodată... Începu Ann.

- Încîntat de cunoștință, Ann, zise Spencer făcînd-o să tacă.

Ea trase mai sus cearceaful, cuprînsă brusc de modestie.

- Bună. Mă bucur să te cunosc.

- De asemenea.

Allison oftă exasperată.

- Îmi dați voie să termin ca să pot pleca? întrebă ea, după care se întoarse spre Spencer. Eu sînt cea care a căzut pe trotuar, a sîngerat și a vărsat vin pe tine. În cădere mi-am pierdut o lentilă de contact, așa că nu am fost numai stîngace, dar și oarbă, bînd din două pahare, și altele. De asemenea, sînt cea la care ai venit azi la laborator și care a vărsat cafea pe hainele tale.

Sandra Brown

- Ai căzut? Unde? Când? întrebă Ann uluită. Allison, ce se petrece aici?

- Încerc să explic. Spencer te dorește. Crede că nu-l iubești pe Davis pentru că, toată săptămîna, m-a urmărit pe mine alături de el și se pare că nu sînt deloc o actriță bună.

- Vrei să spui că am sărutat-o..., zise Davis pîrînd să se trezească din uimire și îi aruncă o privire vinovată lui Allison. Allison, eu, aăă...

Obrajii lui palizi se înflăcărară deodată.

- Annie, am sărutat-o, dar am crezut...

- Înțeleg, dragul meu, spuse Ann, bătîndu-l ușor pe mină. A fost ideea mea. Vino și stai aici lîngă mine. Mi-a fost tare dor de tine, adăugă ea întinzînd mîna, iar el se așeză pe marginea patului, luîndu-i mîinile și sărutîndu-i-le.

- Cum spuneam, deci, continuă Allison cu glas tare pentru a le acoperi șoaptele drăgăstoase, Spencer s-a dus în seara asta la Davis și i-a spus că tu îl dorești la fel de mult ca el pe tine. După aceea, Davis s-a îmbătat gîndindu-se că vrei să-l părăsești pentru o aventură cu acest filfizon. Davis a venit la mine plîngînd, de fapt la tine, implorîndu-te să nu dai cu piciorul iubirii voastre. În timpul ăstora apărut și Spencer, furios că erai cu Davis. Trebuie să alegi între ei doi.

Copilul născut joi

Trase adînc aer în piept.

- Asta e. Cred că am acoperit toate momentele importante și te-am adus cu evenimentele la zi. Din clipa asta eu am ieșit din joc. Vă las pe toți trei să lămuriți lucrurile.

Cu părul roșu fluturînd, cu spatele drept și umerii țepeni, Allison părăsi încăperea.

Atitudinea ei sfidătoare dură numai pînă cînd intră în micul său apartament, care mirosea a aer închis după cîteva zile în care fusese nelocuit. Atunci, enormitatea a tot ce se întimplase o copleși și se prăbuși pe pat într-un torent de lacrimi.

Plînsese furtunos cîteva minute, pînă cînd, în cele din urmă, lacrimile secară și suspinele scăzură în intensitate datorită epuizării.

De ce plîngea? Nu era bucurioasă că se terminase totul?

Se rostogoli pe spate și își lăsă privirea abătută să hoinărească prin încăpere. Îi plăcuse apartamentul acela pentru că era micuț și compact. Dar, după cîteva zile petrecute în locuința lui Ann, dimensiunea lui părea să o apese asemeni unei celule de închisoare.

Era extrem de curat. Nimic nu era nelalocul lui. Era la fel de ordonat ca și inima ei. Nu găseai niciodată un tricou bărbătesc azvîrit pe speteaza unui scaun și nici pagina de sport a unui ziar aruncată pe podea. Pe chiuveta din bucătărie era întotdeauna un singur pahar, niciodată două. Casa lui Ann părea locuită. A lui Allison părea la fel de sterilă ca laboratorul ei. La fel de sterilă ca și viața ei.

– Încetează să te mai autocompătimești, murmură ea, dîndu-se jos din pat și ducîndu-se în baie.

Singură își alesese viața pe care o avea. Ann se dusese să danseze și să se distreze la petreceri în timpul colegiului. Allison stătuse acasă și învățase. Ann se înconjurase întotdeauna de bărbați potriviți. Allison evitase ieșirile în societate. Ann era la fel de inteligentă ca Allison, dar ea își îndreptase inteligența în variate direcții. Allison și-o canalizase pe a ei spre muncă. Întotdeauna îi displicuse felul în care Ann își risipea inteligența.

Dar era, într-adevăr, risipită? Ann era fericită. Allison era... cum? Resemnată? Fericită nu era, cu siguranță, cuvîntul cel mai potrivit.

Pînă în urmă cu cîteva zile, fusese mulțumită de viața ei. Acum simțea o neliniște care o

enerva. Ce vroia?

Stinse lumina și se băgă în patul ei îngust de o singură persoană. Se obișnuise cu cel mare al lui Ann, care fusese cumpărat, fără îndoială, pentru a primi două persoane, nu una.

Se mai obișnuise și cu hainele frumoase și cu fardurile. Începuse să-i placă senzația pe care i-o dădeau părul lăsat liber pe umeri și parfumul pe piele.

Se sperie dîndu-și seama cît de mult avea să simtă lipsa acelor mărunțisuri tipic feminine. Se sperie și mai mult dîndu-și seama cît de mult avea să-i lipsească prezența unui bărbat. Parfumul lui. Atingerea lui. Sărutările lui. Lacrimile i se strînseră din nou în ochi.

Dumnezeule! Chiar plîngea pentru un bărbat? Pentru acel bărbat?

O sărutase pe Ann și tot ei îi declarase dragoste, nu lui Allison. Nici nu o recunoscuse ca fiind femeia pe care gura și mîinile lui o cunoșteau atît de bine. Era un playboy, un aventurier – azi acolo, miine în altă parte – cu gînduri și sentimente pentru nimeni altcineva decît pentru sine. Ar fi fost mult mai bine dacă n-ar fi venit niciodată la Atlanta. Nu era pentru Ann. Și, cu siguranță, nici pentru Allison. Ar fi fost nemaipomenit dacă nu l-ar mai fi văzut niciodată.

Atunci de ce se simțea mai nefericită ca oricând?

– Hai, Rasputin. Așa, băiete. Ești un băiat atât de drăguț. Știu că nu sînt iubita ta, dar va trebui să te mulțumești cu mine. Nu e bine? Hm?

– Cu siguranță că pare să fie foarte bine.

Cu mîna încă strecurată în cușca iepurelui și încă aplecată într-o poziție deloc plăcută pentru o doamnă, Allison întoarse capul iute pentru a se uita la Spencer care se afla la nici cîțiva metri de ea.

– Ce cauți aici?

– Dar tu ce cauți acolo? întrebă el, arătînd spre cușcă.

Ea își retrase mîna, îl mîngîie încă o dată pe Rasputin și apoi închise ușa cu zăbrele. Pe mînă avea o mînușă din blană de iepure. Spencer se uita la ea curios. În ochi avea o sclipire stranie și pe buze îi apărură un zîmbet. Faptul că era perfect stăpîn pe sine o umplu de indignare, mai ales după noaptea de chin pe care și-o petrecuse plîngînd după el.

Își ridică bărbia puțin mai mult.

– Îi mîngîi burta cu mînușa asta din blană.

– Există vreun motiv anume?

– Îmi trebuie puțină spermă. Asta îl excită.

Sclipirea din ochii lui se transformă în ceva mult mai puternic.

– Vrei excitare? Freacă-mi și mie burta cu ea.

Vocea aceea, vocea aceea afurisită și masculină, ca și ceea ce spusese o făcură să se simtă epuizată. Dar, nevrînd să-i acorde nici măcar un deget căci știa prea bine că imediat îi putea lua mîna toată, își scoase, furioasă, mînușa și o azvîrli pe jos.

– Îmi pare rău, Rasputin. Mă întorc la tine mai tirziu, murmură ea, îndepărtîndu-se de Spencer.

Cînd ajunse la o distanță sigură, se întoarse spre el.

– M-am săturat de dumneata, domnule Raft.

El îi zîmbi cu o aroganță teribilă.

– Ba nu-i adevărat. Vei mai avea parte de mine încă foarte mult.

Furia și dorința dădeau o luptă în interiorul ei. În timp ce mintea alunga vorbele lui insinuante și evocatoare, trupul le răspundea.

– Sînt sătulă de aluziile tale crude. Dîndu-mă drept sora mea am fost nevoită să le suport pentru a nu-l înfuria pe Davis. Dar, acum, cînd vorbesc pentru mine însămi, cred că ești dezagustător.

– Eu cred că ești extraordinară.

Un suspin îi umflă pieptul și se întoarse cu spatele ca să nu vadă el.

– Nu mai rîde de mine.

Întotdeauna îl considerase un îngîmfat și un egoist. Dar nu se așteptase la cruzime intenționată din partea lui.

– Să rîd de tine? zise el venind repede spre ea și punîndu-i mîinile pe umeri.

Cînd încercă să o întoarcă spre el, ea se opuse și îi îndepărtă mîinile cu o mișcare bruscă a umerilor.

– Sînt convinsă că v-ați distrat de minune aseară după ce am plecat de la clinică.

Oare degetele lui îi mîngiau ușor ceafa sau nu era decît pura ei imaginație?

– Nu-mi amintesc să fi rîs în hohote. Davis și cu mine am completat cîteva goluri din povestirea ta. Ann a fost dezamăgită pentru tot ce s-a întîmplat și te-a compătimit. A încercat să te sune să-ți ceară scuze.

– Am scos telefonul din priză.

Eliberîndu-se, în sfîrșit, de mîinile lui, se duse lîngă fereastră unde începu să se joace cu șnurul jaluzelelor, rămînînd cu spatele la el.

– N-am chef să vorbesc cu nimeni, nici măcar cu Ann. Sper ca operația aia să fi ieșit bine, după

tot chinul prin care m-a făcut să trec.

– Sîinii ei erau la fel ca ai tăi?

Îl privi tăios. Era din nou aproape de ea. Prea aproape. Și o privea ca și cum ar fi reușit deja să o ducă în patul lui și îi cunoștea trupul extrem de bine. Nu mai putea să nu-i răspundă, la fel cum nu-și putea face inima să nu mai bată.

– Identici.

El își aținti privirea asupra sîinilor ei, zăbovind nerușinat de mult, după care îi privi din nou chipul.

– De ce a făcut-o?

Cîteva secunde îngrozitoare se priviră, pur și simplu.

Allison se pierdu în albastrul ochilor lui. Căldura lor păru să o învăluie, să-i înfierbînte trupul, să-i facă maleabil și dornic. Îi plăcea pielea lui aspră și sprîncenele groase. Îi plăceau chiar și ridurile și cutele de pe chipul lui, care erau foarte puțin mai deschise la culoare decît părțile bronzate. Cît ar fi vrut să le examineze pe rînd cu vîrfurile degetelor.

Dar se dezlipi de privirea aceea și se îndepărtă.

El fu primul care vorbi.

– Ann l-a tachinat pe Davis în legătură cu faptul că te-a sărutat. El era îngrozit, gîndindu-se

că te-a tratat ca pe logodnica lui. Cred că nu te va putea privi în ochi multă vreme de acum încolo.

Ea se dusese spre una din mesele înalte unde microscopurile, arzătoarele Bunsen și paharele de laborator erau pregătite pentru a fi folosite. Își lipi ochiul de un microscop, fiind perfect conștientă că dedesubt nu se afla nici o plăcuță. Cu coada ochiului îl văzu pe Spencer așezându-se pe un scaun înalt aproape de ea. Când își propti tocul pe cea mai de jos treaptă, genunchiul lui îndoit îi atinse pulpa. Ea se feri.

– Tu ce făceai în timp ce Davis era jenat și Ann îl tachina?

– Eu? Eram stăpinit de un imens sentiment de ușurare pentru că nu mai trebuia să sacrific o prietenie cu Davis de dragul femeii pe care o doresc.

Ea deveni deodată atentă și îl privi, așezându-se, într-un fel, în zona de pericol dintre pulpele lui larg desfăcute.

– Ce-ai spus? Dar nu înțelegi chiar deloc? Ann îl iubește pe Davis. Se va mărita cu el. Te-a cunoscut abia aseară.

– Eu înțeleg foarte bine. Cred că tu nu înțelegi.

Izbuti să îi prindă ambele brațe și să o tragă mai aproape. Erau lipiți unul de celălalt înainte ca

ea să își dea seama că fusese trasă spre el.

– Pe tine te-am urmărit în toate aceste zile, Allison, nu pe sora ta. În loc să fiu dezamăgit de inversarea persoanelor, am fost chiar încântat. Tu și cu mine sîntem liberi să continuăm ce am început în seara cînd te-am ținut prima oară în brațe.

Ea se îndepărtă cît îi permiseră brațele lui și îl privi ca și cum ar fi avut în față un nebun.

– Nu ești chiar atît de inteligent pe cît te-am crezut, domnule Raft. Nu ți-ai dat seama? Uită-te la mine. Ai dansat cu Ann. Ai sărutat-o pe Ann. Ai atins-o pe Ann. Nu pe mine, zise ea și își desfăcu brațele larg. Asta sînt eu.

Privirea lui îi studie părul strîns în coadă, creionul înfipt după ureche, ochelarii pe care îi purta pentru că ochii o usturau de atîta plîns și nesomn. Apoi, halatul de laborator, fusta demodată și pantofii urîți.

– Ești adorabilă. Îmi plac mai ales cînd scoți flăcări pe nări așa cum ai făcut cu Davis și cu mine aseară. Ești cu adevărat atrăgătoare cînd te enfurii. Erai fascinantă și sexy. Aș fi vrut să te pun jos și să te iau chiar atunci, indiferent dacă era Davis de față sau nu.

Uluită, ea reuși să se desprindă din îmbrățișare și să se îndepărteze de el.

– Ai venit aici ieri, ai stat o jumătate de oră cu mine și nu m-ai recunoscut ca fiind femeia pe care o sărutaseși cu o zi înainte.

– Pentru că nu te căutam pe tine, Allison, zise el și, ridicându-se de pe scaun, veni spre ea. Dacă aș fi făcut-o, te-aș fi recunoscut imediat.

Nu știa că un bărbat se putea mișca atât de repede fără să pară că face un efort. Gura lui i-o apăsă fierbinte pe a ei și brațele o strinseră cu putere, înainte ca ea să își dea seama ce se întâmpla. Nu pierdea timpul, ordonând cu limba buzelor ei să se desfacă. Copleșită de farmecul lui masculin, ea îl invită înăuntru cu un geamăt slab și niște buze docile.

Limba lui se cufundă prin țesutul dulce al buzelor ei, gustînd, răsucindu-se, mîngîind, încercînd. Brațele ei atîrnau fără vlagă pe lîngă trup, dar ardea ca o torță. El își frecă mijlocul de al ei pentru a îndepărta orice îndoială din mintea ei cum că nu pe ea ar fi vrut-o. În semn de răspuns, feminitatea ei se lichefie, înflori și se topi sub tăria lui.

A domoli acea dorință crescîndă nu era ceva ușor, dar ea făcu un efort pentru a reuși. Nu îi dăduse niciodată unui bărbat puterea de a o răni. Nici unul nu ajunsese atât de aproape. Ridicase un zid împrejurul ei. Cu fiecare sărut, Spencer

făcea cîte o spărtură în acel zid și se apropia mult prea mult de sufletul ei. Dacă îl lăsa, putea și avea să-i zdrobească inima, să-i distrugă viața.

Punîndu-și palmele pe umerii lui, se îndepărtă. Trase iute aer în piept sperînd ca el să creadă că o făcea din cauza furiei, nu a pasiunii.

– Uită că te-am lăsat să mă săruți numai pentru a-l scuti pe Davis de stînjeneală. Nu trebuie să mă mai supun îmbrățișărilor tale josnice.

– Josnice?

– Da, josnice. Acum pleacă, te rog. Nici nu știu de ce te-ai deranjat să vii aici astăzi, dar nu ești deloc binevenit. Nu încerca să mă mai cauți.

Nedezlipindu-și ochii de la ea, el se îndepărtă. Ea cedă prima, întorcînd privirea, ceea ce era egal cu a mărturisi că mințea. Și el știa acest lucru.

– Nu mă placi deloc, nu-i așa?

– Nu. Adică, da, așa e. Nu te plac.

– Nici măcar puțin?

Tachinarea din glasul lui o făcu să scrișnească din dinți furioasă.

– Nu.

– Dumnezeuule, asta-i tare rău.

Ea îl privi, precaută, dar și curioasă.

– De ce?

– Am venit aici să mă ofer voluntar.

Sandra Brown

- Voluntar? Pentru ce?
- Pentru a fi tatăl copilului pe care-l vrei.
- Ce idee excelentă!

Copilul născut joi

Sase

Stupefiată, ea se uită întâi la Spencer, care-i făcuse acea propunere stranie, și apoi la doctorul Hyden, care i-o susținuse din prag. Privirea lui Spencer rămase ațintită asupra lui Allison. Doctorul Hyden fu primul care se mișcă. Înaintă cu o privire plină de interes.

- Nu mi-ai spus că ești în căutare de candidați, o tachină el pe Allison cu voioșie.

Ea se sili să scoată cuvintele din gîtul încleștat.

- Nu caut candidați pentru nimic. Habar n-am

de unde i-a venit o asemenea idee.

– Păi, de la tine, îmi închipui, spuse doctorul Hyden. Doar acum câteva zile mi-ai vorbit de asta. Încântat, tinere, zise el apoi, întinzându-i mîna lui Spencer. Dirk Hyden.

Spencer i-o scutură cu căldură.

– Spencer Raft. Încîntat să vă cunosc, domnule doctor Hyden.

Allison era gata să-și iasă din fire din nou.

– Domnilor, v-aș ruga să vă cunoașteți în altă parte. Eu am de lucru, spuse ea și se îndreptă spre cuștile animalelor.

Spencer, însă, o apucă de poalele halatului și o opri.

– Nu, nu. Tocmai discutam despre un experiment științific. Romeo poate să mai aștepte.

– Rasputin! se răsti ea, încercînd zadarnic să-și smulgă halatul din strînsoarea lui de oțel. Nu știu de vreun experiment științific care te-ar privi.

– Ba cum să nu, continuă Spencer, netulburat. Ann mi-a povestit de el aseară. Mi-a oferit mai multe detalii despre munca ta decît ați făcut tu și Davis în seara aceea la cină. Mi-a spus că ai vrea să faci experimente privind corelația dintre ereditate și inteligență. I-ai spus tu însăși săptămîna asta că, dacă ai găsi o persoană

potrivită, ți-ar plăcea să ai un copil pe care să-ți testezi teoriile.

Cum putea o afirmație atît de simplă să sune atît de incriminator?

– Ann era încă amețită după operație! exclamă ea. Ca răspuns la întrebarea pe care mi-a pus-o în legătură cu munca mea, i-am spus în glumă că e mare păcat că nu pot experimenta pe un copil. Atîta tot. N-am vorbit serios. N-am spus că aș vrea un copil numai pentru un asemenea scop.

– De ce nu, dacă există un bărbat care se oferă să-i fie tată?

– Chiar așa, de ce nu? spuse și doctorul Hyden.

– De ce nu? zise ea uimită.

Oare era singura persoană în toate mințile de pe planetă?

– Repet că ar fi o idee excelentă, zise doctorul Hyden. Ți-am spus că ai fi o mamă perfectă. Nu-ți mai trebuie decît un tată pe măsură.

Ignoră privirea îngrozită a lui Allison și i se adresă lui Spencer:

– Te rog să nu fii jignit de întrebările mele.

– Dați-i drumul, spuse Spencer vesel, trîntindu-se din nou pe scaun.

Era în largul său și, după toate aparențele, se distra nemaipomenit.

- Știi ce coeficient de inteligență ai?
- Cam în jur de o sută șaptezeci, cred.

Doctorul Hyden își ridică sprâncenele impresionat. Își luă ochelarii din creștet și îl supuse pe Spencer unei examinări foarte atente.

- Ești, cu siguranță, un specimen fizic impresionant. Trăiesc amândoi părinții dumitale?

- Da.
- Sănătoși?
- Foarte.

- Ai frați sau surori?

- Din păcate sînt singur la părinți.

- Sper că n-au existat boli ereditare în familia dumitale.

- Nici una de care să știu.
- Ești și un tînăr chipeș.

Doctorul Hyden se întoarse apoi spre Allison, care stătea cu brațele încrucișate sub piept, bătînd din picior și spumegînd.

- Felicitări. Ai ales un specimen perfect.

- Nu l-am ales pentru nimic! Sînt impresionată de calitățile lui, dar n-aș vrea deloc să am un copil cu orice filfizon de la Phi Beta Kappa.

Doctorul Hyden îi cîntări gînditor cuvintele, după care se întoarse din nou spre Spencer. Se încruntă ușor.

- Ești doar un „filfizon” care vrea să se

distreze?

- Nu, zise Spencer, care se ridică de pe scaun și, fără să dea vreo atenție privirii cercetătoare a doctorului, se așeză în fața lui Allison. Îmi place foarte mult Allison. Cred că și ea mă place. Așa că aș vrea să leg o relație cu ea.

- Ah, bine, asta e minunat, spuse doctorul Hyden radiînd și frecîndu-și mîinile.

- Dar e foarte încăpățînată, continuă Spencer. Se opune ideii de a fi împreună.

Doctorul Hyden își privi încruntat protejata.

- Da, știu că e încăpățînată.

- Allison rămase abătută și tăcută, dar privirea fierbinte pe care i-o aruncă Spencer îl făcu pe doctor să fie din nou optimist și îl bătu ușor pe spate.

- Sînt sigur că vei fi capabil să o convingi, tinere, Allison, aștept rapoarte periodice asupra proiectului. O zi plăcută amîndurora.

După aceea ieși repede, halatul umflîndu-i-se în urmă ca o pînză.

Niște ochi verzi livizi priviră spre unii tîlciștri triumfători.

- Te crezi extrem de deștept, nu?

El îi aruncă un zîmbet demn de un star de cinema.

- Doctorul Hyden așa pare să creadă.

– Ei bine, eu nu. Eu cred că-ți place să manipulezi, că ești arogant și îngrozitor de înfumurat.

– Vezi? Ne completăm, pentru că tu ești mult prea modestă.

Clocotind de furie, ea îi întoarse spatele și se prefăcu că lucrează. Mișcările ei preocupate nu îi făcură să dea înapoi. Își puse amîndouă minile pe umerii ei și o întoarse cu fața spre el, prinzînd-o între masa înaltă și trupul lui tare. Îi luă ochelarii de pe nas și îi puse deoparte.

– Asta o dovedește.

– Ce anume? Întrebă el, scoțîndu-i elasticul cu care avea prins părul.

– Că eu te atrăgeam numai cînd eram ca Ann. De ce nu încetezi jocul ăsta pervers?

Încercă să pară de piatră, dar glasul îi tremură și o străbătu un fior cînd el își trecu minile prin părul eu desfăcut. Ar fi trebuit să se lupte, să i se opună. Dar îi permitea să își potrivească trupul lîngă al ei cu o precizie uluitoare.

– Nu-i un joc și n-am de gînd decît să fiu puțin pervers la început.

Degetele lui mari ajunseră în spatele urechilor ei și începură să maseze în timp ce ea gemu:

– Lasă-mă-n pace.

– Nu pot să te las în pace, Allison, șopti el

plecîndu-și capul și atingîndu-i gîtul cu buzele înainte și înapoi. Recunosc că-mi place mai mult părul liber ca să-mi pot trece degetele prin el. Cred că ești foarte dulce cu ochelari. I-am scos doar ca să nu se spargă.

– Să nu se spargă? Întrebă ea cu răsufliarea tăiată, în timp ce buzele lui îi mîngiau urechile. Dar ce ai de gînd să faci?

– Să încerc să te fac să recunoști ceea ce știi deja.

După aceea, gura lui i-o găsi pe a ei. La început buzele lui mîngîiară încet, atingînd ușor, retrăgîndu-se și atingînd din nou. Limba îi trecu peste buze, umezindu-le și făcîndu-le să-i dorească gustul.

– Fii atentă acum și lasă-mă să-ți arăt cum va fi cu noi, îi spuse el, cu buzele lipite de ale ei.

Limba i se afundă adînc în gură și, cu cît înainta mai mult, cu atît voia și mai mult. Își înclină capul cînd într-o parte, cînd în alta, încet, savurînd, în timp ce limba îi luneca înainte și înapoi peste a ei, împerechîndu-se.

Sîinii ei erau striviți de pieptul lui, dar se umflau în părți. Încheieturile degetelor lui descoperiră acele curbe dulci și se plimbară în sus și în jos peste ele. Chiar și prin halat, bluză și sutien ea îi simți mîngîierea. Apoi, o mîină se deplasă spre

baza șirei spinării, trăgînd-o mai aproape, și virilitatea lui alertată se frecă ușor de locul de îmbinare a coapselor ei.

Cînd își dezlipiră buzele, ea era la fel de caldă și flexibilă ca o bucată de ceară.

– Am face un copil minunat, murmură el, luînd umezeala lăsată de sărut pe buzele ei cu virful agil al limbii. Mai gîndește-te și vin să te iau diseară la ora opt. Aștept să-mi dai răspunsul la cină.

Ea se prăbuși ca o păpușă din cîrpe cînd el îi dădu drumul. Mult timp de la plecarea lui, inima începu să îi bată mai încet, răsufierea îi reveni la normal și izbuti să se adune.

De ce nu? De ce nu? De ce nu?

– De ce nu? Întrebă ea oglinda de pe ușa dulapului. Dintr-un milion de motive, de asta.

Singura ei rochie adecvată tot nu avea farmecul garderobei lui Ann, dar trebuia să se mulțumească cu ea. Îmbrăcată în rochia aceea bleu din voal cu corsaj plisat, arăta exact a ceea ce era, a fată bătrînă.

Ce-ți pasă cum arăți pentru el?

Ei bine, da, îți pasă. Dar numai puțin. Nu vrei

ca el să creadă că ești o fată bătrînă disperată.

Revenind la copil. Copil? Chiar te gîndești la așa ceva? Da, pentru că el așteaptă un răspuns și ar fi bine să ai pregătite o mie de motive pentru care acest lucru nici n-ar trebui să se pună în discuție. E atît de deștept și volubil.

Unu, nici măcar nu-l placi.

Dar nu îl vei mai vedea după ce se va termina totul. Vei folosi doar... doar... sămînța lui. (Ce termen demn de *Vechiul Testament* pe care să-l folosească un om de știință!) De fapt, nu contează dacă-l placi sau nu. Trebuie să fii de acord cu doctorul Hyden că, dacă tot trebuie să alegi un tată pentru copilul tău, Spencer Raft ar fi cel mai bun.

Doi, a avea un copil fără a fi măritată. Acesta nu prea este un argument solid pentru vremurile actuale. Mii de femei nemăritate cresc copii singure și bărbații, de asemenea.

Dar părinții tăi? Vor fi șocați că Allison a lor cea deșteaptă, pe care părea să nu o intereseze nici o altă ființă vie din afara laboratorului ei, va avea un copil nelegitim. Altă aluzie biblică.

Ce-ți pasă de ce crede lumea, chiar și părinții tăi? Ai face asta pentru tine însăși, nu? Se îndepărtă de oglindă și își roti privirea prin micul apartament gol. Da, pentru mine însămi. Ar fi copilul meu. Copilul meu. Cineva care să mă

iubească și pe care să-l iubesc la rîndul meu.

Motivul numărul trei...

În fundul unui sertar găsi un tub de rimel. Era uscat, dar cu puțină apă reuși să scoată destul pentru a-și colora vîrfurile genelor. Cerceii cu perle pe care mama ei i-i dăruise cu un an în urmă de Crăciun avea să-i poarte pentru prima oară. Părul îi era strîns într-un coc, dar o versiune mai amplă a celui pe care îl purta de obicei. Cîrlionți moi îi atîrnau pînă la baza gîtului și îi încadrau obraji. Uitîndu-se încă o dată în oglindă, fu mîndră de rezultatul eforturilor ei.

Cînd sună soneria, tresări și palmele îi asudară instantaneu. Motivele ei pentru care nu puteau fi părinții unui copil nu rezistaseră în fața propriilor argumente. Cu siguranță că aveau să dispară sub analiza lui Spencer.

– Să-l ia naiba pentru că-mi face așa ceva, murmură ea, stingînd lumina din dormitor și îndreptîndu-se spre ușă.

Clipe îndelungate după ce o deschise, singura parte din el care se mișca au fost ochii. O măsurară din cap pînă în picioare, picurîndu-i panglici fierbinți de senzații din creștet pînă în vîrf de degetelor de la picioare.

– Arăți superb, Allison.

Pășind înăuntru, îi luă mîna și i-o duse la buze, după care i-o răsuci și își apăsă buzele pe

interiorul încheieturii mîinii, pe locul unde pulsul îi bătea mai tare. Apoi o sărută cu tandrețe pe gură.

– Și tu arăți bine, zise ea tremurînd cînd îi dădu drumul.

Purta un blazer bleumarin, la două rînduri, pantaloni de culoarea stridiilor și o cămașă crem. Nu avea cravată. Cămașa era descheiată pentru a dezvălui un gît bronzat și partea de sus a pieptului acoperită de un păr des, negru și ondulat. În buzunarul de la piept al hainei avea o elegantă batistă roșie din mătase.

– Arăți de parcă ai fi gata să ridici ancora și să pornești la drum.

El își alunecă degetele peste obrazul ei și apoi pe gît.

– Nu, nu încă.

În adîncul trupului ei dansau mii de fluturi. Unul din ei urcă spre gît cînd încercă să vorbească.

– Ești gata?

– Aș vrea să-ți văd apartamentul.

– Nu-i nimic de văzut, spuse ea, arătîndu-i cu o mișcare din mină micul living-room și bucătăria din spatele unui bar. Asta e tot.

El aruncă o privire, dar nu făcu nici un comentariu. Cînd ochii se întoarseră asupra ei, erau lipsiți de orice expresie.

- Hai să mergem, atunci. Mai iei ceva pe tine?

- Nu.

Coborîră pe scările exterioare și ea tresări nervos cînd o atinse la baza cefei. Degetele lui erau tari, bătătorite, dar blînde pe pielea ei. Cînd ajunseră la mașină, îi ținu portiera deschisă. După ce se urcă și el, rămase pe loc, fără să bage cheia în contact. Peste cîteva secunde, Allison, stînd țeapănă ca o statueta din lemn, îi aruncă o privire și întrebă:

- Ce s-a întîmplat?

- Asta aș vrea să știu și eu.

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

- De fiecare dată cînd te ating, tresari de parcă ți-ar fi frică de mine. Asta mă enervează la culme și aș vrea să încetezi chiar în clipa asta. N-am de gînd să te violez, Allison. N-a trebuit niciodată să forțez o femeie, așa că te rog să încetezi să te mai porți ca și cum ai fi prima mea victimă.

Ea își feri privirea.

- Ei bine, așa faci. Crede-mă că, atunci cînd voi fi gata să fac dragoste cu tine, vei afla prima.

Îl privi din nou.

- Dacă aș fi vrut să fac dragoste cu tine înainte de cină, acum ne-am fi aflat în dormitorul tău. Te-aș fi dezbrăcat deja de rochie, furou, sutien și

dres și te-ai fi aflat goală sub mine. Te-aș fi sărutat și ți-aș fi mîngîiat sîinii și pulpele, tu m-ai fi dorit și eu aș fi fost gata.

Lăsă aceste cuvinte să fie digerate ținînd-o sub vraja privirii lui intense.

- Dar, pînă atunci, vrei să te relaxezi?

Să se relaxeze? Cînd el tocmai îi înșirase fiecare articol de lenjerie pe care îl purta pe sub rochie, de parcă ar fi avut o privire cu raze X? Cînd tocmai îi descrisese preludiul în cele mai mici amănunte? Dar, oricum, încuviință, doar ca să pornească mașina mai repede și să nu o mai privească atît de pătrunzător.

Destul de ciudat, de cum porniră, el o angajă într-o conversație ușoară. Discutară despre orice și nimic. O întrebă dacă vorbise cu Ann în ziua aceea.

- Da, am sunat-o cînd am ajuns acasă. Pregătea o cină festivă pentru Davis. Părea să se simtă foarte bine.

- Ce-a făcut ea a fost o nebulie, spuse Spencer rîzînd. Sper că Davis e încîntat.

- Sînt sigură că va fi, spuse ea și își zîmbiră.

Atunci își dădu seama Allison că era, într-adevăr, relaxată.

Cînd o conduse în restaurant, el o cuprinse pe după mijloc și îi zîmbi pentru că nu tresărise. Tot

timpul cinei păru hotărît să o facă să se simtă în largul ei. Ba de cîteva ori chiar izbucni într-un rîs spontan. Abia cînd li se aduse desertul, el ridică problema care, intenționat, fusese lăsată la urmă.

Sorbi din ceașca de cafea și apoi o puse cu grijă pe farfurioară.

– Te-ai gîndit la proiectul nostru?

Ca să nu scape lingurița din mînă, ea o cufundă în crema de ciocolată care îi mai rămăsese. Înainte fusese excelentă și răcoritoare. Acum își pierduse deodată orice gust.

– Da.

– Și?

– Ar mai exista o mulțime de complicații în afară de cele evidente.

– Lasă-mă să încerc să limpezesc unele lucruri.

Dădu într-o parte ceașca și farfurioara și, încrucișîndu-și brațele pe masă, se aplecă spre ea.

– Mai întîi, n-aș vrea să te îngrijorezi în legătură cu aspectele financiare. Voi suporta cheltuielile pentru copil și înainte și după naștere.

– Nu ți-aș cere nimic.

El îi aruncă o privire ucigătoare.

– Da, știu, roșcată mîndră și încăpățînată ce ești. De aceea insist. Acum taci și lasă-mă să

termin ce am de spus. În al doilea rînd, cum ai de gînd să naști?

Ei nu îi venea să creadă că purta, într-adevăr, o asemenea conversație, dar răspunse totuși:

– În mod normal, dacă nu există complicații.

– Bun. Vreau și eu să particip.

Ea făcu ochii mari.

– Adevărat?

Nu se gîndise că va împărți experiența nașterii cu el. Acest lucru părea primejdios de intim, ceva ce făceau doi oameni care se lubeau.

– Da, spuse el și zîmbi, arătîndu-și dinții care sclipiră foarte albi pe chipul lui întunecat. Nu crezi că ar trebui să mă intereseze nașterea propriului meu copil?

– Bănuiesc că da, spuse ea, contemplînd modelul linguriței pentru o clipă, după care întrebă încet: Spencer, de ce...

– Mai spune o dată.

– Poftim?

– Rostește-mi numele din nou. E prima oară cînd l-ai rostit.

– Am făcut-o de multe ori.

– Nu ca Allison.

Îi privea gura atît de fix, încît ea își umezi buzele pentru a le răcori. Păreau să ardă sub căldura ochilor lui.

– Spencer, găsesc că totul este cît se poate de bizar. De ce vrei s-o faci?

– M-ai crede dacă ți-aș spune că o fac pentru a-ți ciștiga inima?

– Nu.

– Mi-am închipuit. Hai să spunem atunci că o fac pentru progresul științei.

Ea nu îl putu privi cînd puse următoarea întrebare.

– Mai... Ai mai... Acest copil ar fi primul?

El îi luă mîna și i-o strînse într-ale sale pînă cînd o făcu să-l privească.

– Da. Primul și singurul. Și o să vreau să-l văd des. Aș vrea să stabilim de la bun început că nu vor exista bătălii prin tribunale pentru a-mi interzice acest lucru.

– Bineînțeles că nu. Întotdeauna o să vreau numai binele copilului. Va trebui să-și cunoască tatăl.

Era convinsă că un om cu dorul de ducă al lui Spencer nu va mai rămîne locului ca să se amestece în creșterea copilului. Noutatea își va pierde farmecul repede. Copilul îl va vedea din cînd în cînd doar. Era o condiție ușoară.

– Vorbești despre copil de parcă ar fi băiat, observă ea. Te-ar deranja dacă ar fi fată?

– Absolut deloc. Ba chiar mi-ar plăcea o fetiță

roșcată.

Ea era gata să zîmbească timid, dar întrebarea lui o șocă, lăsînd-o fără replică.

– Intenționezi să-l alăptezi?

Nu știuse niciodată că baza degetelor ei era o zonă erogenă. Dar degetul mare al lui Spencer se plimba de-a lungul liniei unde degetele ei se uneau cu mîna, urcînd și coborînd. Senzațiile o străbătură una după alta. Sau felul în care îi privea sîinii o făcea să simtă un gol în stomac? Sau datorită imaginii ei alăptînd un copilăș – brunet și cu ochi albaștri – în timp ce Spencer privea adorator, întinzînd mîna pentru a-i atinge sînul plin de lapte, simțea furnicături puternice în adîncul feminității ei chiar în clipa aceea?

– Voi încerca alăptarea la sîn în mod categoric, spuse ea cu greu.

– Foarte bine. Sînt de acord.

Ochii îi erau întunecați și melancolici. Expresia de pe chipul lui era personală și intimă, la fel ca în viziunea ei. Spunea că vroia să fie următorul care să-i guste sînul, următorul care să-i sugă sfîrcul.

– Cînd vei fi fertilă?

Era o întrebare perfect științifică și necesară. Totuși, urmînd închipuirea ei, îi trimise un val de senzații care își făcură drum dinspre pulpe pînă în fundul gîtlejului, atingîndu-i fiecare punct erogen

în parte. Fîsticită, ea își coborî privirea. Ea, care avea de-a face cu fertilitatea și reproducerea în fiecare zi, se simțea la fel de stînjinită discutînd despre aceste lucruri ca o domnișoară din epoca victoriană.

– Mai tîrziu, în cursul acestei săptămîni, spuse ea încet și cu un glas răgușit. Dar nu e nici o grabă.

– Cu cît mai repede cu atît mai bine, nu?

– Bănuiesc că da. Dar se poate face oricînd, odată ce voi avea... ăăă... proba de la tine.

– Proba?

– Da. În gheață.

El închise un ochi și își înclină capul într-o parte.

– Cred că n-am înțeles ceva. Ce anume în gheață?

Ea își ridică privirea spre el, dar imediat și-o îndreptă în altă parte.

– ăăă, știi foarte bine. Sămînța.

– În gheață! făcu el izbucnind într-un ris care atrase atenția celorlalți de la mesele din jur.

Allison se fol stînjinită pe scaun.

– Se uită lumea la noi, spuse ea în șoaptă.

El se aplecă mai mult spre ea, încercînd să se oprească din ris.

– Vorbești cumva de fecundare artificială?

– Da și, te rog, vorbește mai încet.

Dar el rîse din nou, tare și cu poftă. Cînd se potoli, în cele din urmă, spuse cu o voce scăzută și pe un ton confidențial:

– Domnișoară Leamon, te rog să înțelegi un lucru: Nimic de-al meu nu îngheață. Rumpelstiltskin se poate mulțumi cu o mînușă din blană, dar te asigur că eu nu.

Roșeața ei era atît de puternică, încît rădăcinile firelor de păr păreau să-i ia foc.

– Iepurele se numește Rasputin și sper că nu vrei să spui ceea ce cred eu.

– Ia să vedem ce crezi.

Ea se aplecă peste masă și întrebă printre dinți:

– Te gîndești la vreun alt mod de fecundare?

El zîmbi larg.

– La cel normal.

– D... dar nu pot normal!

– Nu-i nici o problemă. Facem în ce poziție vrei. Sînt foarte docil, gata să încerc.

– Încetează odată! Am vrut să spun că între noi doi... zise ea, nu poate fi absolut nimic.

– De ce?

– Pentru că singurul motiv pentru care discutăm acest lucru este strict de a da naștere unei alte ființe omenești. Nu am nevoie decît de

spermă de la tine pe care să încerc să o introduc iar și iar, pînă se prinde.

Ochii lui o priviră seducător.

– Asta nu-mi exclude metoda. Ba chiar îmi surîde ideea de a face mai multe încercări.

Înainte ca ea să apuce să sară de pe scaun, el o prinse de mină.

– De ce ești atît de surprinsă? Doar ți-am spus de ieri ce vreau. Ți-am spus deschis că vreau să mă culc cu tine.

– Te-ai referit la Ann.

– La naiba! Nici măcar n-o cunoșteam pe Ann cînd am spus asta!

Era, într-adevăr, furios. Îi strîngea degetele și în locul gurii se vedea doar o linie.

– Ei bine, eu nu vreau absolut deloc să mă culc cu tine.

– Minți.

– Ba nu mint!

– Ba da. Și îți dorești acel copil.

Trebuia să încerce altă cale. Era limpede că aceea nu avea să dea rezultate.

– Vrei să cred că dorești, într-adevăr, să ai un copil cu o femeie care a căzut, cît e de lungă, pe trotuar, care a petrecut o seară întreagă oarbă pentru că și-a pierdut o lentilă de contact, care a bîjbîlit și s-a împiedicat și...

– Am venit după tine, nu? Acum termină cu toate prostiile astea și dă-mi un răspuns, da sau nu?

Ea își mușcă buza de jos.

– Nu știu. Eu m-am gîndit la cealaltă metodă. Nu mi-a trecut prin cap că te-ai coborî atît de mult pînă la a cere așa ceva.

– Ai rămîne surprinsă să știi cît de departe pot ajunge pentru a obține ceea ce vreau, spuse el, făcîndu-i semn chelnerului să le aducă nota. Mai gîndește-te. Liniștită. Îți dau timp pînă ajungem la tine.

Drumul spre casă îl parcurseră în liniște. El i-a vorbit numai o dată.

– Te gîndești?

– Da. Taci.

Cînd ajunseră la ușă, ea trase adînc aer în piept și se întoarse spre el.

– Bine. Vreau acest copil. Va fi important pentru munca și pentru viața mea. Din moment ce nici un alt bărbat adecvat nu așteaptă în culise și pentru că vrei, sînt de acord să-i fii tată.

– În condițiile impuse de mine?

Vocea lui o mîngia la fel de semnificativ cum buzele lui îi mîngiau lobul urechii.

Ea înghiți greu.

– Da. Cu condițiile impuse de tine. Deși cred

că ești un șantajist total lipsit de scrupule.

El îi luă lobul între dinți și i-l roase ușor chicotind.

– Așa vorbești cu tatăl copilului tău?

– Te voi suna mai târziu, în cursul săptămânii, când va fi timpul, spuse ea, cu răsufierea tăiată.

Limba lui se juca udă și caldă pe gîtul ei.

– Nici vorbă.

Ea se desprinsese din brațele lui.

– Cum adică, „nici vorbă“?

– Sîntem niște ființe omenești care creează o altă ființă omenească. Nu niște animale de laborator puse să acționeze la timpul potrivit, deși nu m-aș supăra dacă ai aduce și mînușa aceea din blană.

– S-o aduc unde?

– O să mergem la Hilton Head și o să stăm singuri pe iahtul meu.

Iar o lăsa fără replică.

– Bine, dar nu pot să-mi fac bagajele, pur și simplu, și să plec cu tine.

– Sînt sigur că un singur telefon dat doctorului Hyden va rezolva totul la serviciu. Las' pe mine. Tu doar să fii gata mîine la prînz. Vom merge cîteva ore cu mașina și nu-i moment mai frumos la Hilton Head ca apusul.

– Dar...

– Să nu-ți aduci scheme, termometre sau altceva clinic. Ne vom izola pe iaht și vom face tot ce e firesc cînd momentul va părea firesc.

– Cine e omul de știință, eu sau tu?

– Nu-ți lua nici multe haine. N-o să ai nevoie de ele. Acum, hai să facem o repetiție.

– Repetiție?

El îi luă fața în mîini și îi sărută fiecare trăsătură. Pornind de la tîmplă, buzele lui își făcură drum încet peste frunte. Îi sărută fiecare pleoapă, apoi pomeții unul cîte unul. Îi puse cîteva sărutări iuți și amuzante pe nas. După aceea veni rîndul bărbiei. Și, în final, al gurii.

Buzele lui le învăluiră pe ale ei posesiv, iar ei nici nu îi trecu prin cap să nu le desfacă. Limba lui alunecă peste buza ei de jos, încercînd și gustînd.

– Spencer, zise ea încet.

– Hm?

– Mă gîdili.

Rizînd îi atinse buzele cu adieri ușoare de aer.

– Zău?

Îi gustă interiorul buzelor. Își trecu limba peste șirurile de dinți albi și drepti, după care o virî în vidul mătăsos al gurii ei.

O îmbrățișă strîns. Își lipi trupul de al ei, incapabil să ajungă suficient de aproape. Ea nu știa ce să facă cu brațele și cu mîinile, așa că și le

puse încet pe umerii lui.

– Vreau să te ating în seara asta, spuse el încet în timp ce o mână se strecură între trupurile lor începînd să-i desfacă nasturii rochiei.

„Ar trebui să mă împotrivesc”, striga mintea ei, dar trupul nu vroia să asculte. Sîni ei doreau teribil de mult atingerea lui. Era o nebunie, dar se săturase să fie întotdeauna lucidă.

Cînd toți nasturii au fost descheiați, mîna lui alunecă înăuntrul corsajului și îi acoperi un sîn cu palma apăsîndu-l drăgăstos.

– Ah, cît de bine e, spuse el, cu buzele lipite de ale ei. Moale și plin, perfect. Abia aștept să te văd. Și să te sărut aici.

Îi acoperi din nou gura, iubind-o cu limba în timp ce degetul său mare îi freca sfîrcul care se întări de dorință. Apoi, celălalt sîn avu parte de același chin senzual.

O durere începu să crească în ea, cuprinzînd-o din ce în ce mai strîns pînă cînd avu impresia că va muri de atîta tensiune. De ce se privase de toate aceste lucruri? De ce se amăgise crezînd că sexualitatea umană era doar ceva mecanic și fizic? Nu era deloc așa. Sufletul ei tînjea după împlinire, la fel de mult ca trupul.

Cînd mîna lui alunecă peste furou, apoi în jos peste cutia toracică, peste abdomen și îi atinse, în

final, triumphiul, ea scoase un țipăt strangulat și se agăță de el, rușinată.

– Știu, știu, îi șopti el agitat la ureche, răsufarea fiindu-i fierbînte și pasionată.

Își retrase mîna și îi ridică bărbia.

– Vreau atît de mult să fiu în tine, încît abia mă mai pot abține, dar vreau, de asemenea, ca totul să fie perfect prima oară.

Se îndepărtă de ea încet-încet. Obrajii ei erau roșii de excitare și rușine. Din prima clipă cînd îl văzuse, acel om exercitase o anumită putere asupra ei. În apropierea lui nu se mai recunoștea.

Îi încheie nasturii la loc și apoi îi înălță capul cu degetul lipit de bărbia ei.

– Te simți bine?

– Cred că da, spuse ea zîmbînd nesigur.

– Vei fi gata mîine la prînz?

– Voi fi gata.

Intră în apartament. După ce aprinse lumina în dormitor și își azvîrli poșeta pe pat, se duse în fața oglinzii de pe ușa dulapului și se privi timp de cîteva minute. Ochii îi erau strălucitori și luminoși, limpezi și fermi, transmițînd un adevăr pe care ea nu îl mai putea ignora.

Avea să plece cu el a doua zi. Și nu pentru că venise vremea să lase prudența la o parte și să aibă o relație amoroasă. Nici de dragul științei.

Nici pentru a procrea un copil care să-i ofere un țel în viață.

Ci pentru că îl iubea pe Spencer Raft.

Sapte

Nu i-a fost ușor să recunoască faptul că îl iubea. Câte alte femei cedaseră farmecului său? Fără îndoială că lăsase un lanț de inimi zdrobite prin toată lumea. Allison nu avea să fie decât încă o altă verigă.

Cu siguranță că nu o iubea, dar o dorea. Dintr-un anume motiv, o găsisese suficient de atrăgătoare pentru a o dori. Oare faptul că nu era sofisticată îl atrăgea? Poate că acest lucru făcea din ea o noutate demnă de dorit.

Se lansa în relația aceea cu ochii larg deschiși. Nu se amăgea în privința sentimentelor lui față de ea. Era un aventurier și un flușturistic. Avea să plece în curînd. Dacă ea rămînea însărcinată, avea să-l vadă din cînd în cînd, de cîte ori venea în vizită la copil. Nu avea de gînd să se transforme vreodată într-un bolovan agățat de gîtul lui. Dar va avea mereu o parte vie din el, copilul.

Chiar dacă n-ar fi fost nici un copil, tot avea o amintire care să îi umple viața și să-i lumineze ceasurile de întuneric. Allison Leamon avea nevoie de amintirea unei perioade din viața ei cînd a cunoscut iubirea și afecțiunea unui bărbat. Avea nevoie de acest lucru cu disperare.

Deci pleca la Hilton Head fără nici o ezitare. Dacă, mai tîrziu, vor exista regrete, le va face față. Telefonul o trezi dimineață devreme.

– Alo.

– Nu-mi vine să cred! Pur și simplu, nu-mi vine să cred!

Dezmeticindu-se, Allison se ridică în capul oaselor.

– Bună, Ann. Ce nu-ți vine să crezi?

– Că pleci la Hilton Head cu Spencer.

– N-a așteptat prea mult ca să se laude, nu?

– Nu te enerva. A sunat aici ca să-i spună lui Davis că pleacă azi. Davis l-a obligat să spună de

ce și, cînd am aflat, nu ne-a venit să credem.

– Ai mai spus asta. Îmi faci orgoliul să se simtă teribil de bine, Annie.

Era, oare, chiar atît de straniu că Spencer o invitase să-și petreacă împreună cîteva zile pe iaht? Bineînțeles că nu le spusese și de copil.

– Uite, iar înțelegi altceva dintr-o afirmație complet nevinovată. Îmi vine să cred că Spencer te-a invitat, dar ceea ce nu-mi vine să cred este faptul că ai acceptat.

Ea oftă ușurată și recunoscătoare. Fusese destul de domn încît să nu le spună adevăratul motiv.

– Cred că-mi va face bine să plec cîteva zile. N-am fost niciodată la Hilton Head și...

– Allison, nu despre asta vreau să-mi vorbești, ci despre toate amănuntele acestei furtunoase povești de dragoste.

– Dar nu există nici o furtunoasă poveste de dragoste.

– Dacă stau să mă iau după ce a spus Spencer, este. După ce i-a destăinuit lui Davis că pleci și tu cu el, a continuat spunînd cît de frumoasă ești, cum și-a pierdut mințile de cînd te-a văzut prima dată. Apropo, să-mi aduci aminte mai tîrziu să mă înfurii pe tine pentru că nu mi-ai spus nimic din toate astea. Am pierdut tot

Sandra Brown

ce-a fost mai interesant. Oricum... zise apoi și făcu o pauză pentru a-și trage sufletul, trebuie să mă grăbesc.

- Și eu la fel, Annie. Am o mulțime de lucruri de făcut pînă la prînz. Cît e ceasul? Oh, doamne, e trecut de nouă. Pa, Ann. O să te sun...

- Stai puțin. Fă un duș și îmbracă-te. Vin la tine pe la zece să te iau la cumpărături. O să dăm buzna prin magazine imediat cum vor deschide.

- Cumpărături? Pentru ce?

- Pentru niște haine potrivite unei legături amoroase. Să n-aud nimic. Pa.

Următoarele cîteva ore trecură într-un vârtej de treburi și haos. În timp ce își bea cafeaua, Allison făcu o listă cu lucrurile pe care trebuia să le facă pentru a-și asigura apartamentul pe perioada cît va sta plecată. Făcu un duș și se spălă pe cap în grabă, după care începu să răscolească prin biata ei garderobă, căutînd ceva ce putea fi îmbrăcat pe un iaht. Cînd căutările ei se dovediră zadarnice, începu să creadă că ideea lui Ann de a merge la cumpărături fusese excelentă.

Au mers la cele mai bune magazine din oraș. Timp de o oră și jumătate, Ann i-a înnebunit pe vînzători pînă cînd, în cele din urmă, Allison a cumpărat trei perechi de pantaloni, două rochii de plajă superbe, trei cămăși de noapte

Copilul născut joi

spumoase, patru costume de baie și o jumătate de duzină de perechi de pantaloni scurți și tricouri cu bustul gol. Ceea ce nu avu timp Allison să probeze, probă Ann, ținînd, însă, cont de echimbarea sînilor.

Se opri și la departamentul de cosmetică al unui magazin pentru un curs rapid de machiaj ținut de o cosmeticiană, care a căzut epuizată după plecarea lor. Cumpărarea un parfum, slab, floral, despre care vînzătoarea a jurat că este „perfect pentru tine, scumpo“.

Ajunseră la locuința lui Allison numai cu cîteva minute înaintea lui Spencer. Rupînd repede etichetele, Ann începu să împacheteze hainele și să le bage în valiză. Allison se îmbracă într-unul din costumele noi, o pereche de pantaloni bej din bumbac și o bluză largă ce îi cădea pe umeri ajungînd pînă la pulpe și căreia nu îi dădea formă decît o curelușă verde strînsă în talie.

- Sper că nu iei cu tine cămașa aia oribilă a tatei, nu?

- Nu. Doar lucrurile alea păcătoase cărora tu le spui neglijé-uri.

- Foarte bine. Ai împachetat toate fardurile pe care le-am cumpărat acum?

- Da.

- Pe cuvîntul tău? Dacă te duci la Hilton Head

și o să arăți ca o țărăncă, nu mai vorbesc niciodată cu tine.

– Le-am împachetat, le-am împachetat și... Dumnezeu! exclamă ea, încrucișându-și mîinile peste piept în clipa cînd se auzi soneria. El e.

– Du-te și dă-i drumul. Închid eu valiza, zise Ann.

Ajunghind la ușă, Allison se opri o clipă pentru a-și trage răsufierea. Nu putea face nimic în privința inimii care bătea foarte tare. Era uluitor cum o femeie pragmatică, așa cum era ea, se lăsase prinsă în entuziasmul romantic al lui Ann. Avea impresia că era vorba de o fugă sau de o lună de miere. Cînd deschise ușa, Spencer nu îi spulberă acea stare de spirit. Ochii lui albaștri aproape că o dezbrăcară de noile haine, devorînd-o.

– Bună.

– Bună.

Păși înăuntru, dar se opri brusc cînd o văzu pe Ann ieșind din dormitor. Cu părul liber, fardată și purtînd haine noi, Allison semăna din nou leit cu sora ei. Spencer se uită de la una la alta de cîteva ori, după care zîmbi și o strînse în brațe pe Allison, sărutînd-o cu înflăcărare.

– Ești gata? o întrebă el după ce îi dădu drumul.

Ann își propti mîinile în șolduri. Expresia ei era războinică.

– Cum se face că ne deosebești atît de ușor cînd Davis stă să se gîndească o veșnicie?

Amîndoi rîseră de ea, deși rîsul lui Allison era mai timid și tremurător. Sărutul lui o făcuse să nu mai poată scoate un cuvînt. Habar nu avusese că o limbă putea fi atît de mlădioasă.

– L-am sunat chiar eu pe doctorul Hyden, spuse ea sperînd că vocea nu îi era la fel de tulburată ca restul trupului.

– Știu. Mi-a spus că a vorbit cu tine.

– L-ai sunat și tu?

– Nu vroiam să te răzgîndești.

– Oricum n-aș fi lăsat-o eu, zise Ann. Bagajul e gata, adăugă ea după aceea, arătînd din cap spre dormitor.

Peste cîteva minute, Ann le făcea cu mina după ce o îmbrățișase iute pe Allison, șoptindu-i un „Să nu spui nu la nimic”. Allison se trezi în mașină, lîngă un bărbat pe care îl cunoscuse cu mai puțin de o săptămînă în urmă, îndreptîndu-se spre iahtul lui, unde aveau să fie singuri și cu un singur scop... să facă dragoste.

– Îmi place costumul tău, spuse el, pentru a face conversație.

– Mulțumesc.

- E nou?
- Da.
- Părul tău arată superb azi.
- Mulțumesc.
- Aerul condiționat e prea tare?
- Nu.
- Să mă aștept la răspunsuri formate dintr-un

singur cuvânt tot timpul de-acum încolo?

Ea îl privi și îi văzu aerul glumeț din ochi. Plecându-și capul, începu să ridă.

- Iartă-mă.
- Grozav. Facem progrese. Două cuvinte.
- Întinse mîna, punîndu-i-o pe pulpă.
- Ai de gînd să stai acolo tot drumul?
- Dar unde ai vrea să stau?

El îi strînse ușor pulpa și o trase destul pentru a o face să priceapă ceea ce știa deja și fără să întrebe. Ea se lăsă să alunece pe scaun pînă cînd ajunse lîngă el, coapsa ei stingă lipindu-se de dreapta lui. El își întinse apoi brațul peste umerii ei, strecurîndu-și mîna prin gulerul foarte larg al bluzei și mîngîindu-i umărul.

- Fă-mi, te rog, o plăcere.
- Ce anume?
- Pune-mi mîna pe pulpă.

Se așteptase ca el să-i spună „Uită-te pe hartă”, „Deschide radioul” sau „Blochează

portiera”. Se așteptase să-i spună orice în afară de „Pune-mi mîna pe pulpă”. Și, pentru că nu avea nici o replică sau vreun argument contra, se supuse.

Purta pantaloni sport, scumpi, dar sport, de un gri albăstrui. Ea simțea materialul moale sub mîna, dar mușchii pulpei erau tari ca fierul. Era tentată să-și îndoale degetele, să și le plimbe în sus și în jos pe coloana aceea puternică, să și le strecoare în interiorul pulpei. Dar mîna ei rămase nemișcată imediat ce găsi un punct confortabil.

- Merçi, mormăi el, luîndu-și privirea de la trafic doar pentru a-i adulmeca urechea.

Începu să-i povestească despre copilărie, părinți, prietenia lui cu Davis, zilele petrecute la colegiu și sporturile pe care le practicasă. Vocea lui era liniștitoare și ea aproape că se obișnuise cu degetele lui bătătorite care se jucau cu clavicula ei și i se plimbau pe piept.

- Știi cît mă chinuie gîndul că sînt doar cîțiva centimetri între vîrfurile degetului meu și cel al sînului tău? zise el deodată.

El i se opri răsufletarea în gît.

- Ann nu m-a lăsat să-mi pun sutien astăzi.

- Nu știu dacă ar trebui să-i mulțumesc sau nu. Asta-i o adevărată tortură. O tortură sublimă, dar tortură.

Își luă mîna. Allison avea sentimente contradictorii în această privință. Îi plăcuse atingerea lui, dar o speria ceea ce îi făcea, transformîndu-i întregul trup într-un receptor de senzații care nu păreau să se mai termine. Și mai înspăimîntător era modul cum începuse să ia aceste mîngîieri drept ceva obișnuit. Această legătură amoroasă era temporară. Nu putea uita nici măcar pentru o clipă.

Cu mîna liberă acum, i-o ridică pe a ei la buze. Îi sărută palma, răsucindu-și limba pe pielea sensibilă cu o mișcare intimă care îi provocă un gol în stomac. După aceea, el îi puse din nou mîna pe pulpă, mai sus de data aceasta, acoperindu-i-o cu a sa.

Au călătorit lejer, oprind cînd aveau chef. La o oprire împărțiră o sticlă de Coca-Cola și o pungă de alune, la alta, un cornet de înghețată. Lingeau înghețata, se sărutau. Lingeau, se sărutau. Pînă cînd pierdură ordinea. Rîzînd, el îi tamponă bărbia cu un șervețel cînd o bucățică de ciocolată căzu unde nu trebuia.

Ea îi povesti anecdote despre Ann și despre ea cînd erau mici și despre confuziile pe care le creau adesea. Încercă să îi explice relația profundă care exista între gemeni și, de asemenea, îi mărturisi și cîteva dezavantaje ale

acestui fapt.

– E ca și cum nu aș fi completă, tot am impresia că Ann are ceva din mine ce eu nu voi avea niciodată, spuse ea și după ce îl privi cu timiditate, îl întrebă: Pare o nebunie?

– Nu, dar n-am observat să-ți lipsească ceva. Ești o femeie independentă și nu cred că Ann ar avea ceva ce ți-ar lipsi ție.

Pentru a slăbi tensiunea, el îi povesti tot felul de lucruri despre oamenii pe care îi întâlnise în drumurile sale.

Dar, orice ar fi făcut, el o atingea. Mîinile lui erau tot timpul pe ea. Allison era convinsă că oamenii care îi vedeau îi luau drept îndrăgostiți. Era ușor de observat că Spencer nu întîmpina nici o dificultate în seducerea femeilor din toată lumea. Era un adevărat expert. Trata femeia exact așa cum voia ea să fie tratată. O făcea pe Allison să se simtă sexy, atrăgătoare, frumoasă, spirituală, captivantă, cînd, în realitate, ea era cea care era captivată.

Pe măsură ce se apropiau de ocean, terénul devenea mai plat și gradul de umiditate creștea. Un mușchi cenușiu și ondulat cădea dintre ramurile stejarilor, florile existau din abundență și pinii se înălțau pînă la cer. Traversară frontiera dintre Georgia de Nord și Carolina de Sud, iar

după câteva zile ajunseră la șoseaua care ducea spre stațiunea maritimă.

Edilii lui Hilton Head avuseseră foarte buna idee de a nu lăsa stațiunea să devină prea comercială. Fiecare clădire trebuia să întrunească standarde stricte pentru a se potrivi cu mediul. Stațiunea era o combinație armonioasă între peisajul marin și vechiul Sud. Plaje superbe se întindeau de la păduri dese de pini și de stejari încărcati de mușchi și mirt.

– E minunat, spuse Allison, încântată, îndepărtându-se de Spencer pentru a privi pe fereastră. Nu-mi vine să cred că n-am venit aici niciodată. Aici îți ții iahtul tot timpul?

– Depinde. Dacă treburile mă aduc în partea asta de țară, prefer acest port.

– De fapt, cu ce te ocupi?

– Am golit frigiderul înainte să plec, spuse el, făcând manevrele necesare pentru a parca mașina lângă un supermagazin. Ar trebui să luăm ceva de mâncare.

Supărată pentru că îi ignorase întrebarea, ea rămase încăpăținată în mașină chiar și când el veni să îi deschidă portiera.

– De ce e un secret atât de mare ocupația ta? E ceva ilegal?

– Nu.

– Atunci, ce faci?

– Mă ocup de un produs.

– Ce fel de produs?

– Nu te privește.

– Dar ce faci cu acest produs? Îl fabrici? Îl comercializezi? Ce faci cu el?

– Îl scot dintr-o țară și-l transport în alta, răspunse el enigmatic.

Ea păli.

– Contrabandă? Ești contrabandist?

– Ai de gând să mă ajuți să cumpăr de mâncare sau aleg la întâmplare? Întrebă el cu o duritate prefăcută.

Cu capul plin de diamante vândute pe piața neagră, droguri și arme nucleare, ea coborî din mașină.

Așa cum îi promisese, ajunseră la iaht exact când soarele se scufunda în Calibogue Sound în partea de vest a insulei. Era o priveliște de-a dreptul uluitoare. Uriașul clopot portocaliu arunca o fișie aurie pe apă și păta cerul cu purpuriu și violet.

– Nu ți-am spus că apusul e spectaculos? Îi șopti Spencer la ureche în timp ce stăteau pe dig, el cu un braț petrecut pe după umerii ei.

– Ba da, dar e mai mult decât m-am așteptat.

În tăcere, fermecați, priviră amândoi până când

soarele dispăru complet și ziua făcu loc amurgului violet.

– Haide, a venit timpul să-ți arăt *Double Dealer*¹.

– E numele iahtului?

– Nimic altceva.

– Are vreo semnificație?

– Nici una pe care să vrei s-o cunoști.

– De asta mă și temeam.

El rîse și, cînd ajunseră la destinație, strigă:

– Hei, e cineva?

Un băiat de vreo șaisprezece ani scoase capul de după un șezlong aflat pe punte.

– Bună seara, domnule Raft. Nu vă așteptam astăzi.

– M-am întors cu cîteva zile mai devreme. Totul e-n ordine? Îl întrebă el în timp ce o ajuta pe Allison să urce pe punte.

– În perfectă ordine. Bună seara, îi spuse el lui Allison.

– Bună seara, răspunse ea cu sîlă.

Tînărul acela știa motivul pentru care ea se afla acolo și acest lucru o făcea să se simtă stînjinită.

Spencer i-l prezintă ca fiind un membru al

1. Înselătorul

familiei care poseda ambarcațiunea de alături.

– L-am angajat pe Gary să aibă grijă de lucruri cît am fost plecat.

– Vorbim mai tirziu, spuse tînărul. La revedere, adăugă el și sări de pe punte pe dig, pornind spre barca familiei lui.

– Spune-le alor tăi că le mulțumesc pentru că mi te-au împrumutat.

– Sigur.

Cu un salut din mînă, dispăru și ei rămaseră singuri în întunericul apăsător.

– Hai să-ți arăt prin jur.

Iahtul consta din vreo douăzeci de metri de confort și lux. Allison nu știa nimic despre ambarcațiuni, dar *Double Dealer* părea să conțină toate lucrurile necesare unui cămin în toată regula. Punțile erau imaculate. Nu era absolut nici un loc în care vopseaua să fi fost sărită. Lemnul era foarte bine lustruit, iar instrumentele din alamă scilipeau.

Timoneria era dotată cu toate aparatele necesare navigației și părea chiar mai complexă decît panoul de comandă al unui avion 747. Bucătăria era la fel de modernă ca orice altă bucătărie. Trei laturi ale „salonului” erau ocupate de o canapea albă din piele. Pe jos era un covor de un albastru ca apa Mediteranei. Existau un

casetofon, un video, un televizor și un bar. Singura cabină de dormit era imensă și extravagant mobilată cu fotolii din velur alb, dulapuri negre lăcuite și un pat mare așezat sub câteva ferestre la prova. Lipsea cada, dar dușul și alte amenajări compensau aceasta cu vîrf și-ndesat.

– Îți place? o întrebă el aproape de ureche, în timp ce ea își rotea privirile prin dormitorul care semăna cu un palat oriental al plăcerilor.

– Îmi place, spuse ea cu un glas răgușit, apoi se întoarse spre el cu un zimbet strălucitor și nervos și adăugă: Foarte mult.

– Foarte bine. Fă-te comodă. Eu va trebui să fac câteva drumuri pînă la mașină să aduc înăuntru toate lucrurile.

– Vrei să te ajut?

El o sărută iute, dar ferm.

– Nu. Ai face bine să te odihnești cît mai mult, pentru că-ți va prinde bine mai tirziu.

Aruncînd acel avertisment sugestiv și bătînd-o ușor pe șezut, plecă. Aduse mai întîi pachetele cu mîncare, pentru a pune în frigider ceea ce se putea strica. Ea le desfăcu și le aranjă în timp ce el se duse înapoi după bagaje.

Cînd le aduse în dormitor pe ale ei, îi atinse ușor buzele cu ale sale spunînd:

– Încă un drum și gata.

Ea tocmai își așeza hainele în sertarele goale pe care el îi spusese că le poate folosi, cînd îi văzu apărînd cu două pahare cu vin alb, rece.

– M-am gîndit că ar trebui să începem cu un toast.

Luînd paharul cu vin oferit, ea începu să rîdă.

– Îmi aduc aminte de ultimul toast. Abia vedeam paharul, iar pe tine nu te deslușeam deloc.

– Cînd m-ai văzut bine pentru prima oară, ai fost dezamăgită?

– Vrei un compliment?

– Da.

Zimbetul ei dispăru treptat cînd îi studie cu seriozitate trăsăturile înăsprite de ceasurile în care fuseseră expuse elementelor naturii. Ochii lui erau niște mistere care o intrigau neîncetat, umbriți de aprîncenele zburite și încadrați de linii provocate de ris. Culoarea lor tăia răsufierea, dar conțineau o vitalitate amețitoare. Trădau puternica personalitate a bărbatului.

În jurul capului bine format, părul îi era ciufulit, agitat de briza mării. Cămașa era deschisă pînă la jumătatea pieptului. O rețea deasă de păr creț și negru acoperea pielea bronzată și mușchii sinuoși.

Sandra Brown

– Nu, n-am fost dezamăgită, spuse ea încet.

Un zîmbet slab se ivi pe buzele lui, după care își ciocni paharul de al ei.

– Pentru noi. Și pentru succesul acestei călătorii.

Ea sorbi, privindu-l peste buza paharului. După numai o înghițitură din vinul răcoritor, el îi luă paharul din mînă și îl puse deoparte lângă al său.

Mîna lui îi contură ceafa pe sub păr.

– Mi-a fost foame de tine toată ziua, zise el, trăgînd-o mai aproape. Nu mai pot aștepta.

Își lăsă capul în jos și buzele lui le găsiră pe ale ei deschise, așteptîndu-i sărutul. În timp ce, cu degetul mare, îi mîngîia partea de dedesubt a maxilarului, limba îi explora gura leneș. Se răsucea fermecător, cerceta simbolic, stîrnind reacții delicioase în fiecare parte a trupului ei și smulgîndu-i gemete surde.

Se dădu puțin în spate pentru a-i sorbi buzele. După care, limba o sfredeli din nou cu o sălbăcie care o excită. Brațele lui o înconjură asemeni unor bare de oțel. O strînse potrivit și trupurile ca niște piese ale unui puzzle, cuibărindu-și bărbia în adăpostul feminității ei. Mîinile lui alunecară spre șezutul ei apăsînd, înăltînd, masînd.

Copilul născut joi

După aceea, se opriră pe șoldurile ei și, cu mișcări de rotație ale degetelor mari, îi cercetă netezimea oaselor. La atingerea lui, partea inferioară a abdomenului ei fu învăluită de o căldură imensă care i se împrășteie prin trup ca mierea.

– Spencer, îngăimă ea încet.

O secundă mai tîrziu, el îi scoase cureaua și o lăsă ușor pe pat. Își descheie cămașa cu o mișcare bruscă și ea nu apucă decît să-i zărească timp de o clipă pieptul magnific înainte ca el să se lase deasupra ei pentru un sărut arzător care ceru toată atenția ei.

După aceea, el își strecură mina pe sub bluză și, teribil de încet, își plimbă degetele în sus peste coastele ei spre partea de dedesubt a sînului. Ea își arcui spatele și îi rosti numele cu un glas plîngător. În clipa aceea, mina lui o acoperi și începu niște mișcări de rotație pînă cînd simți în palmă vîrfurile întărite; atunci, degetele lui prinseră micul mugure și trase ușor de el pînă se întări și mai mult.

– Dumnezeu, gemu Allison cînd degetele acelea aspre o atingeau.

El se ridică în capul oaselor și, apucînd poalele bluzei, i-o ridică deasupra sînilor. Își ținu răsufierea și nu îi dădu drumul decît cînd

spuse:

– Cît ești de frumoasă.

Ridicîndu-i brațele deasupra capului, îi scoase bluza și o aruncă neglijent undeva mai departe. Apoi, îi prinse încheieturile mîinilor într-un pumn închis lejer și le ținu acolo deasupra capului pentru ca priveliștea să nu-i fie acoperită de nimic.

Sinii ei erau plini și rotunzi, colorați într-o nuanță delicată de trandafiriu. Aureolele erau încrețite în urma mîngîierii lui, iar mijlocul lor dulce se ridica de parcă îi implora atingerea. Tremurau de dorință.

– De atîta timp îmi doresc să te gust.

Își lăsă capul deasupra ei. Allison, căreia nu îi venea să creadă că toate acestea i se întîmplau chiar ei, își propti bărbia în piept și își înălță capul la timp pentru a-i vedea buzele cuprinzîndu-i sfîrcul. Cea dintîi atingere a limbii lui fu ca un șoc electric care îi străbătu tot trupul. Scoțînd un țipăt, își lăsă din nou capul pe pernă și își mușcă buza de jos pentru a nu mai țipa. Șoldurile i se înălțau și coborau neîncetat în vreme ce gura lui făcea minuni.

Își înălță iar capul și se uită cum limba lui dansa în jurul vîrfurilor întărite ale sinilor. Trecînd repede de la unul la altul, unduindu-se languros,

lingînd viguros, pînă cînd ea ajunse să sclipească, udă. Atunci, cu buze tandre, el îi îndepărtă acea umezeală.

– Draga mea, șopti el cînd reuși să-i surprindă privirea. Ești minunată.

După care o acoperi din nou, apăsîndu-și pieptul gol de al ei. Buzele lui erau fierbinți, iar limba sa era senzuală în violarea gurii ei.

Se rostogoliră amîndoi pe o parte și el își atrecură genunchiul între picioarele ei sărutînd-o în mod repetat, cu patimă, pînă cînd rămaseră fără suflare. Luîndu-i o mînă de pe umăr, i-o puse pe inimă. Îi simți în palmă părul mătăsos. Ce bucurie era să captureze în mînă fiecare bătaie a inimii lui.

– Inima îmi bate cu putere, spuse el cu un glas răgușit. Ca să vezi ce-mi faci aici, spuse el apoi conducîndu-i mîna mai jos de mijloc, spre fermoarul pantalonilor și umplîndu-i-o cu tăria lui. Și aici.

Deodată, venele nu îi mai erau pline de dorință, ci de panică. O panică la fel de pasionată ca și dorința de mai înainte. O străbătu iute cu răceală și îi umplu gîtul cu gustul ei de metal.

El era imens, tare și atît de primejdios și de înspăimîntător de masculin, încît ea își retrase repede mîna și se îndepărtă de el. Rostogolindu-se

pină în partea cealaltă a patului, se ridică în capul oaselor și se prinse de marginea lui ca pentru a încerca zadarnic să-și recapete controlul. Întinzându-se după bluza aruncată, o luă și se acoperi.

Cîteva clipe îndelungate de nemișcare numai răsufările lor greoaie umplură încăperea întunecată. Nici unul nu făcu vreo mișcare. Allison își ținea capul plecat și ochii închiși.

- Allison, vrei să-mi spui ce e în neregulă? întrebă el, în cele din urmă.

„Neregulă, neregulă, neregulă”, acel cuvînt i se învîrtea în cap. De fiecare dată cînd o femeie spunea nu, trebuia neapărat să fie ceva în neregulă cu ea. Ei bine, și în acest caz, nu era?

- Am încercat să-ți spun că nu mă pricep deloc la astfel de lucruri, zise ea rămînînd cu spatele la el.

Acesta era descoperit, gol, vulnerabil pentru ochii lui pe care ea îi simțea străpungînd-o.

- Dar n-ai vrut să ascuți.

- Eu mă gîndeam că te pricepi chiar foarte bine, spuse el cu o răceală care, în loc să-i aline suferința, i-o intensifică. Am fost prea rapid? Te-am jignit cumva?

- Nu vreau să vorbim despre asta.

- Ei, fir-ar să fie, dar eu vreau! strigă el.

Îi aruncă o privire ucigătoare peste umăr.

- Dacă te simți rănit în orgoliul tău, stai liniștit. Nu din cauza ta m-am oprit, ci din cauza mea.

- Ce-i cu tine? N-ai vrut să mă atingi?

Ea înghiți cu greu.

- Nu.

După o scurtă pauză, el spuse:

- Înțeleg. Poți să-mi spui de ce?

- Nu.

- Îți provoc repulsie?

Spaimă, da. Repulsie, nu.

- Nu.

- Sigur că excitarea mea era evidentă. Nu se poate să te fi șocat cînd m-ai atins.

- Ba da!

Cuvintele ieșiră înainte ca ea să-și dea seama.

- Nu pricep. Doar știi cum e un bărbat excitat sexual.

Ea se ridică brusc de pe pat și se răsuci pentru a-l privi.

- Teoretic, știu. Știu totul despre mecanisme. Dar, practic, nu știu absolut nimic.

Așai! A spus-o! Îi văzu chipul uluit doar o clipă, după care îi întoarse iar spatele virîndu-și brațele prin mînele bluzei și trăgînd-o pe cap.

Îi auzi mișcîndu-se în pat.

- Ești virgină?

- Nu-i nevoie să faci să sune ca o boală. Promit că nu-i ceva contagios.

Se duse apoi la fereastră și trase în piept aerul rece de mare, încercînd să-și limpezească mintea. De ce nu rămăsese în laboratorul ei unde era stăpînă? De ce se aventurase în ceva pentru care nu avea nici un pic de experiență și unde avea să se facă de rîs?

Rămase cu privirea ațintită asupra orizontului. Spencer se dădu jos din pat și veni lîngă ea. Cînd îi puse mîinile pe umeri, ea tresări brusc.

- Hei, hei, nu mai face așa. Ți-am spus doar că n-o să te forțez, îi zise el încet, ca un părinte copilului său speriat.

O întoarse cu fața spre el, dar fu destul de atent încît să i-o cuibărească în curbura gîtului său pentru a nu o sili să-l privească în ochi.

- Îmi pare rău, Allison. Îți jur că-mi pare rău. Nu mi-a trecut nici o clipă prin cap că ai fi virgină. Am abordat toată problema, gîndindu-mă că ai mai fost cu un bărbat, adăugă el și își trecu degetele prin părul ei, iar ea avu impresia unui sărut tandru în creștet. Biată copilă. M-am purtat ca un nătărău. Nu-i de mirare că tresăreai. De acum o să luăm lucrurile încetul cu încetul. Cum vrei tu, da?

Nasul ei era cufundat în căldura părului lui de

pe piept, iar capul îi era plin de parfumul pielii lui. El mai simțea încă gustul pe buze. Era sedusă de extraordinara lui atenție la fel de mult cum fusese de sălbatica lui pasiune cu numai cîteva clipe în urmă.

Luîndu-și inima în dinți, își înălță capul spre privirea lui albastră.

- O să înțeleg dacă vei vrea să mă trimiți înapoi în Atlanta.

El își plimbă privirea peste coroana încurcată de păr roșu, peste ochii ei verzi și limpezi și peste gura care mai purta încă semnele sărutărilor.

- Nici gînd, doamnă, șopti el apoi. Vei sta aici cu mine.

Simțea o dorință extraordinară de a o săruta, dar oftă adînc și se dădu înapoi.

- Cred că nici unul din noi n-are chef să gătească în seara asta. Ce-ar fi să luăm cina afară?

Sensibilitatea lui o mișcă profund. Dacă ar fi rămas singuri pe vas, s-ar fi simțit și mai penibil. Aveau nevoie de oameni, de lumină, de o activitate care să le distragă atenția.

- Sună minunat. Aș vrea să fac un duș și să mă schimb.

- Bineînțeles. Intră tu mai întîi la duș. O să aștept sus pe punte.

După duș, ea se înfășură într-un halat din prosop și se duse la capătul scărilor să-l strige. El coborî cîte două trepte odată, plecîndu-și capul cînd intră pe ușă.

Se opri însă pe ultima treaptă cînd o văzu cu halatul care îi venea pînă la jumătatea pulpei.

– O să mă îmbrac aici în timp ce o să faci tu duș, spuse ea repede.

– Bine.

Glasul lui sună ca o lamă de cuțit care zgîria gresia.

Ea își puse una din rochiile cele noi, din material de tricou, cu breteluțe subțiri și cu talia căzută, de unde pornea o fustă plisată care îi ajungea pînă la jumătatea gambei. Era o culoare pe care nu o mai purtase niciodată, un roz aprins. Ann insistase că asortată cu un ruj și un fard de obraz adecvate, avea să arate foarte bine. Cînd se privi în oglindă, culoarea rochiei o îngrijoră cel mai puțin.

Nici Spencer nu băgă de seama culoarea cînd veni lîngă ea pe punte, un sfert de oră mai tîrziu. Părul îi mai era umed de la duș și el mirosea a săpun și colonie. Ea îl privi îngrijorată, cum își frămînta mîinile, fără să-și dea seama, în fața ei.

De parcă ar fi fost dotați cu radar, ochii lui priviră exact acolo unde Allison era sigură că vor

privi.

Rochia semăna cu un costum de balet cu o fustă prinsă de el. Era destinată să fie ca o a doua piele și exact așa și era. Ceea ce constituia o adevărată problemă.

– Ann mi-a scos din bagaj toate sutienele. Probabil, în timp ce eu am venit să-ți deschid, azi dimineață.

Făcînd un efort supraomenesc, el își dezlipi privirea de pe sinii ei și o luă de braț. Cînd o ajută să coboare pe dig, îi șopti pe un ton plîngăreț:

– Sper numai să nu-ți fie frig.

– Frig?

– Da. Dacă sfîrcurile vor deveni și mai pronunțate decît sînt deja, toate bunele mele intenții de a acționa încetul cu încetul se vor duce naibii.

Opt

Tot timpul cinei se purtă ca un adevărat domn, deși Allison știa cât de mult îi costa acest lucru. N-ar fi crezut niciodată că un bărbat atât de sofisticat ca Spencer putea fi năucit, dar era irascibil și nervos, privirile i se abăteau mereu asupra sînilor ei și pe chip avea o expresie de extraordinară durere. Allison l-ar fi compătimit dacă n-ar fi fost mîndria tipic feminină pe care i-o provoca faptul că numai ea era vinovată de suferința lui.

- Văd că nu ești alergică la crustacee, remarcă el în timp ce ea curăța farfuria de creveți succulenți.

Ea începu să rîdă.

- Nu. Și nici nu mă dau în vînt după friptura în sînge, așa că îți dai seama cum mi-a venit să mîncînc friptura aceea aproape crudă. Și mai groaznic a fost pateul.

Se cutremură.

- Asta mi-a plăcut la tine imediat. Nu te-ai pierdut deloc cu firea.

Se întinse să îi ia mîna peste masa pe care ardea o luminare.

- Singurul lucru pe care nu-l înțelegeam era motivul pentru care te chinuiai atîta să faci pe placul unui logodnic pe care nu-l iubeai. Cel puțin pentru mine era evident că nu-l iubeai pe Davis.

- Ești un tip foarte intuitiv.

- Cred că da. Și, dacă ai ști toate intuițiile pe care le aveam în legătură cu tine, ai roși.

Chiar și fără să le știe, roși.

Se plimbară, ținîndu-se de mînă, prin Harbor Town, care era centrul de activitate al insulei, imediat după apusul soarelui. Restaurantele și magazinele fabuloase alcătuiau un labirint al cărților de credit. Copii și adulți, familii și îndrăgostiți mincau, beau, cîntau și dansau în aerul îmbălsămat al serii.

Spencer găsi locuri pentru amândoi pe zidul din piatră de lângă dig. Le plăcea foarte mult spectacolul prezentat pe scena de sub stejarul uriaș, "Stejarul libertății", în jurul căruia fusese construit portul. Glasul tinărului cîntăreț era limpede și veselie lui, molipsitoare. Bătură din palme în ritmul muzicii și riseră de glumele lui.

Spencer stătea aproape, la fel de atent la Allison ca și la spectacol. Cînd acesta luă sfîrșit, au fost înghițiți de mulțime. Ca să nu se piardă unul de altul, o ținea în față și-și așeză mîinile de o parte și de alta a mijlocului ei.

Ea îi simțea degetele puternice pe coaste. Palmele lui păreau să se fi mulat pe curbura taliei. Rochia era foarte decoltată la spate, astfel încît îi simțea materialul cămășii pe piele. Într-un moment de înghesuială se trezi lipită de el. Șira spinării ei îi atinse pleptul, fiindcă primii trei nasturi ai cămășii erau descheiați.

Din fericire, el nu putu să-i vadă chipul, căci ea închise ochii și se extazie în mîngîierea aceea întîmplătoare. Nici el nu fu insensibil. Mîinile i se încheștară și mai mult pe mijlocul ei și își plimbă buzele prin păr. Cum amîndoi se gîndeau la acest lucru cu intensitate, în cele din urmă, se întîmplă – șezutul ei se lipi plăcut de fermoarul pantalonilor lui.

Cînd porniră din nou, amîndoi răsufiau greu,

dar făceau tot posibilul să pară netulburați. Odată ajunși pe puntea lui *Double Dealer*, Allison redeveni timidă și stîngace.

– Vrei să bei puțin vin? o întrebă el.

Băuse două pahare în timpul cinei și nu fuseseră urmări neplăcute.

– Nu. Îmi ajunge cît am băut, spuse ea zîmbind. Nu prea mă pricep la nimic, nici măcar la băut.

El își propti mîinile în șolduri și luă un aer supărat.

– Te pricepi al naibii de bine să te suba-preciezi.

Întorcîndu-i spatele se duse spre prova, care era îndreptată către ocean, apoi se întoarse iar în locul unde ea stătea, la provă.

– Dacă n-aș fi vrut să te aflu aici, nu te-ai fi aflat aici, pricepi? Eh, acum o să-ți spun pentru ultima oară. Nu mai fi atît de supusă ca și cum ți-ai cere scuze tot timpul și spune-mi ce vrei să faci restul serii. Să te uiți la televizor, să asculți muzică, să joci cărți, sau ce?

Supărarea lui o deranjă. Cine se credea de tipa la ea?

– Vreau să mă culc, spuse ea cu răceală. A fost o zi lungă.

Se strecură apoi pe lângă el și fusta moale i se frecă de picioarele goale. El, însă, o prinse de

mină și o răsuci trăgînd-o cu putere. Îi apucă părul în pumn și îi dădu capul ușor pe spate.

Luna se reflecta în albastrul adînc al ochilor lui. Un zîmbet diabolic și slab îi apăru pe buze, făcînd ca dinții să-i sclipească pe chipul întunecat.

– Te pricepi foarte bine la un lucru – să te infurii. O faci mai repede decît orice altă femeie pe care am cunoscut-o pînă acum. Ești ca un băț de chibrit gata să se aprindă în orice clipă. Probabil că e vina părului tău roșu, adăugă el frecînd între degete șuvițele groase. Dar îmi place, adăugă apoi mormăit. Temperamentul tău mă excită al naibii de mult.

Ochii lui infometați îi cuprinseră chipul, observînd bărbia înălțată într-un gest de superioritate, sfidarea verde din ochii ei și viața uluitoare din păr. Coborîră apoi pentru a se bucura de priveliștea sînilor care se umflau peste marginea de sus a rochiei datorită faptului că o ținea foarte strîns.

Întregul lui trup gemea de dorință. Dar își aminti de promisiunea făcută. Așa cum arăta în clipa aceea, dacă ar fi sărutat-o, nu s-ar mai fi putut opri pînă nu s-ar fi cufundat adînc în ea. Și atunci i-ar fi spulberat orice urmă de încredere în el. Trebuia să-i cîștige încrederea înainte să-i cîștige trupul.

Îi dădu drumul cu blîndețe. Văzu o licărire în

ochii ei și speră să reprezinte dezamăgire.

– Dacă ai nevoie de ceva ce nu găsești, cheamă-mă. O să mai stau o vreme aici pe punte. Noapte bună, Allison.

– Noapte bună.

Înainte să intre în cabină, ea se întoarse. El nu se clintise din loc, ci încă mai privea în urma ei. Își umezi buzele, rușinată de purtarea ei de mai înainte.

– M-am simțit foarte bine în seara asta, Spencer. Îți mulțumesc.

Zîmbetul lui fu lute și brusc, ca și mișcarea afirmativă a capului. Ea coborî îndreptîndu-se spre dormitor, care era mult mai opulent decît ar fi trebuit. Cînd trase cuvertura, văzu cu uimire așternutul din satin alb. Nu mai dormise niciodată în așa ceva. Își puse unul din neglijé-urile pe care Ann insistase să le cumpere. Era din mătase neagră în două pieșe. Partea de sus avea un decolteu adînc în formă de V și era susținută de două breteluțe subțiri. Partea din spate a bikinilor era atît de sumară încît se întrebă de ce îi mai pune, oare.

Combinatia alcătuită din mătase, propria ei piele descoperită și așternuturile din satin care o îmbrățișau, reprezenta o experiență senzuală pe care nu și-ar fi închipuit-o vreodată. Se simțea așa cum trebuia să se simtă Rasputin, ori de cîte ori

se ducea la el cu mânușa din blană. Pur și simplu, toarse când se întinse languros, extaziindu-se în acele senzații care păreau să-l atingă fiecare parte a ființei.

Când îl auzi pe Spencer coborînd pentru a se duce la baie, se întoarse pe o parte, cu spatele la el, prefăcîndu-se că doarme. Auzi trăgîndu-se apa la toaletă, pe cea de la chiuvetă curgînd și pe el stingînd lumina înainte de a deschide ușa și de a ieși. Rămase complet nemișcată.

Numai cînd auzi foșnetul cămășii scoase, sunetul fermoarului, zgomotul pantofilor pe podea, deschise ochii brusc. Iar cînd cealaltă parte a patului se adînci sub greutatea lui, se ridică în capul oaselor.

– Ce faci?

El se opri în timp ce se învelea. Lumina lunii pătrundea prin ferestre scaldînd întreaga încăpere în argintiu și făcînd ca trupul lui să pară ieșit dintr-un vis erotic. Pe pielea lui bronzată, chilotul alb, alarmant de sumar, îi atrase atenția asupra masculinității generoase. Părul de pe trup era în sine un stimulent sexual. Des și creț ici, fin și mătăsos colo, mai rar în altă parte. O femeie își putea petrece ore întregi studiînd fiecare pîrticică, fiecare amănunt tulburător.

– Mă culc, răspunse el calm.

Ea era atît de zăpăcită de acea turnură pe care o luaseră lucrurile, încît uită de decolteul adînc și de faptul că sîni i se mișcau liberi sub mătasea care i se lipea de piele. Numai cînd privirea umbrită a lui Spencer coborî într-acolo, trase un colț de cearceaf și se acoperi.

– Dar nu poți să dormi aici.

– Ba da.

Își strecură picioarele lungi sub cearceaf și își puse capul pe pernă oftînd satisfăcut. Împreunîndu-și degetele, le întoarse cu interiorul spre exterior și se întinse ca o panteră leneșă. După aceea își încrucișă mîinile sub cap, își arcui spatele și căscă cu poftă. Doar după ce se relaxă din nou, își ridică o sprînceană și întrebă cu nevinovăție:

– Ai de gînd să dormi stînd în capul oaselor?

Trupul lui se mișcă asemeni unei mașinării bine unse. Allison se trezi că nu mai poate spune nimic, vrăjită de acel joc al mușchilor, de acea nuanță a pielii și de acea grație a mișcărilor. Cînd fu în stare să vorbească, se forță să imprime o anumită emfază vocii.

– N-am de gînd să dorm deloc, cel puțin nu aici.

Azvirii cearceaful de parcă ar fi scăpat de ceva seducător și decadent exact la timp. Dînd din

picioare pentru a se elibera, se deplasă pînă la marginea patului unde se așeză. Picioarele atinseră podeaua și dădu să se ridice.

– Ah, ba da, spuse el căutînd să se agațe de ceva și ceea ce prinse era banda elastică a chilotului ei.

Degetele i se îndoiră în interior formînd un pumn strîns în jurul unei fărîme de mătase neagră.

Ea încremeni, căci dacă se mișca însemna să-și lase chilotul în mîna lui și șezutul ei...

– Dă-mi drumul, spuse ea cu răsufierea tăiată.

El începu să rîdă. Începu ca un zgomet scăzut în pieptul lui pentru a se transforma apoi într-un hohot tunător.

– Nici în ruptul capului, draga mea. Dar poți să pleci cînd vrei. Hai, du-te. Chiar te rog.

– Ești îngrozitor!

– Hei, hei, fără jîgniri, spuse el, trăgînd în joacă de chilotul ei și făcînd-o să-și țină respirația. Hm, foarte frumos. Rotund, neted, moale. Dacă nu vrei să merg pînă la capăt, ai face bine să-ți aduci fundulețul înapoi în pat.

Încet-încet, înghițîndu-și mîndria cu fiecare centimetru parcurs, ea se lăsă din nou în pat. El dădu drumul chilotului, dar ea nu apucă să sară, că brațul lui se și încolăci în jurul pieptului ei

trăgînd-o, și ea căzu peste el cu putere. Partea de sus a neglijé-ului se răsuci în hîrjoneală, iar pieptul ei gol era lipit de al lui, acoperit de păr. O ținea imobilizată cu un braț trecut peste spatele ei. Ea își încordă brațele de o parte și de alta a umerilor lui și privi în jos spre chipul lui triumfător.

– Și de aici se vede foarte bine, spuse el privind fără rușine în decolteul căscat al neglijé-ului ei.

Ea se chinui să se elibereze.

– Ești un pervers, un maniac sexual, un...

– Temperamentul ăsta al tău o să-ți aducă o mulțime de neazuri odată, roșcato, o apostrofă el încet, plescăind din limbă.

– Lasă-mă să mă ridic.

El îi aruncă un zîmbet de despot hedonist.

– Eu sînt cel care se ridică și, dacă nu ești pregătită să faci față consecințelor, ai face bine să nu te mai zvircolești atît.

Ea încetă imediat să se mai miște. Îl privi cu niște ochi mari și speriați.

– Eh, acum ești gata să ascuți ce vreau să spun, ce ți-aș fi explicat dacă nu ți-ai fi pierdut cumpătul?

– Da, spuse ea cu un glas răgușit.

El nu glumea. Îi simțea bărbăția apăsată pe

burta ei. Nici trupul ei nu era imun față de poziția în care stăteau. Piele descoperită pe piele descoperită trebuia să fie cu siguranță culmea plăcerii omenеști. Nutrea o ridicolă dorință de a aluneca de-a lungul trupului aceuia lung și de a-l atinge cu al ei în toate locurile posibile.

– Bine, atunci, spuse el și slăbind strînsoarea, o lăsă să se dea la o parte de pe el.

Totuși, continuă să o cuprindă ușor cu brațele în timp ce stăteau întinși, unul cu fața la celălalt. Cu grijă, ea își trase picioarele de lângă ale lui, ceea ce îl făcu să zîmbească. Răsuflarea ei era la fel de tulburată ca și a lui. Era la fel de excitată ca și el.

– Acesta e singurul pat de pe iaht, începu el să spună.

– Ai putea să dormi pe una din canapele.

– Aș putea, dar nu vreau.

– Atunci o voi face eu.

– Nu, Allison, spuse el, cuprinzîndu-i obrazul în palmă și apoi adăugă mai încet: Ne aflăm aici pentru a îndeplini o misiune, nu?

Ea părea să nu își poată lua ochii de la pieptul lui dezvelit. Sub masca sfiei, se bucurau de un festin vizual.

– Da, dar date fiind împrejurările, nu te-aș mai obliga.

– Eu tot mai vreau să fac un copil. Și singurul mod în care putem spera să ne bucurăm de succes este doborînd inhibițiile și temerile tale.

– Nu știu dacă vom putea face asta vreodată.

– Lasă totul în seama mea, spuse el, sărutînd-o ușor pe frunte.

Treptat, tensiunea începu să o părăsească. Nu se mai ținea departe de el. Bineînțeles că virfurile sînilor ei îl atingeau pieptul, aducîndu-l în pragul unei minunate nebunii. Îi simțea răsuflarea în părul de pe piept, dar își stăpîni pasiunea.

– Cel dintîi lucru cu care trebuie să te obișnuiești este acela de a avea un bărbat în pat cu tine și de a te învăța cu senzația pe care ți-o provoacă trupul lui lipit de al tău. Ești de acord?

Ea înghiți cu greu.

– Bănuiesc că da.

– Bine. Dă-mi un sărut de noapte bună și hai să dormim.

Ea îi atinse buzele ușor.

– Noapte bună.

– Allison, spuse el cînd ea se întoarse pe partea cealaltă.

– Hm?

– Tu numești asta un sărut? Așa te sărut eu?

Îl privi din nou, îngropîndu-și obrazul în pernă.

– Nu.

- Sărută-mă așa cum te sărut eu. Ai făcut-o doar de atâtea ori.

- Știu, dar atunci era altfel.

- De ce?

- Pentru că doar îți răspundeam, nu mă inițiam.

- Nu crezi că bărbatilor le place să fie iubiți și ei din când în când, nu doar invers?

- Le place?

- Mie, da, spuse el și, luându-i mâna, i-o apăsă pe inimă mângâind-o ușor. Sărută-mă, Allison.

Ea îi privi chipul. Sprincenele făceau ca ochii să-i fie cufundați în umbră, dar tot străluceau ca niște safire. Îi plăceau forma nasului și felul în care nările fremătau ușor deasupra gurii senzuale. Fermitatea maxilarului și a bărbiei lui o atrăseseră dintotdeauna. Erau trăsăturile unui bărbat de caracter. Liniile care porneau din colțurile ochilor demonstrau că era și plin de istețime și farmec.

Îl studie câteva clipe, gândindu-se cât de mult îi plăcea chipul lui înăspriț de vreme, cât de mult o atrăgea părul lui negru răvășit și cât de mult îl iubea pe acel om, chiar și aroganța și aerul lui de superioritate. Îi fu ușor să se întindă și să-și apese buzele pe ale lui.

El rămase docil și nemișcat. Cu buzele lipite. La început, ea doar își apăsă gura puțin mai tare

pe gura lui. Dar nu așa o sărutase el, nici chiar prima oară.

Cu îndrăzneală, îi atinse buzele cu limba, dar și-o retrase repede.

- Da, Allison, da, gemu el, ridicându-și o mână pe spatelui ei și răsfrîndu-și degetele.

Cînd împlinse cu limba din nou, buzele lui erau desfăcute și ea lunecă în căldura umedă a gurii lui. Scoase un gemăt slab în clipa cînd vârful limbii ei îl atinse pe al lui. Fără să se gîndească prea mult, ea se ridică deasupra, mai sus și mai aproape, plîcîndu-și capul asupra lui. Părul ei era ca o perdea de ambele părți ale chipurilor. El își cufundă degetele mîinii libere printre firele mătăsoase.

Ea își ridică mîinile trecîndu-și toate cele zece degete prin părul lui, ținîndu-i capul nemișcat în timp ce gura ei își dezlănțuia pasiunea. Limba ei o atîngea pe a lui și el îi răspundea. Se împerecheau amîndouă. Cu fiecare clipă, sărutul devenea și mai arzător, pînă cînd se treziră cuprinși de un vârtej de pasiune.

Pulpele ei se desfăcură pentru a le încăleca pe ale lui. Cînd limba lui i se cufundă în gură, ea își împlinse instinctiv sîndurile înainte.

Înjurînd furios, Spencer o împlinse la o parte deodată și se ridică în capul oaselor cuprins de

panică, așa cum făcuse ea mai înainte. Trăgându-și genunchii, își propti coatele pe ei și își luă capul în mâini. Pieptul lui semăna cu niște foale din cauza respirației agitate.

Allison se ghemui lângă perne respirând la fel de greu. Cît timp trecuse, oare, de cînd se sărutau? Minute? Ore? Timp, spațiu, nimic nu mai avea relevanță în afară de gustul gurii lui, de atingerea mâinilor lui și de forța caldă a trupului lui care îl atrăgea pe al ei. O coardă sensibilă fusese atinsă și ea era cît pe aci să își piardă controlul.

În cele din urmă, Spencer oftă și se trînti pe spate. Privi în sus la ea, o privire tandră, și îi petrecu o șuviță de păr pe după ureche.

– N-am făcut bine?

El zîmbi cu tristețe.

– Ai făcut perfect. Prea perfect. Înțelegi?

Cînd își dădu seama, ea se întinse repede lângă el, păstrînd, însă, distanța.

– Da, cred că da.

El îi luă mîna de pe cearceaf și i-o duse la buze pentru un sărut dulce.

– Noapte bună, scumpa mea.

– Noapte bună.

El îi întoarse apoi spatele și nici nu își mai vorbiră, nici nu se mai mișcă, dar Allison nu crezu că a adormit mai repede ca ea.

Se trezi în legănatul ușor al iahtului și avînd în urechi zgomotul motorului puternic. Deschise ochii și se întoarse pe o parte. Era singură în pat, iar soarele era încă proaspăt și învăluit în ceață.

Dîndu-se jos din pat și ducîndu-se la ferestre, văzu țărîmul dispărînd în depărtare. Își puse un capot și, după un drum scurt la baie, se aventură pe punte. Spencer era la cîrmă, privind peste Atlantic în timp ce prova iahtului despica apa.

Într-o inspirație de moment se duse în micuța bucătărie. Cafeaua fusese făcută deja. Era prea tare pentru gustul ei, dar cu puțină frișcă din cea cumpărată cu o zi în urmă, putu să o bea. Nu se vedea nici un semn pentru prepararea micului dejun, așa că se apucă ea de acest lucru.

În timp ce șunca se prăjea, ea dădu o fugă înapoi în dormitor unde își puse o pereche de pantaloni scurți și un tricou pînă la mijloc. Își strînsese părul apoi într-o coadă pe care o legă cu o eșarfă viu colorată. Desculță, se întoarse în bucătărie exact la timp ca să nu se ardă șunca.

Un sfert de oră mai tîrziu, strigă spre limonerie:

– Căpitanul și-a luat micul dejun?

Spencer se întoarse și, văzînd-o, ochii i se

luminară într-un fel care o făcu să îi tresară inima în piept.

- Nu, secundule.
- Și vrea să mănince ceva?

În semn de răspuns, el opri motorul și o urmă jos în bucătărie unde văzu pe masă farfurii cu ouă prăjite, șuncă, brișe englezești cu unt, gemuri și marmelade și un pepene galben tăiat felii.

- Astea sînt pentru mine?
- Ești căpitanul?
- Da.
- Atunci sînt pentru tine.

Căpitanul își ajută secundul să ia loc pe scaun, după care începu să mănince cu o vădită plăcere.

- E grozav. Pe cuvînt. De ce nu mi-ai spus că știi să gătești?

- Nu m-ai întrebat.
- Nu mi-a păsat.
- Nu m-ai întrebat nici dacă știu să fac dragoste.

Capul lui se ridică brusc și înghiți înainte să spună:

- Nu mi-a păsat.

După care se întinse peste masă după mina ei.

- De fapt, într-un mod cît se poate de demo-

dat, mă bucur că n-ai mai cunoscut nici un alt bărbat. Am cîntea de a fi primul.

Momentul acela era încărcat de emoție. În realitate spunea că îi plăceau stîngăcia și lipsa ei de experiență. Un alt motiv ca să se îndrăgostească de el. Înaintau într-un ritm alarmant.

- Încotro mergem? întrebă ea.

În realitate, puțin îi păsa de destinație atîta timp cît era cu el.

- Navigăm aiurea cîteva ore. Vroiam să-ți arăt priceperea mea de navigator.

- Pot să conduc și eu?

- Să pilotezi, o corectă el.

- Să pilotez. Pot?

- Mai întîi trebuie să speli vasele.

- Bine, zise ea, ducînd farfuriile în chiuvetă. Dar tu trebuie să faci patul.

- Asta-i răzvrătire.

- E corect.

- S-a făcut, acceptă el și pentru a pecetlui înțelegerea, o bătu ușor peste șezut.

Nu văzură decît cîteva alte vase și acelea în depărtare. O așeză în brațele lui și o lăsă să manevreze cîrma. Conducerea unui vas atît de mare îi dădea un sentiment apăsător, dar nici nu se compara cu furișările pe care le simți cînd lipencer își puse mîinile pe partea de sus a

pulpelor ei goale și îi atinse ușor umărul cu buzele.

– Să nu intri în ceva mai mare ca noi, o avertiză el.

– Nu sînt obișnuită cu așa ceva, zise ea, neștiind dacă vorbea despre mingiile lui sau despre pilotarea iahtului. Ai face mai bine să mă ajuți.

O înconjură cu brațele din spate, împreunîndu-și degetele peste mijlocul ei și își propti bărbia în umărul ei.

– Te descurci foarte bine. Ia-o doar ușurel, îi șopti el în timp ce, cu degetele mari, îi trasa conturul sinilor începînd din partea de jos, apoi, mai sus, mîngîind cu mai multă îndrăzneală. Va răspunde la cea mai mică atingere.

Cînd degetele lui ajunseră peste vîrfurile sinilor, se dovedi că avusese dreptate.

– Vorbești despre iaht? întrebă Allison, cu respirația tăiată.

– Bineînțeles, o asigură el, dar își lăsă mîinile să se plimbe peste coastele ei, pe un teritoriu mai neutru.

După ce ea se sătură de pilotat, el opri motorul.

– Marea e liniștită și e o zi foarte frumoasă. Ce-ar fi să aruncăm ancora și să lenevim toată după-amiaza?

– Sună minunat.

Nu mai fusese niciodată pe un iaht care să navigheze pe ocean și, cu toate acestea, vastitatea Atlanticului nu o tulbură. Se simțea în perfectă siguranță pe *Double Dealer* și se întrebă de unde venea, oare, atîta îndrăzneală. Probabil că era un efect secundar al iubirii care începuse ca un firicel firav și care se transformase acum într-un izvor nesecat înăuntrul ei.

Își puse unul din noile costume de baie în timp ce Spencer umplu o tavă cu gustări reci, brînză, pline, felii de pepene galben, căpșuni și o cutie cu prăjituri. Aduse apoi pe punte o cutie-frigorifică plină cu băuturi răcoritoare și bere, ca să nu fie nevoiți să facă mai multe drumuri jos.

Fu gata să-și scape cutia frigorifică pe degetul mare de la picior cînd ajunse pe punte și o văzu pe Allison întinsă într-unul din șezlonguri, ungîndu-se cu o loțiune pentru bronzat. Costumul de baie de culoarea bronzului abia dacă își merita denumirea. Erau doar cîteva bucățele de material legate de o serie de șnurulețe.

Chiar și în dosul ochelarilor de soare pe care îi purta, el o văzu privindu-l cu sîfială cînd îi observă expresia lacomă.

– Ann m-a obligat să-l cumpăr.

– Să-mi aduci aminte să-i mulțumesc, spuse el

cu un glas gros, privind fix triumphiurile care nu prea reușeau să-i ascundă sinii.

Spațiul ademenitor dintre pulpe îi atrase apoi atenția și păru să nu-și poată dezlipi privirea.

– Spencer, încetează odată! strigă ea, acoperindu-și pieptul cu mâinile. Dacă o să continui să te uiți așa la mine de parcă ai fi gata să mă devorezi, o să mă duc să mă schimb. Mă faci să mă simt extrem de jenată.

Sprîncenele lui se ridicară și se lăsară în stil Groucho și scutură un trabuc imaginar.

– Eh, dacă te simți jenată...

– Dă-mi, te rog, ceva rece de băut, spuse ea înțepată.

Rîzind, el deschise cutia frigorifică și scoase o cutie dintre bucățelele de gheață. O desfăcu și i-o întinse, dar o ținu în așa fel, încît ea să nu ajungă și să fie nevoită să se aplece puțin, ceea ce îi făcu sinii să se reverse pe lingă micile cupe ale sutienului.

– Îți mulțumesc, spuse ea cu asprime, smulgîndu-i cutia din mînă.

– Eu îți mulțumesc.

Ea îi aruncă încă o privire ucigătoare și se întinse din nou, într-o poziție mai modestă. Nervozitatea i se transformă, însă, în fascinație cînd el se ridică să își scoată cămașa. Aproape

să se obișnuise cu picioarele lui goale... aproape. Purta toată dimineața slipul pe sub haine, dar imaginea lui fără nimic altceva decît slipul bleumarin care îi venea perfect era uluitoare. Așa cum își închipuise dintotdeauna, era bine format și musculos. Pielea de pe antebrațe se întindea nădă peste niște unduiri sculptate pe care mînile ei țineau să le mîngîie.

Pieptul îi era lat, cu sfircuri întunecate și adăpostite în părul des. Între coaste, pieptul îi era tare și încordat. Abdomenul i se pierdea în șoldurile înguste. Avea fese tari, coapse ferme și gambe de alergător.

– Vrei să mănînci ceva? o întrebă el, așezîndu-se pe șezlongul de alături.

Ea spuse:

– Sigur. Arată totul atît de bine.

În timp ce mîncău, ea îi întrebă despre timpul petrecut pe vas.

– Nu te simți singur niciodată?

– Ba da.

Terminase de mîncat și își plimba un deget leneș în sus și în jos pe interiorul brațului ei care se odihnea pe șezlong.

– Ți-am spus doar că m-am săturat să colînd în lung și-n lat.

Era ca și cum i-ar fi mîngîiat bazinul ușor, căci

acolo simțea un val de senzații.

– Te-ai speriat vreodată în mijlocul oceanului? În toiul unei furtuni, de exemplu.

– De câteva ori. Sint extrem de prudent și încerc să evit vremea nefavorabilă. Afacerile mele nu sint într-atît de presante, încît să nu pot amîna întîlnirile cîteva zile, dacă e nevoie.

– Ce fel de întîlniri?

– Ai niște sîni superbi.

– Schimbi subiectul.

– Ba nu. Tu schimbi subiectul. De zile întregi mă tot gîndesc la sîinii tăi.

Ea era prea relaxată și fericită pentru a protesta. Căscă și se întinse.

– Sint plină și mi-e foarte somn. Cred că o să mă culc puțin. Tu ce-o să faci?

– O să stau aici și o să te privesc cum dormi.

Ea se întoarse pe burtă și își lipi obrazul de mîinile încrucișate.

– Hm, ce bine e la soare și... ce faci?

– Îți desfac sutienul.

– Știu asta, dar de ce?

– Ca să nu ai semne nedorite. Doar nu putem lăsa să se întîmple așa ceva, nu? Nu că ceva ar putea fi nedorit pe acest spate, adăugă el, apoi sărutînd-o ușor pe umăr. Și, în plus, trebuie să te ung cu loțiunea asta ca să nu te arzi. Acum, gata,

stai liniștită și culcă-te.

– Am înțeles, căpitane, zise ea, căscînd din nou.

Mîinile lui erau minunate cînd îi întindeau loțiunea pe piele. Știa cu exactitate locurile pe care să le atingă și cantitatea pe care să o aplice. Întregul ei trup vibră de plăcere cînd degetele lui mari se afundară în pielea de la baza șirei spinării, rotindu-se încet. Adormi în timp ce degetele lui se plimbau în sus și în jos pe coloana ei vertebrală.

Spencer se lăsă pe spate în sezlongul său și o studie pe femeia care stătea alături. În lumina puternică a soarelui, părul ei era uluitor. Fusese strîns în creștet, nu în cocul simplu pe care îl purta la laborator, ci într-un nod lejer, care îi lăsa cîteva șuvițe să atîrne pe ceafă și pe umeri. Își apuse că acel aspect răvășit și dezordonat avea o anumită semnificație. Îi arăta indiferența față de obișnuita rigiditate a vieții ei, ceea ce îi dădu speranță.

Pielea ei avea culoarea caiselor coapte și era netedă și lucioasă acum din cauza loțiunii cu care ei o unsese. Nu se putu abține să nu-și închipuie cum ar fi explorat-o mîinile sale și cum ar fi gustat gura lui din loc în loc.

Din profil, spatetele ei arăta suplețe. Era

cambrat la mijloc și se ridica pe șolduri. În acea vale se vedea un puf fin în jurul celor două gropițe. Pulpele îi erau lungi și zvelte, iar gambelor, niște ridicături ușoare care știa că i s-ar fi potrivit perfect în palme. Ardea de dorința de a-și lipi gura de arcuirea piciorului ei și de a-i săruta toate cele zece degete.

O căldură ciudată și minunată îi învălui inima. O dorea, da. Într-un mod cât se poate de carnal, da. Dar o mai dorea și cu totul altfel. Îi dorea spiritul și acel temperament aprig, inteligența, nesiguranța, inocența. Ar fi vrut să o învețe toate modurile de a face dragoste și ea să-l învețe, la rândul ei, toate misterele legate de persoana ei, care o făceau să fie unică.

Era, oare, îndrăgostit de ea?

Își spuse că așa trebuia să fie. De zile întregi știa că, odată ce vor face dragoste, nu va însemna un sfârșit, ci un început. Aceea să fi fost iubirea? Aceea să fi fost entitatea pe care nu o cunoscuse niciodată în viața lui de adult? Până atunci. Până la durerea aceea care pusese stăpânire pe el și nu îi mai dădea drumul. Problema era că nici nu voia să i se mai dea drumul.

Sub brațul ei ridicat, el îi zări unduirea sînului. Tînjea să-l atingă, să-și alunece mina pe sub el,

lăsându-l să-i umple palma. Cît de mult ar fi vrut să i se întărească virfurile din nou sub atingerea lui, să i-l sărute, să i-l sugă, să audă zgomotele joase pe care le scotea gîtul ei cînd limba lui îl atinge.

Dumnezeule! Simțea că moare. Era aproape dureros să se ridice, dar se chinul, totuși, să o facă. Căută apoi, într-o magazie, scara pe care o proptea de obicei în afara iahtului. O fixă și, după ce îi mai aruncă o privire femeii care acum îi domina gîndurile și îi stăpînea trupul, plonjă în apă.

Nouă

Mai tirziu, ea nu își putu da seama ce anume o trezise și nici de ce inima îi bătea cu putere și sîngele îi curgea năvalnic. Se ridică deodată în capul oaselor în șezlong. Sutienui îi căzu pe punte fără să-și dea seama.

Spencer nu mai era pe șezlongul de alături.

– Spencer? strigă ea clipind des datorită soarelui.

Se ridică și se răsuci trei sute șaiszeci de

grade, căutîndu-l cu privirea pe tot iahtul.

– Spencer? strigă ea mai tare.

Alergă în partea cealaltă a iahtului strigîndu-l, din ce în ce mai cuprinsă de panică. Unde era, oare? Se uită în timonerie și în bucătărie, în salonaș și în dormitor. Nu era la bord!

– Spencer! strigă ea apărînd de jos și întorcînd capul agitată, cînd într-o parte cînd în alta. Spencer!

– Aici, Allison.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar în ciuda acestui zgomot infernal, ea izbuti să-i audă glasul.

– Spencer, șopti ea ușurată, după care strigă: Unde?

– La tribord. S-a întîmplat ceva?

Ea alergă în partea stîngă a iahtului, dar nu-l văzu. Atunci, el îi repetă numele cu un glas plin de îngrijorare.

– Allison, te simți bine?

Ea se uită în direcția de unde se auzi glasul și văzu pentru prima oară scara fixată de o parte a ambarcațiunii. Alergînd la balustradă, privi în jos și îl văzu urcînd treptele cu apa șiroind în urmă.

– Ai înotat! exclamă ea agitată. Ai înotat?

– Dar ce credeai că am făcut? S-a întîmplat ceva?

Acum își trecea deja un picior lung peste balustradă, pășind pe punte.

– Dacă s-a întâmplat ceva? M-ai speriat de moarte. M-am trezit și n-am știut unde ești. Eram complet singură în mijlocul Atlanticului și nu știu nici cum se conduce vasul ăsta afurisit și nici măcar cum se pornește. Și, pentru numele lui Dumnezeu, sînt rechini și cine știe ce altceva acolo în apă. Și...

Chipul i se încreți și începu să plîngă. Brațele lui reci și ude o îmbrățișară trăgînd-o spre el. Îi cuprinse în mină ceafa și îi lipi fața de gîtul său. Brațele ei îi înconjurară mijlocul.

– Îmi pare rău că te-am speriat, dar mereu obișnuiesc să înot. Nu m-am gîndit să-ți spun. Nu mă îndepărtez niciodată prea mult de iaht. Te simți mai bine acum?

Mina lui îi înălță capul cu blîndețe. Apa îi picura din păr și cădea ca ploaia pe chipul ei.

– Mă simt ca o proastă. Nu știu de ce am intrat în panică. M-am simțit deodată atît de pierdută și...

Fu uimită de expresia plină de dragoste din ochii lui și de atenția cu care se uita la ea.

– ... pierdută și singură fără tine, încheie ea în șoaptă.

Realizară amîndoi în același timp că erau

înlănțuiți într-o îmbrățișare, piept gol lipit de sîni goi, coapse goale împletite. Picăturile de apă zăboveau în părul lui de pe piept înainte să alunece ca niște șiroaie cristaline pe unduirile sînilor ei. Ea stătea cu picioarele apropiate, în timp ce ale lui i le încadrau de o parte și de alta. Piepturile respirau la unison. Bărbăția și feminitatea se completau reciproc.

Ore întregi, pielea ei se înfierbîntase la soare. A lui tocmai fusese răcorită de apa oceanului. Acum căldura izvora din ea pentru a- l încălzi pe el. Contrastul era delicios.

Ochii lor transmiteau mii de mesaje tăcute, comunicînd la un nivel care depășea limbajul vorbit. Se contopiră de comun acord.

Capetele li se înclinară în direcții opuse în același timp. Ea își împreună brațele pe după gîtul lui aplecat, în vreme ce ale lui îi înconjurară mijlocul. Ea se înălță pe vîrfuri, cînd el îi trase trupul mai aproape.

Cînd buzele li se întîlniră, suspinele lor de plăcere și durere se amestecară, dînd naștere unui sunet înfometat de dorință reciprocă. Buzele lui erau reci, dar limba îi era fierbinte cînd, cu o mișcare iute, îi puse stăpînire pe gură. Sărutul a fost îndelung și profund, lipsit de rețineri și topitor.

Ea îi linse sarea de pe buze. El îi rosti numele, gemînd și apăsîndu-și mîna pe spatele ei, arcuind-o. Părul de pe pieptul lui îi atinse sfîrcurile ca niște țepi mătăsoși și ea îi șopti numele cînd acestea se întăriră pline de dorință.

Spencer îi simți pe piept și știu ce semnificație aveau. Puse destul spațiu între ei pentru a-i cuprinde chipul în mîini. Îi străpunse ochii cu ai săi, punîndu-i cea mai importantă întrebare.

Cu niște degete tremurătoare ea îi atinse buzele, apoi pomeții și, în final, sprîncenele. Plecîndu-și privirea, închise ochii și șopti:

– Fă dragoste cu mine, Spencer.

El nu irosi nici cuvinte, nici timp pentru a o lua de mîină, conducînd-o în cabină. În dormitor era răcoare și semiîntuneric și briza sufla slab prin ferestrele deschise.

– Mai întîi aici, spuse el, împingînd-o ușor spre baie.

– De ce?

El răsuci robinetele dușului.

– Pentru că ai pielea alunecoasă din cauza loțiunii și cînd întind mîna după ceva, vreau să pot prinde.

Gestul lui de a-i face cu ochiul o liniști. Ea izbucni chiar într-un ris gutural și sexy pe care nu îl recunoștea a fi al ei.

– Iar eu sînt plin de apă sărată, care cînd se va usca, îmi va provoca mîncărimi și nu vreau să mă distragă absolut nimic. Haide, intră.

El păși în pătratul rezervat dușului și o trase și pe ea. Numai ceva atît de fluid ca apa își putea face loc printre trupurile lor, atît de aproape stăteau unul de altul. Spencer luă săpunul și i-l dădu.

– Dacă mă ajuți o voi face și eu.

Ea își săpuni ambele mîini, după care i le puse de o parte și de alta a gîtului. După aceea le coborî încet, alunecîndu-și degetele peste umerii lui, zăbovind pentru a-i studia fiecare os și mușchi. Îi plăcea scobitura de la baza gîtului. Cînd se aplecă să o sărute ușor, el îi înălță bărbia și o sărută cu o profunzime intimă, după care ea continuă să îl spele.

Mîinile ei îi alunecară peste piept, strecurîndu-se prin părul săpunat și masîndu-i fiecare mușchi. Cu o îndrăzneală care nu îi stătea în fire, îi zimbi atingîndu-i, curioasă, un sfîrc.

Cînd acesta răspunse, el gemu amenințător.

– Nu uita că e drept să fac și eu la fel.

Acea amenințare răgușită nu îi făcu degetele să nu cerceteze mai departe și nici să nu coboare peste coaste și burtă pentru a se juca în jurul buricului ascuns în cuibul său de păr.

- Acum o să-mi scot slipul, Allison.

Ea își trase mâinile brusc.

- Bine.

Strecurîndu-și degetele mari de o parte și de alta a mijlocului, el își trecu slipul peste partea inferioară a abdomenului, peste pulpe, picioare, scoțîndu-l complet.

Ea își ținu răsuflarea, sperînd să nu-i ceară să facă ceva ce ea nu era încă pregătită să facă. Dar el întinse doar mina după săpun.

I-l dădu. Bucata aceea înspumată era albă și dantelată în mâinile lui întunecate. O spălă mai întâi pe spate, după care o întoarse încetîșor cu fața spre el. Ea închise ochii cînd un val de plăcere o cuprinsese în clipa cînd mâinile lui i se închiseră în jurul sinilor.

- E bine? întrebă el.

- Da.

- Și pentru mine.

Îi săpuni toată partea din față, spălînd-o cu seriozitate și senzual. Ba chiar îi ridică brațele și o spălă dedesubt cu palmele alunecoase. Degetele lui coborîră apoi peste părțile laterale ale sinilor, urcără din nou, coborîră iar, pînă cînd întregul ei trup îi fu legănat de un ritm erotic. Îi cuprinsese globurile moi de dedesubt, le ridică și le dădu o nouă formă, stringîndu-le ușor. Trecîndu-și

degetele mari peste virfurile lunecoase datorită săpunului, o aduse pe culmile excitației.

Proptindu-și brațele pe umerii lui, ea se lăsă moale.

- Nu mai pot, Spencer.

- Dar abia am început, scumpa mea.

O sărută. Apa își continua drumul șiroit printre trupurile lor, în timp ce gurile făceau ce voiau - se împerecheau, se uneau, deveneau una.

Își virî mîinile pe sub chilotul ei și le apăsă pe șezutul rotund.

- E în ordine? întrebă el și ea încuviință în umărul lui.

Atunci îi trase bikinii peste șolduri, apoi peste pulpe și genunchi. De acolo alunecară în jos. Allison și Spencer erau complet goi.

O îmbrățișă cu tandrețe. Ținînd-o numai de antebrate, o trase spre el. Ea gemu ușor cînd îi simți tăria cuibărindu-se în moliciunea ei.

- Sint un simplu bărbat, Allison. Atîta tot. Nu trebuie să-ți fie frică de mine.

- Știu.

El se răsuci și închise robinetele. Allison ieși de sub duș și se întinse repede după prosop. Dar Spencer veni imediat lingă ea și i-l luă din mîini.

- O să te șterg eu.

Prosopul era lînos și moale, iar mîinile lui erau asemeni unui servitor care o adora. Îi șterse apa de pe piele, pornind de la umeri și piept spre sîni, în jos peste stomac și spre pulpe. Ingenunchind, plîmbă prosopul peste lungimea picioarelor ei. După aceea se ridică.

– Întoarce-te.

Spatele îi fu tratat cu aceeași atenție drăgăstoasă. Se lăsă din nou în genunchi pentru a-i șterge partea din spate a picioarelor. Cînd acestea au fost uscate, el aruncă prosopul deoparte și îi cuprinse șoldurile în mîini. Își ținu răsufierea cînd gura lui se deschise, atingîndu-i baza șirei spinării și cînd limba lui încercui cele două gropițe aflate de o parte și de alta a coloanei.

– După-amiază am dorit tare mult să gust acest punct, zise el ridicîndu-se. E un loc extrem de interesant.

– Eu am fost întotdeauna intrigată de brațele tale, spuse ea întorcîndu-se cu fața spre el.

– Brațele mele? Întrebă el rîzînd.

Atingîndu-i bicepșii, ea îi explică:

– Sînt subțiri, dar puternice. Mușchii sînt atît de bine conturați și pielea e atît de întinsă. Se văd venele.

Degetul ei urmă o linie albăstruie foarte

evidentă. Îi sărută mușchiul tare și o mușcă ușor.

– E ca și cum ai mușca dintr-un măr.

El o strînse în brațe.

– Hai în pat.

Ea intră în dormitor în timp ce el rămase în baie doar pentru a se șterge repede. O găsi în așternutul de satin. Părul îi era răsfirat pe pernă asemeni unui foc lichid. În contrast cu cearceafurile albe, pielea ei sclipea de sănătate și soare, iar ochii îi erau de un verde luminos.

Cînd el veni spre pat, ea își menținu privirea sus, neriscînd să și-o îndrepte spre partea inferioară a trupului lui. Se așeză lîngă ea, care își trăsese cu pudoare cearceaful peste sîni. El nu se mai sinchisi să se acopere cînd o îmbrățișă.

Ea se lăsă de bunăvoie, dar el îi simți, totuși, timiditatea. Îi îndepărtă cîteva șuvițe de păr de pe obraji și îi sărută buzele ușor.

– Să-mi spui dacă fac ceva care te jignește, te doare sau nu-ți place. Ai înțeles?

– Da.

Îi aruncă acel zîmbet leneș care ei îi plăcea atît de mult.

– Știi că, încă de cînd am dansat împreună, aici te-am vrut tot timpul, goală și întinsă în pat

lingă mine?

– Ești nerușinat. În ziua când ai venit la laborator, mi-ai spus că vroiai să te culci cu „Ann”.

– Și tu ai vărsat cafea pe mine.

Ea rîse și își ascunse nasul în părul des și umed de pe pieptul lui.

– Asta ar fi trebuit să-ți dea de înțeles că ceva nu era în regulă.

– Ah, Allison, ești superbă, spuse el oftînd și ridicîndu-i bărbia.

– Sînt o neîndeminatică.

– În ceea ce privește sărutul nu ești.

Știa că toată acea discuție era menită să o măgulească, să o facă să se simtă bine, să-i creeze o dispoziție care să conducă la actul sexual.

Dădea rezultate. Dacă s-ar fi topit mai mult, ar fi absorbit-o cearceafurile.

– Mă pricep să sărut? întrebă ea, trecîndu-și un deget peste bărbia lui.

– Hm, făcu el, atingîndu-i buzele ușor, după care îi șopti la ureche: Chiar dacă n-am face nimic altceva decît ne-am săruta, tot aș fi excitat.

– Ești deja excitat, șopti și ea.

– Asta nu înseamnă că renunț la sărutări.

Și, spunînd aceasta, buzele lui se deschiseră peste ale ei și limba i se cufundă în dulceața primitoare a gurii. Se apropie și mai mult. Când trupul i se lipi de al ei, îi confirmă ceea ce ea știa deja.

Era tare, cald și tulburător. Și, în loc să se distanțeze de o asemenea masculinitate evidentă, ea porni într-acolo.

Gurile lor jucară jocuri carnale pînă cînd sărutările nu le mai ajunseră. El dădu cearceaful la o parte și îi găsi sinii fierbinți și pregătiți pentru mîngîierile lui.

Degetele i se delectară cu mătasea pielii ei, cu plinătatea sinilor și cu virfurile delicate. Cea dintîi atingere a lui smulse un geamăt surd de pe buzele ei, picioarele ei goale începură să se frece neîncetat de ale lui și șoldurile ei se înălțară.

– Lasă-mă să te gust, spuse el, plecîndu-și capul și cuprinzînd între buze un sfîrc cu gust de lapte, pe care îl supse cu blîndețe.

Allison simți adînc în pîntece fiecare mișcare prețioasă a gurii lui și știa că avea să rămînă însărcinată cu acel bărbat. Trupul ei nu s-ar fi deschis atît de dornic, nu ar fi ținut atît de mult și nu ar fi reacționat atît de puternic dacă nu ar fi fost pregătit pentru el. Avea să îi absoarbă sămînța și să o transforme într-un copilăș. Pentru

ea avea să fie un rod al iubirii.

El se mută la celălalt sin și mângâierile lui erau atât de ușoare și de îndeminate, încât ea trebui să deschidă ochii pentru a se convinge că acele senzații delicioase nu erau doar un produs al imaginației. Îi văzu limba trecind peste virfurile trandafirii, gustînd, lingînd, sugînd. Se simți alunecînd într-o uitare de care se temea și pe care o dorea, în același timp.

– Spencer, te rog, îngăimă ea fără să știe ce anume îl ruga.

Să-i ofere împlinire sau eliberare? Sau, poate, amîndouă erau același lucru?

El își ridică privirea și și-o plimbă peste tot trupul ei. Nu avea să fie grăbit. Avea să facă totul pe îndelete, să absoarbă fiecare amănunt prețios, fiecare unditură netedă și fiecare scobitură ademenitoare.

– Ești atât de frumoasă, scumpa mea, spuse el, sărutînd locul unde se învecinau, pe piept, cei doi sini, după care își coborî limba încet-încet, spre buric.

Răsufllarea lui Allison i se opri în gît.

– Dumnezeule, rosti ea oftînd.

Nu se considerase niciodată o persoană senzuală, dar, sub atingerea lui, trupul ei revărsa senzualitate. Deschidea una cîte una toate uşile ei

micuțe și ea avea senzația că se scufundă într-un recipient de sexualitate mistuitoare.

Și buricul ei era virgin, dar el își folosi limba pentru a-l deflora. Ea își încheștă minile în părul lui, răsucindu-i-l între degete în timp ce el continua să exploreze și să descopere.

Îi prinse interiorul genunchiului în mină și i-l ridică, indoindu-l. Îi mîngîie cu palma interiorul pulpei de la genunchi pînă la șold, după care largi spațiul dintre coapsele ei, mîngîind și interioarele sensibile cu o atingere care semăna cu zbaterea din aripi a unui fluture.

– Ai o piele ca de mătase. Mătase caldă.

Răsufllarea lui tulbură cîrlionții care începeau la limita abdomenului ei. Adulmecă apoi acel dulce cuiușor în timp ce degetele îi mîngîiau coapsele. Atinse petalele moi, feminine, și se cufundă în umezeala adunată între ele.

– Ce dulcel

Ea îi rosti numele în șoaptă.

– Doare? întrebă el, oprindu-și imediat degetele.

– Nu, nu, nu te opri... ești în mine... Spencer... Spencer...

– Șșș, șșș, ești minunată. Mă auzi, Allison? Ești superbă.

Se strecură apoi între pulpele ei și înlocui

degetele cu buzele.

Lumea începu să dispară din jurul ei. Mai întâi bucățele mici, apoi fragmente din ce în ce mai mari ale sferei pe care ea o cunoștea începură să se prăbușească. Se întinse după un punct de sprijin și îi găsi părul, des și mătăsos. Își cufundă degetele în el. Mișcarea blândă a limbii lui agile era neîncetată... pînă... pînă cînd tot ce mai rămăsese din ea explodă în fragmente orbitoare de lumină, împrăștiindu-se într-un nou univers.

Cînd șocul trecu și o văzu deschizînd ochii, Spencer se întinse deasupra ei, zîmbindu-i cu o tandrețe care se confunda cu iubirea pură. Ea deschise gura să spună ceva, dar fu luată în primire de altă serie de senzații minunate.

Închizînd ochii, strînse zidurile trupului ei în jurul acelei țării pe care o capturase.

– Ești atît de mare, șopti ea.

– Și tu ești perfectă pentru mine. Strîmtă și umedă.

Gemu și își cufundă fața în căldura înmiresmată a gîtului ei.

– Allison, aș putea să termin chiar acum, dar... dar aș vrea să... să te iubesc mai întîi.

Ea își răsfiră degetele peste mușchii unduitori ai spatelui lui.

– Vreau să încerc totul, Spencer. Nu te reține.

Ridicîndu-și capul, el îi căută gura începînd să se miște. La început, precaut, dar, în curînd, împunsăturile deveniră lungi și lente, aducîndu-l pînă în pragul pîntecelui ei.

În adîncul feminității ei, arcul care fusese eliberat recent începu să se strîngă din nou. Nevenindu-i să creadă, clipi des în timp ce el se sprijini într-un braț. Îi zîmbi și îi mîngîie un sîn cu mîna pe care o avea liberă. Cu fiecare zîcnitură a trupului său, degetele îi atingeau sfîrcul. În curînd, capul ei începu să se agite pe pernă și ea să se înalțe spre a-l întîmpina.

– Spencer! strigă ea în clipa cînd valurile de plăcere o copleșiră din nou.

El ajunse cît de sus putu, strîngînd din dinți datorită intensității senzației care străbătea trupul ei împreună cu focul lui.

Istoviți, stăteau îmbrățișați, ea, cu capul în indoitura cotului lui. Se priveau de la o distanță de cîțiva centimetri.

– Ești prea departe, se plînsese el.

– Dacă stau prea aproape, nu te mai pot

vedea.

- E un compromis foarte bun, acceptă el, plimbându-și privirea peste trupul ei.

Chicoti ușor.

- Sint chiar atât de caraghioasă?

- Nu, zise el, luîndu-i mîna și sărutîndu-i-o. Dar tocmai mi-am amintit o glumă de prost gust despre cum se poate deosebi o roșcată veritabilă de una falsă.

Ea roși toată și el rîse atunci mai tare.

- Văd că ai auzit-o și tu.

- Da și, într-adevăr, e de prost gust.

Un deget leneș îi coborî încet pe trup și se opri zăbovind în locul vulnerabil.

- Dar amîndoi știm că tu ești veritabilă, nu? spuse el sărutînd-o.

Pe măsură ce sărutul devenea mai profund, el își contură mîna după forma ei, cuprinzîndu-i cu tandrețe triumghiul puțin ridicat.

- E atât de bine cînd sint înăuntru.

- De unde ai apărut, de fapt? Toată viața mi-a fost groază să renunț la virginitate de frica durerii, dar nici n-am simțit cînd...

- Eras ocupată, spuse el îngîmfat.

Ea ar fi vrut să pară jignită, dar se trezi rîzînd și ghemuindu-se mai aproape de el.

- Așa e, nu?

- Îhi. Cred că știu acum de unde vine vorba aia cu legănatul bărcii.

- Ah! făcu ea, ridicîndu-se și ciupindu-l ușor de pulpă.

- Aul

Îi plăcea mișcarea sînilor ei și sclipirea temperamentală din ochi.

- Am deja cîteva răni din lupte.

- Poftim? Unde?

- Zece zgîrieturi în formă de semicerc pe fese. Ar cam trebui să-ți tai unghiile.

- Ce lucru lipsit de delicatețe și nedemn de un domn! îl admonestă ea proptindu-și pumnii în șolduri.

El o privi adorator așa cum stătea în poziția aceea indignată, după care o trînti deodată pe spate și o țintui sub el.

- Nu te enerva prea tare, îi spuse, înainte să o sărute apăsător. Și, pe urmă, totul e teatru. Îți pui masca asta de fetiță rușinoasă, cînd în pat ești o pisică sălbatică roșcată.

Ea se supuse încă unui sărut înainte să-și ridice privirea și să întrebe cu sfială:

- Așa sint?

- Așa ești, spuse el și după aceea trase cearceaful peste amîndoi, strîngînd-o la piept. De mult tot vreau să te întreb ceva.

Sandra Brown

- Ce anume?

Ea câștigase destulă încredere pentru a se juca în părul lui de pe piept.

- Din moment ce tu și Ann sinteți identice, de ce n-ai crezut că aș putea fi atras de tine?

- Știai că Ann și cu mine avem zile de naștere diferite?

- Bănuiesc că întrebarea asta are legătură cu discuția.

- Are. Ea s-a născut miercuri, cu un minut înainte de miezul nopții, și eu joi, cu treizeci de secunde după miezul nopții.

- Asta explică tot, spuse el sec.

- Într-un fel, da. Știi cântecul acela despre copilul născut luni, și așa mai departe.

- Da.

- Eh, copilul născut miercuri, Ann, cunoaște. Copilul născut joi, eu, am mult de mers.

El își lăsă capul pe pernă și se uită la ea.

- Înțeleg din asta că un copil născut joi este destinat să se bucure de succes. Nu că aș crede într-o asemenea prostie, bineînțeles. Continui această discuție doar pentru a te binedispune și a pierde timpul până îmi recapăt puterile.

Ea se simți roșind și își spuse că acest lucru era un blestem care o va urma până în mormint.

Copilul născut joi

Cine ar fi crezut că mai putea roși încă?

- Eu înțeleg altfel, zise ea, revenind la subiect. Cred că înseamnă că unui copil născut joi îi trebuie foarte mult până să-i ajungă pe ceilalți din urmă. Cel puțin asta s-a dovedit a fi interpretarea, dacă mă iau după viața mea.

- Explică, te rog.

- E adevărat că Ann și cu mine sintem identice, dar lucrurile erau ușoare pentru ea. Ea putea să danseze; eu nu. Ea a învățat să cînte la pian excelent; eu abia pot să descifrez notele. Ei i-a plăcut compania oamenilor. Eu n-am vrut compania nimănui. Mama a vrut să fim niște doamne din Sud perfecte. Ann putea să toarne ceai la o petrecere cu douăzeci de invitați, fără să verse o picătură. Eu eram o calamitate ce era așteptată să aibă loc. Ann putea să mintă și să scape de orice consecințe. Eu, dacă spuneam o minciună, eram prinsă imediat și pedepsită. Înțelegi ce vreau să spun?

- Dar ești de două ori mai deșteaptă decât Ann, protestă el.

- Oamenilor nu le pasă cît de deșteaptă e o femeie, atîta timp cît e fermecătoare, veselă și drăguță. Și, în plus, avem același coeficient de inteligență. Dacă Ann și-ar fi pus în cap să facă ce

fac eu, pînă acum ar fi cîștigat probabil Premiul Nobel.

El rîse, dar o strînse mai tare.

– Nu prea cred.

Cîteva clipe rămaseră tăcuți și gînditori, după care el spuse:

– Bănuiesc că ai transferat toate aceste eșecuri și în viața ta amoroasă.

Ea se ridică într-un cot privindul.

– Exact, Spencer. Știam că Ann va avea în mod sigur o căsnicie minunată și niște copii model, în timp ce eu aș fi putut fi părăsită la altar sau mi s-ar fi întîmplat altceva la fel de umilitor. Decît să încep ceva ce ar fi fost destinat eșecului, mai bine n-am încercat. M-am izolat de bărbați pînă cînd...

Tăcu și își feri privirea.

– Pînă cînd am apărut eu, incheie el.

– Da.

– Și n-o să te las să te retragi din nou în cochilia ta și să te ascunzi în spatele acelor haine îngrozitoare.

Ea își ridică bărbia, sfidătoare.

– Aiurea! Ai insistat și ai tot insistat și acum uite în ce încurcătură ai intrat.

Rostogolindu-se din nou deasupra ei, îi zîmbi.

– Da, chiar uită-te numai în ce încurcătură am intrat, nici nu știu cum de suport. Vezi cît de mult sufăr?

Se așeză în așa fel pe ea, încît să înțeleagă ce voia să spună. Cînd ochii ei se măriră și se încețoșară de o reinnoită dorință, el se aplecă să o sărute pe gît.

– Crezi că aș fi fost atît de insistent, atît de hotărît să te am, dacă nu te-aș fi considerat cea mai frumoasă și mai atrăgătoare femeie pe care am întîlnit-o vreodată?

Fără preliminarii – căci nu erau necesare – el o penetră din nou.

– Poate ar fi mai bine... ah, Spencer, chiar acolo... continuă să o spui ca să... ah, Dumnezeule... să-mi amintesc.

– O să-ți spun atît de des, încît o să ți se facă greață.

Ea îl înconjură cu toate cele patru membre trăgîndu-l și mai mult înăuntru.

– Mă-ndoiesc, Spencer Raft. Mă-ndoiesc foarte mult.

Următoarele cinci zile petrecute la bordul lui

Double Dealer au fost scăldate de soare, sărutate de lună și pline de dragoste. În fiecare dimineață, Spencer ducea iahtul în larg.

– Ca să putem sta goi, spuse el zimbând și ciupind-o de șezut în glumă.

Cînd devenise goliciunea ceva atît de minunat? se întrebă Allison. Se obișnuise foarte mult. Toate simțurile îi erau treze. Îi plăcea extrem de mult aerul sărat care îi adia prin păr sau care le răcorea trupurile asudate după un act sexual înflăcărat. Mîncarea avea un gust delicios. Îi plăcea efervescența vinului care îi gîdila limba și miresmele amestecate ale mării și after-shave-ului lui Spencer.

Uneori se duceau în Harbor Town să cîneze, alteori luau masa pe punte sau în bucătăria micuță la lumina luminării.

Într-o seară au făcut turul insulei cu mașina numai pentru a schimba peisajul. Spencer credea foarte mult în peisaje și în folosirea acestora. Găsi o proprietate particulară cu o pajiște în pantă care ajungea pînă pe plajă. După toate aparențele, cei care o locuiau erau plecați și încă de multă vreme.

Coborîră din mașină și se plimbară pe plajă ținîndu-se de mînă, privind răsăritul lunii. Copacii uriași adăposteau pajiștea ca o umbrelă imensă.

Cînd se întorceau spre mașină, Spencer o trase în umbra purpurie a unui stejar încărcat de mușchi.

O rezemă de o ramură joasă și o sărută cu pasiunea pe care ea începuse să o cunoască, cu pasiunea aceea care nu părea să se stingă. Mina lui îi alunecă pe sub fustă, jucîndu-se cu dantela bikinilor ei. Cînd începu să tragă de ei în jos, Allison se opri din sărut și întrebă:

– Ce vrei să fac?

– Cred că e foarte limpede.

După aceea își îndoi genunchii și îi cuprinse cu gura un sîn, iubind sfîrcul cu limba prin bluza ei subțire.

– Hmmm, Spencer, încetează. Te rog, dragul meu. Nu putem. Nu aici.

Dar își îndepărtă bikinii cînd el îi trase peste picioare. Iar cînd el o aplecă peste ramura copacului, aceasta o primi la fel de confortabil ca un braț iubitor. Și el era acolo, neted, cald și tare... umplînd... împingînd... iubînd...

Cînd totul se termină, ea era atît de epuizată, încît el o duse în brațe pînă la mașină.

– Ai atîta influență asupra mea, murmură ea cu buzele lipite de gîtul lui.

– Bună sau rea? întrebă el chicotînd, iar ea spuse oftînd:

- Nu-mi dau seama încă. Dar, oricum, îmi place foarte mult.

Zece

Înainte să părăsească Hilton Head, Spencer se opri la poștă, unde îl așteptau o mulțime de scrisori. În drumul spre Atlanta, Allison se lăsă învinsă de curiozitate și începu să citească ștampilele de pe diversele plicuri. Danemarca. Marea Britanie. Italia. Peru. Corespondența venise din toată lumea.

Îl surprinse privind-o cu coada ochiului.

- Tare mai ești curioasă.

Sandra Brown

- N-am întrebat nimic, spuse ea azvîrlind teancul de scrisori pe bancheta din spate.

- Nu, dar ai vrut, spuse el rîzînd și îi puse o mină posesivă pe pulpă, bătînd-o ușor.

În clipa cînd ajunseră în locuința lui Allison, o sunară pe Ann, care îi dădu, veselă, vestea întoarcerii lor lui Davis și acesta propuse să se întîlnească toți patru la cină.

Allison și Spencer se aflau deja la restaurantul italianesc cînd apărură Ann și Davis. Ann își examină repede sora, remarcînd tot, mai ales încîntarea din privire. O îmbrățișă și o întrebă șoptind:

- A fost minunat, da?

- Da, a fost minunat, șopti și Allison.

Davis fu mai puțin entuziasmat. Îi strînse mina lui Spencer destul de bucurios, dar pe Allison o îmbrățișă cu reținere. Era pentru prima oară cînd se vedeau după ce el aflase de inversarea surorilor.

- Allison, în legătură cu ... cu felul în care, știi...

Ann îl trase de haină și el căzu pe scaunul de lîngă ea.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Davis, n-au fost decît cîteva sărutări și pipăleli.

El înghiți greu și se făcu roșu ca racul. Riseră cu toții, iar Spencer, luînd-o pe Allison posesiv pe

Copilul născut joi

după umeri, zise:

- Ar face bine să nu mai încerce.

După ce Davis își învinse stînjeneala, petrecură o seară veselă, mîncînd spaghetti și vițel și bînd vin. Rămaseră uimiți cînd văzură că Allison îl suporta.

- Spencer m-a învățat cum să fac ca două pahare să dureze tot timpul mesei.

- Pun pariu că nu numai asta te-a învățat, spuse Ann, sugestiv.

Obrajii lui Allison luară foc, iar Spencer îi luă mina și i-o sărută.

- Și ea m-a învățat destule.

Ann și Davis semnaseră un contract pentru casă. Allison intuise corect, căci lui Ann îi plăcuse casa extrem de mult. Au ris de agentul imobiliar care fusese derutat de entuziasmul lui Ann cînd remarcă fiecare lucru de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

- Aș vrea să zugrăvesc baia cea mare în culoarea piersicii și a mentei. Ce părere ai, Allison?

- Cred că ar fi excelent.

Pe sub masă, Spencer îi strîngea genunchiul.

- Îți dai seama, dragul meu, că nu mai e mult și vom locui acolo? spuse Ann lăsîndu-și capul pe

umărul lui Davis.

Allison intră și ea în jocul de iubire clandestin ce se desfășura pe sub fața de masă cu pătrățele roșii și albe. Îi așează șervetul lui Spencer pe genunchi, netezi niște cute imaginare, îl așează din nou și îl fixă mai bine.

– Vă vine să credeți că, pînă la nuntă, mai sînt doar patru săptămîni...

Deodată, Spencer sări, izbind masa în graba lui.

– Nu pot să cred că e trecut de miezul nopții și eu n-am culcat-o încă pe Allison. Noapte bună.

leșiră grăbiți, lăsîndu-i pe Ann și pe Davis cu gura căscată.

Își petrecură două nopți în apartamentul lui Allison. În realitate, ea nu îl invitase să stea acolo, dar părea să fie ceva aranjat de la sine.

Duminică, gemenele, însoțite de Davis și de Spencer, meraseră la biserică împreună cu soții Leamon, după care, domnul Leamon i-a invitat pe toți la o gustare. Ospitalitatea debordantă a părinților ei față de Spencer o făcu pe Allison să se simtă jenată.

– Ai zice că sînt o fată bătrînă de patruzeci de ani pe care încearcă de veacuri întregi să o mărite, se plînsese ea cînd se întoarseră la mașină. Cred că dacă ai fi făcut vreo mișcare ca și cum ai

fi vrut să fugi, tata s-ar fi năpustit asupra ta.

– Singura mișcare pe care aș fi vrut s-o fac a fost asta, spuse el, strîngînd-o la piept și dîndu-i un sărut care îi făcu trupul să ia foc și sufletul să i se înalțe.

Restul după-amiezei făcură dragoste, dormiră și apoi făcură dragoste din nou.

Abia mai tîrziu, după ce apusese soarele, balonul se sparse. Ea se întorcea în dormitor din bucătărie, de unde adusese ceva de băut. La început se întrebă ce căuta valiza lui pe pat. Dar, apoi, motivul îi răsună în minte la fel de tare ca sunetul unei trompete. Tava începu să îi tremure în mină și o puse pe o măsuță.

Spencer își strîngea lucrurile, împachetîndu-le frumos.

– Unde pleci? îl întrebă ea.

Ce conta destinația? Pleca. Crezuse că se va bucura în clipa cînd el va pleca, pentru a nu se mai teme de el, dar acum nici nu se putea gîndi că și-o dorise vreodată. Avu impresia că murea de durere.

– Trebuie să fiu la Hilton Head diseară.

– Înțeleg.

Puse o cămașă în valiză și apoi se îndreptă să o privească.

– Ba nu înțelegi.

Glasul lui era la fel de blind ca și mâinile care îi apăsăra umerii pînă cînd ea se așeză pe marginea patului. Îngenunche în fața ei. Luîndu-i ambele mâini, i le studie, frecîndu-i încheieturile și trasîndu-i venele cu un deget.

Ea ar fi vrut să și le tragă departe de tandrețea aceea. De ce făcea despărțirea mai blindă? Credea că va dura mai puțin decît dacă ar fi făcut-o cu cruzime?

– Allison, am niște treburi importante de rezolvat. Ai văzut mulțimea aceea de scrisori. Trebuie să mă întorc să aranjez cu paza lui *Double Dealer*, după care, miine, voi zbura la New York.

Ei bine, nu avea să izbucnească în plîns. Dacă la asta se aștepta, avea să fie dezamăgit. Învățase de la el că era o femeie care merita dragostea unui bărbat. Nu avea să plîngă sau să implore. O ajutase să scape de cochilia în care se ascunsese ani întregi și pe care nu o mai dorea. Viața fără ea fusese prea frumoasă.

– Nu-mi datorezi nici un fel de explicație, Spencer.

El sesiză încordarea din glasul ei și strînse din buze nervos.

– Ba da. Ai crezut că voi pleca fără să-ți spun nimic?

Ea își ridică privirea, furioasă.

– Nu știu. Asta voiai să faci?

– La naiba! spuse el, ridicîndu-se și plimbîndu-se pe lîngă pat, în timp ce-și trecea furios degetele prin păr.

Bărbaților nu le plăceau astfel de scene. Ei doreau despărțiri curate, fără priviri înapoi și fără lacrimi sau reproșuri.

– De ce îngreunezi totul?

– Ba nu îngreunez nimic, spuse ea, sărînd din pat. Dacă trebuie să pleci, pleacă.

– Trebuie să plec, da. Dar nu asta e și voința mea. Nu așa. Nu lăsînd lucrurile nelămurite între noi.

– În ceea ce mă privește, sînt lămurite. Te-ai achitat de sarcină.

– Ce vrea să însemne asta?

– Ți-ai jucat rolul în procesul de fecundare. Îți mulțumesc că ai fost atît de conștiincios și atent.

El murmură atunci cuvinte pe care ea nu le văzuse decît scrise pe pereții toaletelor publice, niciodată nu le auzise rostite.

– Asta a însemnat pentru tine toată această săptămînă?

„Nu, nu”, striga inima ei. Nu vedea că înăuntru se dezintegra? Nu știa că nici nu prea se gîndise

la sarcină și că fiecare act de iubire nu fusese altceva decât iubire? Fusese, oare, cu atât de multe femei, își petrecuse atât de multe săptămâni idilice ca aceea care tocmai trecuse, încît nu mai recunoștea dragostea adevărată?

– Știi de ce am mers la Hilton Head cu tine, spuse ea rostind cuvintele încet, fiindcă abia le putea strecura pe lingă nodul din gît.

El murmură din nou cîteva înjurături, după care se întoarse lingă valiză, pe care o închise cu zgomot.

Finalitatea acelui zgomot îi străpunse inima ca un glonte.

– N-o să pot lua legătura cu tine un timp. Voi fi la New York și, după aceea, probabil, în Turcia.

Turcia? Dumnezeuule. Atît de departe. O altă lume. Circulau, într- adevăr, în lumi separate. Ce o făcuse, oare, să creadă că se va mulțumi cu ea?

El se îndreptă spre ușa din față, se opri puțin și o privi. Părea că vrea să spună mai mult, dar nu zise decît:

- La revedere, Allison.
- La revedere.

„Scumpul meu”, adăugă ea în șoaptă cînd ușa despărțitoare se închise în urma lui.

Privirea doctorului Hyden exprimă surpriză și încîntare cînd văzu cît de mult se schimbase.

– Ia te uită, ia te uită! exclamă el cînd o văzu intrînd în laborator. Este cumva o rochie nouă?

– Da, zise ea tăioasă, îndreptîndu-se către dulap pentru a-și lăsa poșeta.

Trebuia să se obișnuiască. Toată lumea avea să fie curioasă să afle ce se întîmplase cu iubirea ei cea mare.

– Și domnul Raft al nostru ce face după o vacanță de o săptămînă? întrebă doctorul Hyden, lăsîndu-se puțin pe spate și făcîndu-i cu ochiul.

– Făcea bine cînd l-am văzut ultima oară, spuse ea cu o indiferență studiată.

Veselia doctorului dispăru atît de brusc, că, dacă nu ar fi fost situația atît de tristă, Allison ar fi izbucnit în rîs.

– A plecat spre lumi necunoscute. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

– Dar am crezut...

– Ce? Că sîntem împreună? Doamne, nu, spuse ea degajat. A fost doar o glumă. Ce mai face Rasputin? I-a fost dor de mine?

Sandra Brown

Reușise să încheie discuția despre Spencer Raft pentru moment, iar doctorul o lăsă, clătinînd din cap, dezamăgit.

Cu Ann i-a fost și mai greu să se descurce. Aceasta o sună imediat ce Allison sosi acasă de la serviciu.

– Davis mi-a spus că Spencer l-a sunat aseară din druna.

– Zău? întrebă Allison cu răceală în glas.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Allison, ce naiba se petrece?

– Nimic. A trebuit să plece. Știi că circulă prin toată lumea. Doar nu te așteptai să stea pe aici prea mult.

– Dar... el... tu... am crezut, și eu și Davis am crezut că voi doi...

– Nu, bineînțeles că nu. Nu a fost nimic definitiv. Doar o aventură. Ann, trebuie să închid acum. Ibricul e pe foc.

Săptămîni întregi reuși, cu îndeminare, să evite discuțiile în legătură cu Spencer, să ignore legătura cu Spencer, să ignore privirile cu subînțeles și să ocolească întrebările indiscrete. Dar acest lucru nu a împiedicat-o să se mai gîndească la el. O urmărea în timpul zilei și o chinuia noaptea. Tînjea după mîngîierile lui, dar, mai mult decît atît, ar fi vrut să fie din nou femeia

Copilul născut joi

care fusese cu el, veselă, spirituală, elocventă și frumoasă. Shakespeare se înșelase. Nu era deloc mai bine să iubești și apoi să piezi. Acum știa ce pierde și tristețea faptului că nu îl avea alături era aproape de neîndurat.

Era supărată pe el pentru că plecase și supărată pe ea pentru că își făcea griji în privința lui. Unde era, oare? Era în siguranță? Era în primejdie? Ce treabă putea să aibă în Turcia? „Turcia”, pentru numele lui Dumnezeu!

Săptămîna în care trebuia să-i vină ciclul veni și trecu fără să se întîmple nimic. Îndrăzni să nu spere. Puteau exista nenumărate motive pentru întîrziere, mai ales instabilitatea ei emoțională. Dar mai trecu o săptămîină și, apoi, încă una.

În vinerea dinaintea nunții lui Ann, după ce toată lumea a plecat de la laborator, ea își făcu analizele singură. Rezultatele au fost cît se poate de pozitive.

Abia atunci începu să plîngă. Nu vărsase nici o lacrimă după Spencer, nici o singură lacrimă pentru inima ei zdrobită, iubirea pierdută, viața pustie. Dar acum își luă capul în mîini și plînse mai mult de o oră.

Lacrimile îi purificară și mintea și trupul. Cînd, în cele din urmă, își înălță capul și își șterse ochii, simțea o liniște cum nu mai cunos-

cuse vreodată.

Făcuse ceva bun! Avea să aibă un copil minunat, inteligent și frumos. Era al ei. Și avea să-i ofere toată dragostea pe care i-o oferise ei Spencer, într-o săptămână, destul cât să-i ajungă toată viața.

În timp ce alerga pe scările bisericii, se împiedică în sacul de plastic în care se afla rochia ei de domnișoară de onoare. Întirziase și Ann avea s-o omoare. Slavă Domnului că invitații nu sosiseră încă. Nu auzise ceasul deșteptător și după aceea trebuise să facă repede baie, să se spele pe cap și să-și facă manichiura. Unghia degetului mare de la mîna dreaptă fusese mîzgălită, dar, din fericire, nimeni nu avea să observe.

Holul era slab luminat și îi trebui o clipă pînă să i se obișnuiască ochii. Apoi, porni pe coridorul lung căutînd încăperea miresei.

O ușă lăaturalnică se deschise deodată și în prag apărură silueta unui bărbat.

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară, dar caut...

Se opriră brusc amîndoi privindu-se în față. Ea

nu știuse dacă să se aștepte să-l vadă acolo sau nu. Nu fusese la repetiții cu o seară înainte și, ca și cum ar fi murit recent, nimeni nu-i pomenise numele în prezența ei.

Avea valiza sub braț și cu un deget îndoit ținea peste umăr un smoching. Era neîngrijit și părea să se fi grăbit. Blugii și adidașii lui păreau că se poate de deplasați în biserică. Părul îi era ciufulit de vînt, iar ochelarii de soare pe care îi purta de obicei fuseseră ridicați în creștet. Părea extrem de obosit și tras la față. Ridurile de pe obraz îi erau și mai pronunțate.

Dar pentru femeia care îl privea era cea mai frumoasă priveliște din lume.

Atunci își dădu seama că arăta îngrozitor. Își încrețise părul cu fierul electric înainte să plece de acasă. Acele i se vedeau prin păr ca niște antene. Datorită faptului că nu se fardase încă, purta ochelarii. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi pe care îi avea din liceu și un tricou fără nici o formă pe care îl furase din cutia pe care mama ei voia s-o arunce.

– Bună, Allison.

– Bună, spuse ea cu un glas care ar fi vrut să sune de zece ori mai sigur.

– Am întirziat.

– Și eu.

Sandra Brown

- Tocmai m-am întors de la New York.
- Ah. Cum a fost călătoria?
- Lungă și obositoare.

Privirea lui rămase ațintită asupra ei, pătrunzătoare și incisivă.

- Eh, bine, trebuie să mă duc să mă îmbrac. Sint sigură că Ann...

- Stai puțin, zise el, reușind să o prindă lângă perete. Aș vrea să știu...

Ea își umezi buzele.

- Ce anume?

- Îmi porți copilul?

La ce se așteptase? La tact? La subtilități? Din partea acestui bărbat? Nici vorbă. Își aruncă privirea în sus și în jos pe coridor, sperînd ca nimeni să nu tragă cu urechea. Cînd nu mai avu la ce să se uite, nu mai avu de ales decît să-și ridice privirea spre el.

Era atît de... de tot ce și-ar fi putut dori o femeie. Se simți la fel ca atunci cînd îl văzuse pentru prima oară cu claritate - imponderabilă, pierdută, vlăguită, incompletă. Numai că, acum, li se adăugă acelor senzații o infinită tristețe, deoarece știa foarte bine că fiecare emoție pe care o inspira, el o și împlinea.

Poate că îi păsa, totuși, de copil. Poate că nutrea o anumită afecțiune față de ea. Dar el era

Copilul născut joi

cum era, ea era cum era și orice relație de durată între ei fusese imposibilă încă de la bun început. Ea știuse dintotdeauna acest lucru. Faptul că purta o parte din el în pîntece nu schimba cu nimic viețile lor. Chiar dacă ar fi stat cu ea, din obligație, ar fi fost, oare, drept pentru amîndoi? Cu timpul avea să o urască pentru că îl țintuia locului, iar ea avea să ajungă să-l urască pentru instabilitate.

Va afla adevărul la momentul potrivit, dar ea nu se va folosi de copil pentru a-l păstra.

„Te iubesc, Spencer. De aceea, adio, scumpul meu”.

- Nu, spuse ea. Nu există nici un copil.

O ușă se deschise deodată în capătul coridorului, trîntindu-se de perete și făcîndu-i să tresară. Davis apăru agitat, arătînd exact ca un mire tipic care mai avea cîteva minute pînă la căsătorie.

- Spencer, slavă Domnului că ai ajuns. Tocmai vroiam să trimit o escortă de polițiști la aeroport după tine. Dumnezeuule, Allison, nu te-ai îmbrăcat?

- Nu, zise ea, trecînd pe lângă Spencer. Și ar fi bine să mă grăbesc, altfel Ann n-o să-mi mai vorbească toată viața.

Porni repede pe coridor, dar pașii ei rapizi îi

deziceau spiritul, care părea legat de ea ca o bilă cu lanț.

- Davis Harrington Lundstrum, o iei în căsătorie pe...

Preotul rosti jurământul, iar Davis și Ann răspuseră cu glasuri scăzute, potrivite ocaziei respective. Lumînările pîlpîiau ușor. Parfumul florilor de vară umplea capela, iar soarele de amiază pătrundea prin vitralii asemeni unei binecuvîntări divine.

Allison nu era conștientă decît de ochii albaștri care o priveau, arzînd mai puternic și mai constant decît orice luminare. Știa că rochia de culoarea piersicii se potrivea foarte bine tenului ei. Știa că modelul, cu decolteul adînc și talia îngustă, îi scotea în evidență silueta. Știa că sub pălăria de pai asortată, părul ei strălucea.

Dar era, oare, vreunul din acestea, un motiv pentru care cavalerul de onoare să o privească fix, să arate ca și cum ar fi fost gata să explodeze din interior, să pară că în orice clipă ar fi putut da la o parte preot, mireasă și mire pentru a pune mina pe ea?

Privirea lui intensă nu slăbi nici măcar în timp ce se intonă „*Rugăciunea Domnului*”, care trebuia să fie cel mai lung cîntec compus vreodată. Mirele și mireasa își țineau capetele plecate în semn de respect. Dar, de fiecare dată cînd Allison se uita la cavalerul de onoare printre gene, întîlnea acea căldură puternică a ochilor albaștri care păreau să strălucească mai tare cu fiecare clipă care trecea.

Dacă intenționase să strice nunta lui Ann, în ceea ce o privea, izbutise. Nu avea să-și mai amintească de nici un moment. Cînd preotul spuse „Puteți săruta mireasa”, ea tresări ca o persoană hipnotizată, care tocmai se trezea din transă.

Îi dădu buchetul lui Ann, așa cum făcuseră la repetiție, mirele și mireasa se luară de braț și porniră împreună pe culoar, revărsîndu-și fericirea unul asupra altuia și asupra invitaților. Cineva trebuie să-i fi făcut semn lui Spencer, căci acesta își oferî brațul, iar Allison nu mai putea decît să îl accepte și să-l lase să o conducă pe culoar.

De cum ajunseră afară, o răsuci cu fața spre el, o lipi de zid și spuse:

- Am de pus două întrebări.

Fotografal îi îndemna pe toți să se îndrepte

spre limuzinele care așteptau pentru a-i duce la clubul unde avea să aibă loc nunta.

– Venim imediat, îi spuse Spencer peste umăr, dar nu își luă de pe Allison nici mâinile, nici privirea. Două întrebări.

– Toată lumea iese din capelă, Spencer.

– Două întrebări, se răsti el.

– Bine, dar în șoaptă, te rog.

El își coborî glasul, dar hotărârea din el nu dispăru.

– Unu. Ești însărcinată cu copilul meu?

– Ți-am spus că nu.

– Minți al naibii de prost, Allison.

Se uită peste umărul lui și îi văzu pe părinții ei, pe ai lui Davis și pe alți cîțiva invitați care îi priveau curioși.

– N-ar trebui să înjuri în biserică.

El o zgudui ușor.

– Răspunde-mi și nu uita că-mi voi da seama dacă minți.

Privirea ei se plimbă peste partea din față a smochingului și apoi urcă spre chipul lui.

– Da.

Văzu o emoție puternică în ochii lui. Nefiind sigură ce anume însemna, ea continuă repede:

– Aveam de gînd să-ți spun, numai că nu...

– Doi. Mă iubești?

Gura ei era deja deschisă, pregătindu-se să-i explice de ce îl mințise mai înainte, dar orice ar fi vrut să spună i se opri în gît.

– Ce-ai zis?

El se apropie cu un pas. Tonul emfatic din vocea lui se mai potoli, devenind nesigur.

– Mă iubești, Allison?

Umilința din spatele acestei întrebări fu cea care o înmuie, calitatea aceea atât de dragă, de zdrobitoare și de neputincioasă a vocii lui, care nu îi stătea deloc în caracter. Toată forța și hotărârea o părăsiră și întrebă:

– Vești dacă o să mint?

– Nu te pricepi deloc să minți.

– Te iubesc, Spencer.

Se aruncară unul în brațele celuilalt, strîngîndu-se cu putere și legănîndu-se ușor.

– Asta aveam nevoie să știu. Asta vroiam să aud.

În cele din urmă, se desprinsă de ea și o luă de mînă.

– Hai să mergem.

O trase afară pe ușă și în urma lor veneau părinții ei surprinși. Mirele și mireasa așteptau lîngă limuzină, privindu-și martorii cum coborau scările bisericii val-vîrtej.

– Hei, unde vă duceți? strigă Davis.

Spencer ignorase limuzinele și se îndrepta spre o mașină parcată pe partea cealaltă a străzii.

Nerăbdător, se întoarse și îi strînse, cu bucurie, mîna lui Davis.

– O nuntă extraordinară, prietene. Ann... zise el, sărutînd-o pe buzele surprinse, cele mai bune urări.

– Dar... unde vă duceți? întrebă Davis cînd Spencer se îndreptă din nou spre cealaltă mașină.

– Așteaptă aici, îi spuse el lui Allison, care îl asculta orbește chiar dacă o lăsase în mijlocul străzii.

El, pur și simplu, sări peste limuzină pentru a ajunge lîngă Davis, căruia îi șopti ceva la ureche, după care se întoarse la Allison, o luă din nou de mînă și o urcă repede în mașină.

După ce plecară în viteză, Ann se întoarse spre Davis și rosti întrebarea pe care și-o puneă toată lumea.

– Ce ți-a spus? Unde se duc?

Davis trase de papion și le aruncă un zîmbet soților Leamon, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

– A zis, noi cu nunta, ei cu luna de miere.

Cînd pășiră la bordul lui *Double Dealer*, ea era îmbrăcată tot în rochia de domnișoară de onoare, iar el în smoching, deși își scosese papionul și cămașa îi era descheiată. Allison își făcuse de lucru scoțînd toate paietele, una cite una, trecîndu-și mîna peste pieptul lui gol, în timp ce el conducea.

– O să murim amîndoi, spuse el.

– Bine, atunci nu mai fac.

– Să nu cumva să îndrăznești, spuse el și, luîndu-i mîna, i-o apăsă pe inimă.

Acum o conduse în cabina de sub punte. Nu aprinseră lumina și se îmbrățișară deodată arzînd de dorință.

Brațele lui o strîngeau cu putere, iar ea își strecură mîinile pe sub haina smochingului răsfirîndu-și degetele pe spatele lui. Se sărutau cu lăcomie, fără tehnică și fără răbdare. Tinjeau unul după gustul celuilalt și satisfacerea acelei nevoi era lucrul cel mai important.

Cînd se opriră pentru a-și trage sufletul, el își lipi buzele de urechea ei.

– Vrei să te căsătorești cu mine?

– După ce m-ai răpit din biserică în fața tuturor acelor oameni? Voi fi nevoită s-o fac, altfel voi fi considerată o femeie compromisă.

Limba lui îi umezi lobul urechii.

- Ai vrea oricum?

- Da, recunosc ea, oftind înfiorată când mina lui se ridică de pe talie pentru a-i frământa sinul.

Ațita timp cât mai raționa puțin, ea îl împinse la o parte și spuse:

- Cu o singură condiție.

- Care? întrebă el scoțindu-și haina.

- Dacă-mi spui cu ce te ocupi.

Oftind din adîncul sufletului, el își aruncă haina pe un fotoliu. Cîteva clipe stătu cu capul plecat și părul îi cădea peste sprîncene. Când îl înălță; ochii îi erau întunecați.

- Să nu mai spui nimănui, Allison. N-o să-ți placă, Allison, spuse el clătînd din cap, resemnat. Dar bănuiesc că va trebui să-ți arăt depozitul meu secret.

Mîinile ei se împreunară strîns în jurul mijlocului.

- Depozit secret?

- Da. Locul unde-mi țin averea.

Aprinse o lampă și apoi se duse spre un perete plin de dulapuri, ghemuindu-se în fața unuia. Când deschise ușa, Allison văzu un seif din oțel inoxidabil construit în perete.

Inima începu să-i bată cu putere în timp ce el îl deschidea, după care trase în jos de minier. Ea

era pregătită să vadă orice, cilindri de uraniu, schițe ale unor nave spațiale, pungi de cocaină. Își ținu răsufărarea când el scoase una din cele cîteva cutii lungi și negre, care ar fi putut fi cutii pentru bijuterii. Bijuterii furate?

I-o întinse.

- Cu asta fac comerț.

Ei îi tremurară mîinile când desfăcu închizătoarea. Trecură cîteva secunde în timp ce ea privea, uluită, conținutul.

- Timbre?

Își ridică spre el ochii neîncrezători și repetă cu un glas subțire:

- Timbre?

- Nu sînt doar niște simple timbre, spuse el ținînd. O să-ți arăt care sînt...

- Timbre! strigă ea, nevenindu-i să creadă.

El se ridică.

- Sînt filatelist. Colectionar de timbre.

Continuînd să țină în mînă cutia în care se aflau patru timbre, ea se prăbuși pe pat, ușurată, și începu să ridă.

- Și care-i marele secret? De ce te ascunzi?

- Pentru că toată lumea ar avea aceeași reacție ca și tine. Trebuie să recunoști că nu-i o ocupație prea demnă de un bărbat adevărat.

Sandra Brown

- Davis crede că ești... eh, știi foarte bine ce crede.

- La fel ca toți prietenii mei. De ce să-i dezamăgesc? Dacă vor să creadă că fac trafic cu ceva periculos și că trăiesc periculos, ce e rău în asta?

- Nu-mi vine să cred.

- Dezamăgită?

- Bineînțeles că nu. Doar că...

Își roti privirea prin interiorul iahtului, unde nu se făcuse deloc economie.

- Este ceva din care să-ți câștigi existența?

El zîmbi și își coborî glasul.

- Nu sînt un estet. Nu am marea pasiune ca a poseda timbre rare, ca majoritatea colecționarilor.

- Atunci de ce o faci?

- Pentru bani, spuse el și ochii îi sclipiră. Treaba mea e să aflu cînd un colecționar este gata să vîndă. Eu cumpăr timbrul, îl păstrez cîțiva ani, îl las să capete valoare, după care îl vînd unui colecționar care și-a dorit toată viața să-l aibă și e gata să plătească o sumă fabuloasă. Bineînțeles că o parte din profit intră în cumpărarea altora. Acestea nu sînt toate. Cele cu adevărat valoroase sînt păstrate într-o cutie de valori la New York. Cele pe care le vezi

Copilul născut joi

tu acum nu valorează decît vreo cîteva sute de mii de dolari.

Ea privi cutia din nou, cu gura căscată.

- Cîteva sute de mii... pentru patru timbre?

- Vrei să nu mai spui cuvîntul „timbre” cu tonul ăsta? Pe astea nu le lingi ca să le lipești pe o ilustrată, să știi. Sînt considerate opere de artă.

- Dar nu le subapreciez. Sînt doar... zise ea și, deodată, sări de pe pat. Sînt furioasă pe tine pentru că m-ai lăsat să cred că ești implicat în cine știe ce afaceri murdare.

Îi luă cutia și o încuiie la loc în seif.

- Liniștește-te, roșcato. Te măriți cu mine sau nu?

Apucîndu-l de păr, îl trase ușor.

- Cred că da. Tot mai arăți ca un pirat nemilos sau ca un mercenar.

- Cred că ar trebui să-ți mulțumesc. Dar singurul lucru în privința căruia sînt nemilos este iubirea față de tine.

- O să pleci mereu în locuri precum Turcia, lăsîndu-mă singură luni întregi?

- Am făcut niște planuri. Spre încîntarea clienților mei, care, ani de zile, au fost nevoiți să mă caute pe tot globul, voi deschide un birou permanent. Ar putea fi în Atlanta, din moment ce

Sandra Brown

tu lucrezi aici, și ar fi și aproape de familiile noastre. Apropo, în curînd va trebui să-mi cunoști părinții. Or să te placă foarte mult.

– Revino la planuri.

– Ah, da, planurile. Voi angaja un curier pentru a face livrările. Atît tu, cît și copilul, mă veți putea însoți, în cazul în care vreo afacere mă va solicita într-un loc interesant.

– Minunat.

Îi scosese hainele la fel de ușor cum ar fi jucat „Mă iubește, nu mă iubește” cu petalele unei margarete. Mîinile lui îi apreciau goliciunea plimbîndu-se peste tot, atingînd, mîngîind, spunîndu-i cît de dor îi fusese să-i atingă pielea.

– Ce e mai minunat? murmură el în gîtul ei. Planurile mele sau asta?

Cuprinzîndu-i sînii, își lăsă capul în jos și-i umezi sfîrcurile cu limba sa agilă.

– Ambele.

Îi sărută sînii ca și cum le-ar fi redescoperit gustul, după care continuă să o sărute și mai jos, pînă cînd îngenunche în fața ei. Își întinse mîinile peste partea inferioară a trupului ei.

– Abia aștept să te văd însărcinată cu copilul meu.

Gura lui plăti un tribut dulce feminității ei.

– Și eu abia aștept.

Copilul născut joi

Ea își dădu capul pe spate, arcuindu-și gîtul cînd adorația lui deveni și mai aprigă.

– Îți voi oferi un copil minunat, Spencer.

– Știu. Și îl voi iubi aproape la fel de mult cît îi iubesc mama.

Ridicîndu-se, o urcă în pat și o acoperi cu trupul său.

– Nu te-ai dezbrăcat, spuse ea, gîfînd printre sărutări.

– Nu cred că mai am răbdare.

– Nici eu nu cred că mai am, spuse ea și oftă de plăcere cînd el îi mîngîie căldura umedă dintre pulpe.

O desfăcu, o exploră și o iubi cu degetele.

Ea îi desfăcu cămașa și se înălță să îi sărute pieptul, trecîndu-și limba peste sfîrcurile care se întăreau.

– La naiba, spuse el printre dinți cînd mîinile ei îi coborau pe abdomen. Ești una și aceeași cu virgina pe care am adus-o aici numai cu cîteva săptămîni în urmă?

– Chiar aceeași, spuse ea, desfăcîndu-i centura și pantalonii.

Zgomotul fermoarului nu era mai puțin aspru decît răsufierea lui în clipa cînd degetele ei i se strecurară prin părul des care îi adăpostea sexul.

– Atunci nu voiai nici măcar să mă atingi.

– Mi-era rușine de tine.

Sandra Brown

- Îți mai e rușine de mine, Allison?
- Nu, absolut deloc. Te iubesc.
- Adevărat? Întrebă el gemind când ea îl luă complet.
- Da.
- Arată-mi.
- Și ea i-a arătat.

Sfârșit

Tehnoredactare computerizată: Ioan Liță jr.

Editura MIRON

București - 1994

Tel. 641.33.04

641.17.21

Str. Baiulescu 63A,
(lingă stația de
metrou Pieptănari)